

Thu Vũ Vi Lương (Mưa Thu Chớm Lạnh)

Contents

Thu Vũ Vi Lương (Mưa Thu Chớm Lạnh)	2
1. Chương 1: Khởi Hành	2
2. Chương 2: Thái Hậu	4
3. Chương 3: Thái Hậu Anh Minh	8
4. Chương 4: A Phát	13
5. Chương 5: Tạm Biệt A Phát	17
6. Chương 6: Thành Phố Núi Gặp Lại Nhau	20
7. Chương 7: Hẹn Gặp Lại	23
8. Chương 8: Tìm Người	28
9. Chương 9: Một Gã Đại Khờ	31
10. Chương 10: Vẫn Một Kẻ Đại Khờ	35
11. Chương 11: Chữ Alfa Đối Xứng	40
12. Chương 12: Bể Hoa Hay Bị Hoa Bể	44
13. Chương 13: Diego	48
14. Chương 14: Hẹn Nhau Đi Khẩn Đình	52
15. Chương 15: Chuyện Cũ Ngày Chủ Nhật	56
16. Chương 16: Khó Cả Đôi Đường	60
17. Chương 17: Có Phải Là Tiên Khí	62
18. Chương 18: Khẩn Đình	67
19. Chương 19: Người Cũng Như Tên	72
20. Chương 20: Chẳng Có Vị Gì	76
21. Chương 21: Kẻ Si Tình Mê Muội	81
22. Chương 22: Bể Sơn Mỹ Nhân	86
23. Chương 23: Đêm Nay Hoa Đào Nở	90
24. Chương 24: Một Người	95
25. Chương 25: Càng Muốn Nhiều, Càng Đau Khổ	102
26. Chương 26: Đi Đường Mạnh Giỏi	105
27. Chương 27: Cây Mùa Thu	110
28. Chương 28: Hoa Nắp Ấm	115
29. Chương 29: Kẻ Ngốc Nghếch	120
30. Chương 30: Khứ Thiên	125
31. Chương 31: Tê Đại	132
32. Chương 32: Tôi Đối Bụng	136
33. Chương 33: Mưa Thu Chớm Lạnh	140
34. Chương 34: Gặp Núi Bằng Núi	146
35. Chương 35: Vàng Thật	150
36. Chương 36: Đình Quang Minh	154
37. Chương 37: Bánh Mì Phết Bơ	160
38. Chương 38: Bên Lề Ranh Giới	165
39. Chương 39: Tham Kiến Thái Hậu	172
40. Chương 40: Ngày Lành Tháng Tốt	178

41. Chương 41: Tình Yêu Còn Tiếp	184
42. Chương 42: Pn1. Hoa Trắng Nhỏ	190

Thu Vũ Vi Lương (Mưa Thu Chớm Lạnh)

Giới thiệu

Thể loại: Hiện đại, bình thần nhẹ nhàng Nhân vật: Khuru Thiên, Lâm Nhược Thần Chuyển ngữ: Kise Rin Truyện liên quan

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thu-vu-vi-luong-mua-thu-chom-lanh>

1. Chương 1: Khởi Hành

“Này, dậy mau!”

Lúc Khuru Thiên bị đập tỉnh nơi sảnh chờ ồn ã của sân bay Thành Đô, đã là sáu giờ chiều.

Người vừa đập anh, chân mang dép lê, mặc quần thể thao, tay đút túi, trên mặt ghi rõ biểu cảm “chú mà không tỉnh thì chị đánh vỡ đầu”.

“Thái hậu, chị trễ một tiếng.” Khuru Thiên mở mắt, ai oán kể tội.

“Cậu nên mừng vì chị đến mới phải.” Người được gọi “Thái hậu” bĩu môi phản đối. “Sao, đói bụng chưa, chị dẫn cậu đi ăn món lẩu cay Thành Đô nổi tiếng.”

Nói rồi, nhìn mớ hành lý đang đặt cạnh Khuru Thiên, hỏi “Chỉ có chừng này?” Một ba lô lớn, một ba lô nhỏ, và một túi giấy đựng bánh ngàn tầng vừa mua sáng nay ở Đài Bắc.

“Ồ, cái này có vẻ nặng nhất, để chị mang giúp cậu!” Thái hậu nhanh nhẹn cầm lấy túi bánh ngàn tầng, quay đầu về phía cửa. “Đi, chúng ta gọi taxi về nhà.”

Khuru Thiên vội vã đuổi theo, vừa đeo ba lô vừa mắng. Khi cánh cửa tự động mở ra, tiết trời Thành Đô tháng ba ào ạt vây đến, mang theo những cơn gió lạnh lẽo đến run người, Khuru Thiên phải vội vàng gỡ ba lô tìm áo khoác.

“Gấu trúc kia!” Khuru Thiên trở ngón tay về phía con gấu mập tròn trình trình đang ngồi ở hành lang bãi đỗ xe, kêu lớn.

“Ừ, trên đường nhiều lắm.” Thái Hậu thờ ơ.

“... Gấu trúc chạy trên đường thật à?”

“Thật.” Thái Hậu vẫn làm ngơ.

“ ... ”

Chỉ vài phút sau, Khuê Thiên nhận ra những gì Thái Hậu nói thì luôn luôn đúng. Gấu trúc xuất hiện trên đường rất nhiều, ở bãi đậu taxi, ở bảng hiệu ven đường, thậm chí cả những công trình thi công với biển hiệu tam giác cắm khắp nơi.

Tuy nhiên, việc anh đến Thành Đô lại không liên quan gì tới gấu trúc.

Hai tuần trước, Khuê Thiên tạm nghỉ việc ở công ty vẫn gần bó năm năm nay, nguyên nhân chính là vì sau năm năm ở yên một chỗ, vị sư phụ vẫn luôn dẫn theo anh muốn chuyển công tác, nguyên nhân thứ hai, vì anh đã 30 tuổi. Bèn ngồi trong phòng gửi một bức điện đường dài cho Lý Dĩ Thành, người bạn từ thời trung học kiêm bạn cùng phòng, người anh em tốt nhất, thổ ngẩn than dài về cuộc đời.

Lý Dĩ Thành là một người yêu du lịch, nên đã đề nghị Khuê Thiên. “Hay là cậu đi đâu đó một thời gian, đi du lịch có thể khiến đầu óc con người ta khuây khỏa.”

Khuê Thiên cảm thấy lời của Lý Dĩ Thành rất qua loa chiếu lệ, dạo này cậu chỉ lo yêu đương, đâu có thèm ngó ngang gì đến tui, giờ muốn nhân cơ hội sút tui đi cho lẹ phải không?

“Hừ hừ, cái đồ mê gái bỏ bạn, năm xưa tui vì cậu mà đi đánh nhau với người ta, giờ cậu lại chẳng đoái hoài gì tới tui, hừ hừ.” Khuê Thiên gửi lại một bức điện ra về đau khổ bị thương với Lý Dĩ Thành, bị cậu quay lưng đập cho một phát.

Vài ngày sau, nhận được tin nhắn của Thái hậu trên MSN.

“Đang làm gì đó?” Thái hậu hỏi.

“Cày game.” Khuê Thiên đáp.

“Giỏi lắm.” Thái hậu nói.

“Quá khen.” Khuê Thiên trả.

“Rảnh rồi thì tới Thành Đô chơi, chị mời cậu ăn lẩu.” Thái hậu hạ chỉ.

“Thành Đô đáng sợ lắm, lần trước Tiểu Thành đi gặp động đất đó.” Khuru Thiên kháng chỉ.

“Chuyện từ hai năm trước rồi, thành quỷ.” Thái hậu trấn an.

“Thành Đô có chỗ nào chơi vui không?” Khuru Thiên hỏi.

“Sao lại không, Cửu Trại Câu này, đập Trường Giang này, núi Thanh Thành, Đại Phật, Khang Định, có cả gấu trúc... Nhiều lắm.” Thái hậu dụ.

“... Chẹp, làm người ta muốn đi quá hà.” Khuru Thiên lung lay.

Cuối cùng, sau rất nhiều nguyên nhân nhỏ nhặt dồn lại, Khuru Thiên quyết định vác hành lý chạy đến Thành Đô. Lý Dĩ Thành và Thái hậu ai cũng khen lẩu cay Thành Đô không dứt miệng, anh cũng đã lâu không gặp Thái hậu, đang muốn nghe chị giảng về triết lý cuộc đời, cũng muốn rời Đài Bắc đi đâu đó, muốn mang lại chút thay đổi cho cuộc đời quá đổi bình yên hiện tại, và muốn nhìn thấy gấu trúc.

Khuru Thiên theo Thái hậu lên taxi, nghe chị dùng chất giọng Tứ Xuyên lưu loát nói chuyện với lái xe về địa chỉ, đường đi, nhìn chị mở túi bánh ngàn tầng ra ăn một cách điềm nhiên, hoàn toàn quên mất sự tồn tại của mình.

Khuru Thiên cầm nín ngồi nhìn. Rồi anh nói. “Thái hậu, ít nhất chị cũng nên tỏ chút thái độ hoan nghênh tôi tới Thành Đô, hoặc là giới thiệu quang cảnh ven đường cho tôi đi chứ?”

Thái hậu cắn miếng bánh, liếc Khuru Thiên một cái rồi nhếch miệng cười. “Ai chà, hoan nghênh quý khách đến Thành Đô.” Xong dùng bàn tay cầm bánh nhéo nhéo hai bên má Khuru Thiên. “Để chị dẫn cậu đi ăn lẩu, tất cả ưu tư sầu não của đời người đều có thể giải quyết bên nồi lẩu.”

Khuru Thiên rút khăn giấy ra lau mặt, nghĩ thầm. “Thái hậu quả nhiên là thái hậu.”

Rin: ờ thì, dào dào lấp lấp...

2. Chương 2: Thái Hậu

Trong cuộc đời Khuru Thiên có hai người quan trọng, một là người bạn từ thời trung học kèm bạn cùng phòng, người anh em tốt nhất, Lý Dĩ Thành. Với anh, cậu là tay chân, là mối nghiệt duyên từ kiếp trước, quan hệ cộng sinh trong kiếp này, anh xem Lý Dĩ Thành như kẻ ngốc, Lý Dĩ Thành gọi anh là gã khờ, hai người lấy việc dè bida đối phương làm niềm vui.

Người còn lại là Thái hậu, sinh vật biến thái và phi nhân loại, thầy dạy triết lý nhân sinh của anh.

Hồi cấp 3, Khuru Thiên từng cắm đầu vào một game online tên là “EverQuest” của Mỹ, giao diện hoàn toàn bằng tiếng Anh, mỗi lần chơi là một lần luyện tiếng Anh gần chết. Lúc mới tham gia Khuru Thiên từng bị quái vật đuổi giết, máu trong người đã cạn, đang nhắm mắt chuẩn bị hy sinh thì đột nhiên, một nhân vật nick “Taiho” cao lớn dữ tợn, khỏe mắt vắn vện tơ máu tiến đến, cứu anh một mạng.

“Thx.” Mặc dù Khuru Thiên đã rất nỗ lực luyện tiếng Anh, nhưng cũng chỉ phun ra được từ này.

Nick kia gõ một chuỗi dài toàn bằng tiếng Anh, Khuru Thiên xem mà như xem múa rối, chỉ loáng thoáng hiểu được dường như đối phương đang nói, với cấp bậc của anh thì không nên mò đến khu vực này, có phải là dân mới chơi hay không?

“Yes.” Đúng là Khuru Thiên đã rất nỗ lực luyện tiếng Anh, nhưng cũng chỉ phun ra được từ này.

Bên kia lại gõ một chuỗi dài, xong quăng cho Khuru Thiên ít phục trang và vũ khí, rồi phẩy tay tạm biệt.

Khuru Thiên cảm kích muốn rơi lệ, lần này phun được 2 chữ. “Thx 881.” (Vô cùng cảm tạ.)

Người kia đột nhiên ngừng bước, quay trở lại. “Taiwanese?” (Người Đài Loan phải không?)

“Yes.” Lần này Khuru Thiên trả lời rất nhanh.

Lại một tràng tiếng Anh nữa, bảo là, cứ mười người dùng “881” sẽ có đến chín là người Đài Loan, một còn lại là người Hương Cảng, sau đó tự giới thiệu bản thân. “Taipei, and u?” (Tôi là Taipei, còn cậu?)

Từ hôm đó, Khuru Thiên bắt đầu đi theo nhân vật đầu đẳng này lẩn lộn khắp nơi, tham gia vào bang phái của Taipei, theo mọi người gọi Taipei là “Tai”, tên tiếng Trung nghĩa là A Thái.

Thời đó MSN còn chưa thịnh, bọn họ liên lạc chủ yếu qua ICQ, A Thái hơn Khuru Thiên 7 tuổi, đang làm việc tại Đài Bắc. Khuru Thiên rất thích trò chuyện với anh ta, bởi cái cách anh ta nhìn nhận sự việc rất khác người, thường khiến Khuru Thiên vỡ lẽ ra nhiều điều. Anh ta cũng chưa từng ra vẻ đàn anh lên mặt dạy dỗ, ngược lại, luôn phân tích cặn kẽ mọi khía cạnh của vấn đề, rồi để Khuru Thiên tự mình suy nghĩ và quyết định.

Một ngày kia, Khuru Thiên phát hiện ra mình có tình cảm với một nam sinh lớp bên, hay nói cách khác, anh thích đàn ông. Anh chấp nhận sự thật đó rất nhẹ nhàng, chẳng hề có đau khổ sợ hãi hay dằn vặt này nọ, nhưng có một vấn đề khiến anh đau đầu, đó là anh đã sắp không kiềm chế được tình cảm của mình, muốn tỏ tình nhưng lại sợ tính hướng thật sự của đối phương.

A Thái nhận ra tình trạng “treo ngược cành cây” của Khuru Thiên rất nhanh, trên ICQ buông lời hỏi thăm.

Khuru Thiên cân nhắc một chút, cảm thấy A Thái đại nhân rất có thể sẽ cho mình lời khuyên hữu ích, bèn gom hết can đảm mở lời.

“Tôi thích một người đã lâu rồi, nhưng không biết có nên thổ lộ không.”

“À, thể đối phương là nam hay nữ?”

Khuru Thiên bị dọa cho té ghế, “Sao anh hỏi vậy?”, hai tay gõ bàn phím mà run rẩy.

“Thì trước hết phải xác định giới tính của người ta rồi mới bàn tiếp được. Tôi đã bảo cậu rồi, thế giới này đảo điên lắm, nào đồng tính dị tính song tính, đủ thứ tính trên trời dưới đất, đâu thể cứ nghe người ta nói thích là nghĩ ngay đến người khác giới. Chỉ cần biết họ thích một ‘ai đó’ thôi, còn ‘ai đó’ thuộc giới tính nào thì không thể đoán bừa được. Hiểu chưa, anh bạn nhỏ?”

Khuru Thiên biết mình đã hỏi đúng người, giống như nhìn thấy tia sáng giữa đêm đen, lần đầu tiên, Khuru Thiên thổ lộ khuynh hướng *** thật sự của bản thân với A Thái, kể cho anh ta chuyện tình đơn phương khổ sở đè nén của mình.

“Thế mục đích tỏ tình của cậu là để hẹn hò với người ta, hay chỉ đơn giản là muốn người ta biết tình cảm của cậu?” A Thái hỏi.

Khuru Thiên ngẫm nghĩ một lát rồi trả lời. “Tôi chỉ cảm thấy thích cậu ta đến không kiềm chế được, muốn cho cậu ta biết tình cảm của mình. Còn việc theo đuổi làm quen với cậu ta tôi không hề nghĩ đến, hơn nữa dường như cậu ta đang thích một nữ sinh.”

“Nghe này cậu em, nếu đem cảm giác ‘thích’ kia của cậu ra thực thể hóa, thì nó giống như một vật bỏ đi vậy. Giả sử người ta không thích cậu, cậu lại tỏ tình, chẳng khác nào cậu quăng đồ bỏ vào mặt người ta. Nói ra sẽ khiến cậu dễ chịu, nhưng lại khiến người kia không thoải mái. Cậu thử nghĩ đi, giờ sắp thi học kỳ rồi, giả sử cậu ta không thích con trai mà lại bị một đứa con trai khác tỏ tình, liệu có ảnh hưởng đến học tập không? Rồi giả như cậu ta thích con trai, nhưng không thích cậu, thì cậu sẽ cảm thấy thế nào? Rồi giả như hai đứa thích nhau, vậy việc tỏ tình sẽ có lợi cho hai người hay không?”

Lời A Thái nói làm Khuru Thiên trấn trở mất mấy ngày, cẩn thận suy đi nghĩ lại nhiều điều. Tình cảm là chuyện của hai người, nếu chỉ có một bên đơn phương đặt tâm tư của mình lên kẻ khác thì thật sự ích kỷ. Yêu thương của anh bây giờ mới bắt đầu thành hình, đợi qua năm dài tháng rộng, nếu gặp được một người tâm đầu ý hợp, chắc chắn anh sẽ cố hết sức để theo đuổi, người yêu ta thì ta sẽ cầu người, người không yêu ta, ta quyết không nín kéo.

“Nếu ‘thích một người’ giống như ôm một vật thừa, vậy ‘yêu’ thì so sánh như thế nào?” Sau khi suy nghĩ thấu suốt, Khuru Thiên đem thắc mắc của mình ra hỏi.

“Giống như một nồi thức ăn thật lớn. Trước khi nấu thì tràn đầy, nấu lên rồi sẽ càng lúc càng vơi... Nhưng nếu như không nấu thì chẳng thể ăn ngon.”

Khuru Thiên cảm thấy, so sánh của A Thái đại nhân khó hiểu còn hơn lên trời.

Từ sau đó, A Thái trở thành thầy dạy môn triết lý nhân sinh của anh. Khi vào đại học Khuru Thiên bắt đầu hẹn hò, A Thái là người cổ vũ anh nhiều nhất, anh ta nghiên cứu từ 12 cung hoàng đạo đến 12 con giáp, giảng giải cho anh rất nhiều bí quyết tình trường.

“Khi còn trẻ có thể để bản thân điên rồ một chút, sau này già mới có thứ mà nhớ lại.” Đây là lời chúc mừng của A Thái trong ngày đầu tiên Khuru Thiên vào đại học. Thậm chí anh ta còn trích cả tâm ngôn của bản thân cho Khuru Thiên. “Phải thất bại mới học được kinh nghiệm, phải nếm qua khổ đau mới biết trân trọng hạnh phúc tìm được giữa biển tình mê mông.”

“Thích chỉ là một cảm xúc nhất thời, chẳng mấy mà qua ngay.” Lần đầu tiên chia tay của Khuru Thiên, A Thái đã nói như thế.

“Vậy còn yêu thì sao?” Khuru Thiên 19 tuổi, bùng bùng khí thế muốn đi tìm một nửa đích thực của đời mình.

“Yêu là một đòn chí mạng, đời này chỉ cần nếm trải một lần là đủ rồi.” A Thái trả lời.

Phải chăng khi yêu đồng nghĩa với việc đem sinh mạng ra đặt cược?

Khuru Thiên có cảm giác, đằng sau lời nói của A Thái dường như phảng phất một nỗi đau được cẩn thận che giấu.

“Mà rốt cuộc cậu nằm trên hay nằm dưới? Nói cho nghe, trong chuyện này thì mỗi vị trí có một sự sung sướng khác nhau...” A Thái chuyển đề tài rất mau lẹ, khiến Khuru Thiên chẳng kịp nghĩ thêm được nữa.

Khuru Thiên đã từng hỏi A Thái có phải gay không? Nếu không, sao anh ta có thể tường tận mọi thứ về phương diện này như thế? Nhưng A Thái đã thề sống thề chết rằng “Tôi không phải”, dò hỏi mãi không được, Khuru Thiên đành gọi A Thái là “Thái đại nhân thân bí cao siêu không thể nhìn thấu”.

Sinh nhật 20 tuổi của Khuru Thiên, để chúc mừng anh đã có quyền bầu cử, A Thái đồng ý hiện thân, mời anh đi ăn tối. Họ hẹn nhau ở cửa Đông Thành, Khuru Thiên đến trước nhấp nhòm nhìn trái nhìn phải, nhìn thấy một phụ nữ tóc xoăn bồng bềnh nhẹ nhàng bước tới.

“... Anh... chị là nữ sao?” Khuru Thiên tưởng hai chân mình muốn khuỵu xuống.

“Tôi có nói tôi là nam à?” A Thái mỉm cười hất tóc, điềm nhiên kéo ghế ngồi.

“Anh... tôi... chị... Chị cũng chưa bao giờ bảo mình là phụ nữ!” Khuru Thiên cảm thấy toàn bộ nhận thức của đời mình dường như sai bét rồi.

“Có thấy nick trên game của tôi không? ‘Taiho’, nghĩa là Thái hậu đó, cậu đã từng gặp Thái hậu nào là nam chưa? Năm xưa chẳng phải tôi đã từng nói, chỉ nên xem đối phương là một ‘người nào đó’, đừng vội vàng suy đoán giới tính và khuynh hướng của người ta, nhớ không?”

“... Nhớ.” Khuru Thiên đầu hàng.

Cuối cùng anh đã biết thân phận thật sự của Thái hậu.

Từ sau hôm đó, mối quan hệ ảo của hai người trở thành quan hệ thật, tuy không thường gặp mặt nhưng Thái hậu vẫn hay chỉ điểm cho Khuru Thiên rất nhiều thứ, từ học hành đến công việc, tình yêu... Những lời Thái hậu nói hầu hết đều biến thái và bất bình thường, nhưng đề tài tình yêu thì Khuru Thiên có thể nghe chị nói cả ngày không thôi. Năm ngoái, công ty chuyển chị đến công tác tại Thành Đô, từ lúc ấy đến nay có lẽ đã mười tháng không gặp.

“Lẩu cay Thành Đô có thể cứu vớt cuộc đời tất cả chúng sinh”, có lần Thái hậu đã nói với Khuru Thiên như thế. Lần này đồng ý đến Thành Đô, một phần cũng là vì những lời khi đó.

3. Chương 3: Thái Hậu Anh Minh

Buổi tối đầu tiên ở Thành Đô, Khuru Thiên có cảm giác cuộc đời mình vừa được cứu rồi, nổi lẩu cay với vị ớt cháy bỏng trên đầu lưỡi và mùi tiêu hăng nồng đã gột rửa Khuru Thiên từ đầu đến chân, khiến anh bây giờ chỉ còn lại cảm giác sung sướng dễ chịu.

“Chúng ta có thể được cứu vớt mỗi ngày không?” Khuru Thiên vẫn đang lâng lâng hạnh phúc, hỏi Thái hậu.

“Nghịch chương của cậu quá nặng nề, tự mình sám hối đi.” Thái hậu phẩy tay xem thường.

Hai người trở về chỗ ở của chị, vén bức rèm phòng khách lên, bên ngoài ban công tầng 22 là một thành phố về đêm rực sáng.

“Khu vực này là nơi cao nhất Thành Đô, ban công ở đây không bị những tòa nhà khác chắn tầm nhìn, sao, đẹp chứ?” Thái hậu mang vài lon bia cho Khuru Thiên, bày ra vài thứ đồ nhắm rồi nhàn nhã ngồi vào sofa. “Có việc thượng tấu, vô sự bãi triều.”

Khuru Thiên bật nắp lon, uống một ngụm lớn rồi quẹt miệng thở dài. Tất cả tâm sự bị nổi lẩu cay Thành Đô đẩy khỏi tâm trí bây giờ quay lại trào lên miệng.

“Thật ra thì... tôi cũng không biết mình làm sao nữa. Tôi thích hoạch định dự án, nhưng chỉ xem đó là công việc, không giống Tiểu Thành yêu thiết kế như mạng. Điểm này tôi cũng thấy lạ, rõ ràng Tiểu Thành là một đứa chẳng hề nhiệt tình với điều gì. Tôi muốn đổi việc, lại không biết nên làm gì, loay hoay mãi vẫn

chưa tìm được công việc mình thật sự yêu thích.”

“Thật ra ban đầu tôi cũng không nghĩ nhiều đến thế, nhưng hai tuần trước sư phụ tôi bảo muốn chuyển công tác khác... Anh ấy đã chỉ dạy tôi rất nhiều, trong công ty nếu không có anh ấy dìu dắt chắc tôi cũng bỏ cuộc lâu rồi... Này này không phải tôi thích anh ấy nhé, anh ấy chỉ là sư phụ tôi thôi!” Khuê Thiên trợn mắt phản đối ý tưởng vừa nhen nhóm trong đầu Thái hậu.

“Chị biết không, ngày nào cũng như ngày nào, tôi ngồi trong ngăn làm việc nho nhỏ giữa gian phòng lớn nhất lầu ba, vào cửa bấm thẻ, có line điện thoại riêng, sau mười giây nếu không ai nhắc máy sẽ tự động chuyển sang hộp thư thoại, mỗi ngày vào phòng sau khi triển khai công tác sẽ trả lời ba câu cố định, em gái cùng phòng hỏi anh muốn trà hay cà phê, thư ký bộ phận hỏi anh muốn đặt cơm gì, thịt kho gà kho hay cá, đồng nghiệp than thở sao cậu vẫn chưa chịu kết hôn, sau lưng là mấy chị em với những đề tài chồng con, cổ phiếu, hôm nay ăn gì, hai bên trái phải là mấy cô trẻ trẻ bàn về mỹ phẩm, quần áo, bạn trai... đột nhiên tôi cảm thấy không hiểu mình đang ở đây để làm gì, giống như mình đã ngồi vào sai vị trí...” Khuê Thiên nói một hơi dài không nghỉ, Thái hậu ngồi trên sô pha chỉ lẳng lẳng nghiêng đầu.

“Thái hậu, tôi đang nói với chị đó, làm ơn chuyên tâm chứ! Người ta thì rầu rĩ thế này mà chị cứ phây phây ra!”

“Vị thịt thỏ ướp ngũ vị hương, thử một miếng xem.” Thái hậu ném một túi giấy sang chỗ Khuê Thiên, bên trong là mấy miếng snack hình đầu thỏ.

Khuê Thiên nhìn túi snack, bắt lực thở dài. “Thật ra tôi rất hâm mộ Tiểu Thành... Chị có biết tại sao tôi với nó hợp nhau không? Vì hai đứa hoàn toàn trái ngược. Tôi và nó chính là hai mặt của cuộc sống, nên ghép lại với nhau rất hoàn hảo.”

Tính cách Lý Dĩ Thành lãnh đạm và thờ ơ, chỉ biết dồn toàn tâm toàn ý vào những thứ mình cho là quan trọng, một thiết kế, hai du lịch, và ba là yêu đương. Tất cả nhiệt tình của Lý Dĩ Thành đều đặt vào duy nhất ba thứ đó, như con đường một chiều khi đã đặt chân lên thì mãi mãi không có ngày trở lại.

Khuê Thiên, ngược lại, là kẻ mang lòng nhiệt thành với mọi thứ nhưng lại chẳng thể yêu thích thứ nào được dài lâu. Con người anh thực sự rất “cả thèm chóng chán”, như con đường dẫn đến nhà ga hai tầng của Đài Bắc, chẳng phải anh đi lạc, mà là anh không biết mình phải lên tầng nào.

Thái hậu ném gói snack đầu thỏ đã ăn hết vào sọt rác. “Ngành nghề của Tiểu Thành nếu không đam mê thì không đời nào làm được, còn cậu cũng đâu có gì không tốt. Ít nhất cậu vẫn thích công việc hiện tại của mình, nghĩ xem, thời đại bây giờ người ta làm việc chỉ để mưu sinh, đếm được mấy ai thật sự yêu thích công việc của họ. Chẳng qua là cậu không tìm được những lợi ích ngoài lề của công việc mà thôi.”

“Lợi ích ngoài lề?”

“Ừ, lợi ích ngoài lề. Ví như chị, làm việc ở đây chị được ăn lẩu cay và ngắm cảnh đẹp mỗi ngày.” Thái hậu nhấp một ngụm bia, tiếp tục. “Chị đã từng kể cậu nghe về thời niên thiếu của mình, còn nhớ bố chị khi ấy làm việc gì không? Là nhân viên vệ sinh. Cậu nghĩ ông có yêu việc đó không? Không đời nào, nhưng lợi

ích ngoài lề của việc đó chính là một người không học hành, chỉ biết lái xe như ông đã nuôi lớn một đứa trẻ như chị.”

Khuu Thiên im lặng uống hết lon bia, tiện tay vứt vỏ lon vào sọt rác. Những lời của Thái hậu khiến anh nghiệm ra điều gì đó.

“Nói trắng ra là cậu chẳng có nơi nào để bầu vịu.” Thái hậu trực tiếp nói ra ý nghĩ trong đầu Khuu Thiên. “Trên thế giới này chẳng điều gì có thể khiến cậu vì nó mà hy sinh. Tình yêu, gia đình, đam mê, mơ ước, chẳng có gì.”

Khuu Thiên trầm ngâm một lát, lại khui tiếp một lon bia, uống một hơi dài mới mở miệng. “Thái hậu, chị nhắc mấy chuyện đó làm tôi thấy đời mình thật thê thảm. Chị biết không, tôi đã từng quen 16 người bạn trai, 16 người lận đó! Người nào tôi cũng thích rất thật lòng rồi mới tiến đến làm quen, thế nhưng tất cả đều không thành! Thật sự là chưa có người nào khiến tôi rung động... Rốt cuộc đời tôi là cái thể loại gì?”

Khuu Thiên cúi đầu chôn mặt vào giữa hai tay, uể oải khôn cùng. Anh biết cảm giác thích một người là như thế nào, biết làm sao để theo đuổi đối phương, biết nắm mọi thế chủ động trong một mối quan hệ, thậm chí còn biết chia tay làm sao cho khéo nhất. Chỉ là anh chưa thực sự yêu một người nào, bao nhiêu lần hẹn hò của anh cũng chỉ để vui lấp nổi cô đơn mà thôi.

“Vậy đi tìm đối tượng để yêu đi...” Thái hậu thản nhiên ném cho một câu.

“Thái hậu! Chị... chị có biết từ năm 25 tuổi đến giờ, sinh nhật năm nào tôi cũng chỉ ước một điều duy nhất là gì không?”

“Muốn yêu chứ gì.” Thái hậu đang gặm cánh gà, sung sướng phủ phê.

“Đúng thế, chỉ cần có thể yêu, dù sau đó thất tình thê thảm hay đau đớn cỡ nào, tôi cũng muốn được thử một lần. Chẳng phải chị đã nói yêu chính là đem sinh mạng mình ra đặt cược sao, tôi thật sự muốn cược một lần.”

“Thế có chết cũng cam lòng à?” Thái hậu gặm gà đến bóng nhẫy hai tay, vừa nhai vừa hỏi.

“Tôi đã 30 tuổi rồi, Thái hậu. Năm 18 tuổi còn bồng bồng khí thế muốn có một mối tình kinh thiên động địa, giờ đã 12 năm rồi, đến một kẻ chẳng chút duyên trần như Tiểu Thành mà cũng đã cuồng si hai lần, trong khi tôi một miếng tình rách vạt vai cũng không có, muốn khóc cũng không biết phải khóc với ai.” Khuu Thiên khổ sở cắn môi.

“Như Tiểu Thành và thằng khốn nhà nó, năm xưa vì thằng đó mà đau đến tim gan, tôi phải vì nó đi đánh người. Vậy mà bây giờ nó với tên kia yêu đương tình tứ, thật tình không hiểu nổi.”

“Năm đó cậu đi đánh tên kia cũng đâu phải vì Tiểu Thành, còn dám lớn tiếng.”

Khuru Thiên khẽ run lên, nhìn Thái hậu. “Chị biết?”

“Xùy! Chị còn lạ gì cậu. Cậu cảm thấy đó là lỗi của mình, nếu cậu không quen anh bạn trai lúc đó thì sẽ chẳng phát sinh ra nhiều chuyện như vậy, dù Tiểu Thành ngốc nghếch đến đáng đánh, cậu cũng chẳng nỡ nào đánh được, càng không thể đánh chính mình, thế là phải đi đánh tên kia để xả giận chứ gì. Đó là đánh vì bản thân cậu, nào phải vì Tiểu Thành.”

“Thái hậu anh minh! Nhưng chuyện này chị biết tôi biết là đủ rồi.” Khuru Thiên quỳ xuống tạ ơn.

“Xùy! Mà nói, ông thầy tướng số năm xưa coi bộ bói lộn quẻ rồi nhỉ, đúng ra cậu mới là người muốn xuất gia?” Cuối cùng Thái hậu đã ăn no.

“Thái hậu!”

“Này đừng nóng, việc gì chị cũng khuyên bảo cậu được, nhưng chuyện duyên phận này thì chị bó tay à. Chỉ có thể nói người nên gặp đến một lúc sẽ gặp, duyên đến thì không tránh được, duyên đi chẳng thể cưỡng cầu. Cứ đối mặt với nó, chấp nhận nó, nắm lấy, rồi buông tay...”

“Thà tôi ở nhà xem phim còn hơn.”

“Người yêu cũng giống như công việc, có thể tìm được đối tượng để yêu thì còn gì bằng. Nhưng cậu nghĩ xem, bao nhiêu người tìm cả đời cũng không thấy? Sống thì nên biết tự hài lòng.”

Khuru Thiên biết Thái hậu nói đúng, từ lúc còn thanh xuân bồng bồng dốc hết tâm tư ra khao khát, đến lúc rã rời mệt mỏi như hiện tại, có rất nhiều người trong giới cũng giống anh, tìm mãi tìm mãi vẫn không thấy một nửa của đời mình, cứ thế để tuổi xuân lặng lẽ trôi đi. Nhưng anh đã sống bao nhiêu năm, đã nhìn bao nhiêu thứ, thấy bao nhiêu điều, chỉ đơn giản muốn tìm cho mình một bàn tay để nắm suốt cuộc đời, lẽ nào cũng là quá tham lam hay sao?

Anh muốn biết cảm giác đau đến tim gan là như thế nào. Muốn biết nỗi cô đơn trong khôn cùng trong tình yêu ra sao. Muốn cảm nhận hạnh phúc đến tràn đầy trong ***g ngực. Muốn nắm tay chỉ duy nhất một người đã cảm thấy cuộc đời viên mãn. Chỉ như vậy là được rồi. Chỉ vậy thôi, anh không cầu gì hơn.

Anh chỉ là, muốn được nắm cảm giác yêu mà thôi.

“Dù là thế, khi gặp được người để yêu rồi, cậu có biết cách yêu không đó?”

Lời của Thái hậu làm Khuru Thiên đứng hình hoàn toàn.

“Cậu đến đây để giải sầu, suy nghĩ nhiều như vậy làm gì. Cứ vui chơi cho đã đi, biết đâu vui xong lại thấy mọi việc chẳng có gì. Chờ khi nào cậu về lại Đài Loan, chúng ta tiếp tục thảo luận.” Thái hậu hạ chỉ.

Khuru Thiên bắt đầu tiếp chỉ. Hai người bắt đầu ngồi chuyện phiếm, Khuru Thiên kể cho Thái hậu nghe tình hình Lý Dĩ Thành hiện tại. Anh từng dẫn Lý Dĩ Thành đến gặp Thái hậu vài lần, lúc đó chị từng đánh giá cậu là một “quyển sách không tái bản”. Chị giải thích “Mọi việc xảy ra với cậu ấy chẳng phải ai cũng gặp được, giống như một quyển sách, dù đau đớn khổ sở thế nào, khi gấp sách lại thì tất cả đều thành chuyện đã qua. Cậu ấy vĩnh viễn cũng không mở lại.”

Khuru Thiên lớn tiếng phản đối. “Chị nói nó là sách chỉ in một lần, vậy mà nó với thằng khốn kia rốt cuộc quay lại với nhau rồi đấy.”

“Cái đó giống như ngoại truyện tác giả thêm vào thôi. Không phải in lại một quyển khác, mà là phần kết của quyển này còn dang dở. Tên khốn kia quay lại xin lỗi cậu ấy, thế là cậu ấy lại trở thành thiêu thân.” Thái hậu điềm nhiên giải thích.

Khuru Thiên biết, anh vĩnh viễn cũng không thắng được Thái hậu.

Mấy lon bia cuối cùng đã rỗng ruột, hai người chuẩn bị đi nghỉ. Đột nhiên Thái hậu nói một câu không đầu không cuối. “Nơi này có rất nhiều công viên, mai cậu dậy sớm đến công viên nhìn thử xem.”

Khuru Thiên đoán không ra dụng ý của Thái hậu, thôi thì chị mãi mãi là người đúng, nói gì làm gì cũng đều có mục đích nhất định... Cứ coi là vậy đi!

Nằm trong phòng khách trần trọc, dù trải thêm một lớp chăn dày cũng không đủ ấm, Khuru Thiên chợt nhớ đến lời của Thái hậu. Năm đó, khi chị gọi Lý Dĩ Thành là một “quyển sách không tái bản”, anh đã chỉ vào bản thân và hỏi. “Còn tôi là một quyển sách thế nào?”

Thái hậu dùng ánh mắt thâm thúy nhìn anh một lượt, rồi lộ ra nụ cười bí hiểm. “Không phải sách, cậu chính là mùa thu.” Lúc đó anh đã bám lấy Thái hậu đòi giải thích, nhưng chị chỉ nói một câu “Sau này cậu sẽ biết”, rồi lập tức chuyển sang đề tài khác.

Rất nhiều năm sau đó, cuối cùng anh đã hiểu, mình chính là mùa thu. Không phải mùa hè gắt gay bỏng lửa, không phải mùa đông lạnh lẽo cô liêu, càng không phải mùa xuân ấm áp cho vạn hoa nở rộ, mà là mùa thu. Dưới cảnh sắc đẹp đẽ và dịu dàng, là hồn thu cô đơn, u tịch, đa tình mà vô tâm.

Rin: Tâm sự của Khuru Thiên, sao mà giống tâm sự của mình đến thế. Giống đến ngỡ ngàng. Mùa Thu à, cho Rin ôm anh một cái coi T~T

4. Chương 4: A Phát

Sáng hôm sau, lúc Khuê Thiên tỉnh dậy, Thái hậu đã đi làm. Chị để lại trên bàn tắm bản đồ thành phố, bản hướng dẫn đi đường, các trạm dừng xe buýt và một vài số điện thoại khi cần.

Khue Thiên theo lời chị, tìm đến công viên gần nhà quan sát thử. Từ cửa chung cư quẹo phải, đi bộ thêm một quãng ngắn, đến lúc gặp một bồn cảnh vệ ngay ngã rẽ thứ hai, Khuê Thiên khựng lại.

Phía bên kia đường, công viên mà anh đang tìm hiện ra trước mắt. Tầng tầng lớp lớp hoa nở rộ trời, như một biển sóng màu hồng rực lên trong gió, từng cơn, từng cơn xô thẳng vào lòng Khuê Thiên.

“Cho hỏi... đằng kia là hoa gì?” Khuê Thiên ngơ ngác hỏi người cảnh vệ kế bên.

“Hoa đào.” Người cảnh vệ nói. “Là hoa đào tháng ba.”

“Hoa đào?” Khuê Thiên cố gắng nghe hiểu chất giọng Tứ Xuyên của nơi này. “... Hoa đào thật sao? Hoa đào lại nở vào tháng ba?”

“Đúng thế. Là hoa đào đang nở.” Người cảnh vệ mỉm cười.

Cảnh sắc rực rỡ của hoa đào tháng ba đã bắt mắt hồn Khuê Thiên, dưới ánh mặt trời dịu nhẹ, anh nheo đôi mắt, hít hà mùi hương nồng nàn trong gió, theo vào mũi còn có cả hơi lạnh sớm mai. “Bỗng nhiên gặp rừng đào, theo trong vòng trăm bước, đào hồng phủ lối đi, hoa nở rộ một trời, hoa rụng rơi lả tả...” Khuê Thiên ngã ngối lên ghế đá, chưa kịp ngấm xong bài thơ đã bật cười.

Thái hậu, hóa ra chị muốn tôi đi ngắm hoa đào sao, quả nhiên mọi lời chị nói đều có nguyên do. Khuê Thiên lấy máy ảnh ra, mỉm cười đứng trước biển hoa màu hồng, tự chụp một tấm cho mình. Nếu quỳ xuống nguyện cầu trước chũm ăy hoa đào, liệu điều ước của anh có trở thành sự thực?

Ba ngày sau đó, Khuê Thiên đã đi thăm hầu hết những thắng cảnh nổi tiếng ở Thành Đô, nghe hiểu được sáu bảy phần giọng Tứ Xuyên. Mỗi sáng trước khi ra ngoài anh sẽ đến rừng đào ngắm nghía một hồi, hít đầy một bụng hương hoa rồi mới chịu quay đi. Tám chín giờ tối một hôm nào đó, trong lúc anh và Thái hậu đi tản bộ, chị đã nói rằng. “Cậu phải thật thành tâm, Đào Hoa Tiên mới nghe thấy lời cậu.” Thế là từ hôm ấy, ngày nào Khuê Thiên cũng chạy đến dưới tán hoa đào, hít thở mùi hương nhàn nhạt trong không khí, trong lòng khấn niệm. “Hoa đào hỡi hoa đào, xin hãy cho tôi một vận số đào hoa”, niệm xong nhận không được mà bật cười.

Thật tình, mà muốn yêu đến điên luôn rồi sao? Khuê Thiên lắc đầu tự giễu bản thân.

Ngày thứ tư ở Thành Đô, chiều chủ nhật, Thái hậu hạ lệnh đuổi người.

“Cậu ăn bám ở nhà chị mấy ngày rồi, sung sướng đủ rồi, giờ mau ra ngoài tìm nhà trọ bình dân đi. Phải

ở nhà trọ bình dân mới biết thế nào là đi du lịch. Ở đó trải nghiệm vài ngày rồi chị sẽ cho cậu quay lại.” Thái hậu vừa nói vừa thẳng tay ném Khuru Thiên xuống trước cửa một nhà trọ bình dân ven đường.

“Chỉ được thuê phòng nào rẻ nhất, rồi ngày mai tìm một địa điểm xa xa vào, đi du lịch mà chỉ loanh quanh ngắm cảnh trong nội thành thì đùa nào chả làm được, cậu phải tự tìm đường, tự tìm phương tiện đi lại, nếu gặp chuyện liên quan đến sống chết hăng gọi chị, ngoài ra cấm liên lạc.” Nói xong, phúi tay đi mất.

Khuru Thiên đã nghe Dĩ Thành kể về kinh nghiệm ở nhà trọ bình dân của cậu, nào là phòng tập thể vừa cũ vừa bốc mùi, nào là không được nằm nệm mà phải nằm ván gỗ, thật sự bảo anh đi chết còn sướng hơn. Vò đầu bứt tóc trước cửa một hồi, rốt cuộc Khuru Thiên vẫn lết xác đi vào.

Điểm mạnh của anh chính là, càng trong nghịch cảnh càng bộc lộ bản năng sinh tồn mãnh liệt.

Khuru Thiên đăng ký ở một phòng dành cho 6 người, không phân nam nữ. Nhận chìa khóa từ tay tiếp tân, tìm đến phòng số 213, hít một hơi sâu rồi mở cửa, bắt đầu kinh nghiệm ở phòng tập thể đầu tiên trong đời.

Chẳng có mùi lạ nào bốc lên như anh tưởng tượng, ngược lại, không khí lành lạnh trong phòng khiến lòng người khoan khoái dễ chịu. Bên trong đặt song song ba chiếc giường, trên chiếc gần cửa sổ có một người đang ngồi sắp xếp ba lô, hai chiếc còn lại để trống. Người kia thấy Khuru Thiên bước vào thì ngẩng đầu lên nói “Hi”.

Khuru Thiên lập tức chào lại “Hi” rồi nhìn vào số giường, chiếc của anh nằm ngay bên cạnh người nọ. Anh bước lại chỗ của mình, buông ba lô xuống xong bắt đầu ngăn người. Thái hậu đột ngột đá anh ra khỏi nhà khiến người ta chưa kịp nghĩ xem tiếp theo phải làm gì.

Thôi kệ, giờ đi loanh quanh đâu đó rồi đi ăn lẩu. Anh đang thèm lẩu. Nhân sinh đối với Khuru Thiên bây giờ ngoại trừ tìm kiếm tình yêu, chính là ăn lẩu.

“Vừa mới đến Thành Đô sao?” Người ở giường đối diện bất ngờ lên tiếng hỏi.

“Ừ, vừa đến.”

“Thành Đô rất đẹp, lẩu ở đây rất ngon.” Anh ta đã dọn xong ba lô, đang kéo khóa lại.

Ồi, đúng là giọng Đài Loan vẫn dễ nghe nhất... Khuru Thiên trả lời theo phản xạ. “Lẩu ở đây phải nói là quá ngon... a, khoan đã, anh là người Đài Loan sao?”

Người kia lập tức ngẩng đầu, kinh hỉ nói: “Đúng thế! Anh cũng vậy phải không?”

Khuru Thiên hận không thể nhảy sang ôm lấy anh chàng giường bên mà khóc, bị Thái hậu nhấn tâm vút bỏ, không ngờ vào đây lại được gặp người Đài Loan, lần đầu tiên Khuru Thiên biết đến cảm giác ở nơi xứ

người gặp được đồng hương là như thế nào, thiếu điều cảm động rót nước mắt nữa thôi.

“Tôi là Tiểu Khư, người Đài Trung, Đài Bắc.” Khư Thiên vội vàng tự giới thiệu. Sau 25 tuổi, anh bắt đầu thích cái tên Tiểu Khư, mỗi khi gặp người ngoài đều tự gọi mình là Tiểu Khư.

“Tôi là A Phát, người Đài Nam, Đài Bắc.” Người kia mỉm cười, cũng giới thiệu một cái tên tương tự với cách gọi của Khư Thiên. “Tôi đến đây đã vài ngày, đây là lần đầu gặp được người Đài Loan.”

“Đúng thế, tôi thì lần đầu ở nhà trọ bình dân, còn đang lo lắng không biết thế nào, không ngờ gặp được đồng hương, thật cảm động muốn khóc.”

“Nhà trọ bình dân cũng thú vị lắm, có muốn cùng tôi đi tham quan một chút không, tôi ở đây đã ba ngày rồi, sau đó sẽ dẫn anh đi ăn tối, anh thấy sao?”

“Anh thật tốt quá.” Khư Thiên rưng rưng.

“Nào có. Thành Đô này rất nhiều người tốt, tôi thì tính là gì.”

Khoảng cách giữa hai người thu hẹp rất nhanh. Sau khi A Phát dẫn Khư Thiên đi tham quan nhà trọ một vòng, từ sân thượng nhà ăn đến nhà bếp, cả hai đã giống như quen biết từ lâu. Hai người sống vai nhau trên phố, điểm đến là quán lẩu cay nổi tiếng, Khư Thiên khá cao, 182cm, A Phát đi cạnh anh thấp hơn chừng nửa cái đầu.

“A khoan đã, đi chậm lại chút.” Đột nhiên A Phát kéo cánh tay Khư Thiên. “Gặp đồng hương vui quá nên tôi quên, chúng ta đang ở Thành Đô thì nên đi theo tốc độ của người Thành Đô, kéo họ lại tưởng chúng ta đang chạy.”

“Ừ nhỉ, tôi cũng để ý, người ở đây di chuyển khá chậm, tốc độ khoảng 60.” Khư Thiên thả chậm bước chân, vừa đi vừa nói. “Đài Bắc khoảng 90, Đài Trung 80.”

Tại nơi đô thị quen thuộc của Khư Thiên, mọi người lúc nào cũng vội vàng ào ào, cho dù sống vai nhau trên đường cũng chẳng nói chuyện được mấy câu, cảnh sắc hai bên hững hờ vụt qua tầm mắt. Khư Thiên chưa từng nghĩ xem như thế là tốt hay không tốt, chỉ biết rằng nó đã là thói quen ăn sâu vào con người anh, cũng như bất cứ ai sinh ra và lớn lên giữa lòng đô thị. Với họ, chẳng có phút giây nào là bước đi chậm rãi.

“Đài Nam khoảng 70 . A Phát tiếp lời. “Kenting... 20.”

Khư Thiên chưa kịp trả lời, bước chân hai người đã đi vào trong quán. Nhân viên phục vụ mỉm cười giới thiệu thực đơn.

“Anh có thứ gì không ăn được không?” Khư Thiên vừa xem thực đơn vừa hỏi.

“Thật ngại quá, tôi không ăn được đậu nành và các sản phẩm từ đậu nành.” A Phát ngượng ngùng trả lời.

“Không sao, nếu vậy thì đậu hũ non, đậu hũ ky anh đều không ăn đúng không? Cả đậu hũ khô và tương chay nữa. Vậy thịt bò thì sao?” Khuru Thiên không mấy may để ý đến chuyện A Phát bị dị ứng đậu nành.

“Anh không thấy việc dị ứng đậu nành là hơi kỳ quái sao? Mọi người khi nghe tôi nói thế đều rất ngạc nhiên, hơn nữa anh dường như rất rành các sản phẩm làm từ đậu nành?” A Phát hơi bất ngờ.

“Có gì đâu, tôi có đứa bạn còn dị ứng mấy thứ kỳ quái hơn nhiều.” Khuru Thiên trả lời rất tự nhiên, anh đang bận suy nghĩ xem nên ăn thịt dê hay thịt bò. “Tên anh em kết nghĩa của tôi cũng ghét đậu nành lắm, tôi bị nó hành hạ riết quen.” Cuối cùng anh gọi cả thịt dê lẫn thịt bò.

Thức ăn được mang lên, Khuru Thiên dùng khăn giấy lau qua chén của mình và A Phát một lượt. “Kenting không đến 20 đầu, ít nhất cũng 30, mọi người đều đi nhanh về phía biển.” Anh tiếp tục đề tài đang dang dở.

A Phát rót bia cho anh, gật gù. “Đúng đúng, nhưng đến biển rồi thì tốc độ về mo.” Nói rồi, nâng ly với Khuru Thiên. “Hữu duyên thiên lý năng tương ngộ, rất vui được gặp anh.”

Khuru Thiên vội vàng chạm ly.

Lúc này, anh mới cẩn thận nhìn kỹ dung mạo A Phát. Gương mặt của anh ta hình trái xoan, mỗi khi cười lộ lên, đôi con mắt hoa đào lại cong vút thành hai mảnh trăng non, lấp lánh ẩn hiện.

Là một anh chàng thiết kế. Khuru Thiên phân loại rất nhanh.

Anh vẫn hay đánh giá con người theo phương thức trực quan, ví dụ, đối với anh Lý Dĩ Thành là tượng binh đất sét, Thái hậu là Võ Tắc Thiên, tên khốn kia là đồ khốn nạn. Anh cảm nhận được trên con người A Phát toát ra cùng một loại khí chất với Lý Dĩ Thành, là thứ chỉ có ở những kẻ “kỳ quái làm nghề thiết kế”. Ấn tượng về A Phát khá đặc biệt, Khuru Thiên cố gắng lục lọi trong bộ não một từ để hình dung, là thân thiết chẳng? Hay dễ gần? Kiểu vậy nhưng không phải vậy. Có gì đó giống với Tiểu Thành ở sự thản nhiên và hồn hậu, lại có gì đó giống với Thái hậu ở cái sắc sảo mà khó lường, khoan đã, sao lại đi so sánh Tiểu Thành với Thái hậu? Khuru Thiên vỗ đầu, thôi quên đi, ăn trước đã.

Khuru Thiên rất ít khi xem trọng vẻ bề ngoài, với anh mà nói, gương mặt của mọi người ai cũng như ai. Thái hậu từng nói tiêu chuẩn chọn vợ của Khuru Thiên rất đơn giản, “Là đàn ông, đang sống, biết cử động, hết”, giờ ngẫm lại, hình như đúng vậy thật.

Quả nhiên, Thái hậu mãi mãi là Thái Hậu.

“Dân thiết kế, yêu phụ nữ.” Khuru Thiên dán một mảnh bùa lên trán A Phát, nhẹ nhàng thoát khỏi mê hoặc của đối phương.

T/N: Ồ thì Tiểu Khuru, A Phát, tui đi chết đây (_) Hai thím không thể lấy 2 cái tên nào dễ nghe hơn được sao? Σ(° °|||)

Btw, có phải bạn Mùa Thu đã gặp được tình yêu của đời bạn không đó?

5. Chương 5: Tạm Biệt A Phát

A Phát nhấp một ngụm bia, lại tiếp tục đề tài vừa nãy. “Nói đến biển mới nhớ, hôm trước lúc đang ăn tối, có một cô gái lại hỏi tôi có phải người Đài Loan không, vì nghe giọng rất giống. Tôi nói phải, thế là cô ấy bảo ở Đài Loan thật tốt, bốn bề đều giáp biển, cô ấy cả đời chưa từng nhìn thấy biển...”

Nội tâm Khuru Thiên chợt nảy lên một cái, như vừa nghe thấy chuyện gì vô cùng khó tin. Anh không ngờ rằng trên đời này lại có người chưa từng trông thấy biển. Bốn bề của chúng ta chẳng phải đều là biển hay sao? Vậy mà có người chưa bao giờ thấy biển?

Hóa ra có rất nhiều sự trên đời, không phải không biết, mà là không nghĩ tới.

Khuru Thiên im lặng nghiền ngẫm xung động vừa nảy lên trong lòng, chợt nhớ đến lời Lý Dĩ Thành từng nói “Đi du lịch có thể khiến đầu óc và tâm hồn con người rộng mở”, vào giây phút ấy, Khuru Thiên bỗng cảm thấy nhân sinh thật nhỏ bé vô thường.

“... Cô ấy hỏi tôi biển trông như thế nào, tôi suy nghĩ nửa ngày cũng không biết phải miêu tả ra sao, anh có biết cách nào để diễn đạt không?” Lúc A Phát nói những lời này, hình dung về biển trong Khuru Thiên đã choáng đầy tâm trí.

Đại dương mênh mông vô bờ.

Nhưng với một người chưa từng trông thấy biển, làm sao để hình dung bốn chữ “mênh mông vô bờ”? Khuru Thiên chống cằm suy tư. “Chắc, đúng là hơi khó nhỉ, thường thì người ta so sánh vạn vật với biển cả, giờ ngược lại, phải so sánh biển cả với một hình dung cụ thể... Để tôi nghĩ thử xem sao, nếu nghĩ ra sẽ nói cho anh biết.”

“Được đấy, anh cố gắng lên.” A Phát bật cười, bắt đầu tấn công nôi lấu.

Cả hai vừa ăn vừa chuyện phiếm, Khuru Thiên kể với A Phát việc anh bị Thái hậu ném vào nhà trọ bình dân để trải nghiệm, trong hai ngày phải tự mình đi thăm một thắng cảnh nào đó ở ngoại ô rồi mới được phép quay về hoàng cung của chị. A Phát nghe xong không nhịn được cười, miếng thịt đang nhai dở chạy tọt xuống yết hầu, Khuru Thiên phải vội vàng rót bia cho A Phát chữa nghẹn.

“Thế anh đã nghĩ ra sẽ đi đâu chưa?” A Phát vừa ho vừa hỏi.

“Chị ấy chỉ bảo ra ngoại thành mà tìm. Anh có biết đó là chỗ nào không?” Khuru Thiên ôm trán.

“VẬY chắc là di tích Tam Tinh rồi. Tí nữa về phòng tôi sẽ chỉ anh cách bắt xe, đơn giản lắm.” A Phát vừa nói xong, Khuru Thiên lại muốn phun ra câu “người tốt” một lần nữa.

Cả hai bắt đầu bàn về những thắng cảnh và đặc sản mình đã thử trong mấy ngày qua, A Phát đặc biệt giới thiệu món cháo đậu. “Món đó người Thành Đô dùng để ăn sáng, rắc thêm ít hạt tiêu, tôi rất muốn ăn thử, tiếc là chưa có dịp.” A Phát lộ ra vẻ mặt mong mỏi.

Buổi sáng mà ăn cháo đậu với tiêu, chắc cái dạ dày Khuru Thiên sẽ đi tong luôn.

“Tôi ở Thành Đô đã năm ngày, chùa chiền núi non bốn phía đều xem cả rồi, ngày mai sẽ lên xe đi Khang Định, phải tranh thủ thời gian, tôi chỉ có hai tuần thôi.” A Phát nói.

“Khang Định cũng hay, tôi có nghe bà chị khuyên nên đi thử, ai ngờ chưa gì chị ấy đã đá tôi ra khỏi nhà.” Khuru Thiên hãy còn ôm mộng được lẩu cay cứu vớt mỗi ngày, biết đâu Thái hậu đã thẳng tay đuổi người.

“Tôi chỉ ở Khang Định một ngày thôi, thật ra là đi ngang qua nên ghé lại, còn nơi tôi muốn đến là Tháp Công, nơi đó rất đẹp.”

“VẬY tôi đợi kết quả đi thăm của anh, nếu là một nơi đáng xem như thế, tôi cũng muốn đi.” Khuru Thiên đề nghị, dù sao anh cũng đang rảnh rồi.

“HƠI phiêu lưu đấy, Tháp Công ở độ cao 3800m so với mực nước biển, nếu anh không quen có thể bị sốc độ cao. Tôi đã ăn lá cảnh thiên suốt hai tuần, còn mua theo một đồng thuốc dự phòng, hạ quyết tâm dù thế nào cũng phải đi.”

“... Thế thôi tôi ở nhà chơi với gấu trúc cho an toàn.” Khuru Thiên tỏ vẻ không mấy hứng thú với du lịch mạo hiểm, A Phát nghe xong lăn ra cười, bèn chỉ cho anh địa điểm có nhiều gấu trúc nhất.

Hai người rời khỏi quán, chậm rãi đi bộ về phía nhà trọ, vừa ngắm cảnh đêm vừa giúp dạ dày tiêu hóa thức ăn. Trong không khí lạnh buốt của Thành Đô, những ngọn đèn soi bóng xuống mặt đường loang loáng nước, tiếng người nói chuyện bằng giọng Tứ Xuyên vang vang trên phố, một chiếc xe đạp đậu đó chạy vụt qua, làm rộ lên bọt nước tung tóe giữa mặt đường.

Về phòng, A Phát chỉ cho Khuru Thiên hành trình đi xe đến Tam Tinh, xong đâu đấy hai người trùm áo lông chạy lên sân thượng, vừa cạ bìa trong cái lạnh ngậy ngất của buổi đêm vừa ngắm những dòng xe qua lại bên dưới.

Khuru Thiên nghe A Phát kể lại chi tiết những điều đã gặp trên đường du lịch, này núi non chùa chiền, này ngôi xe đi tàu, từ những chuyện thú vị ven đường đến việc trả giá một món đồ từ 180 đồng xuống còn 25 đồng ra sao... A Phát vừa nói vừa hoa tay diễn tả, hai mảnh trăng non cứ thế lấp lánh trong đêm, khiến Khuru Thiên không kìm được mà nở nụ cười. Đêm về khuya, hai kẻ chuẩn choáng trong cơn say dìu nhau về căn phòng số 213, trên hai chiếc giường cách nhau một sải tay, cùng chúc đối phương ngủ ngon mơ đẹp.

Trong lúc nửa tỉnh nửa mê, Khuru Thiên chợt nghĩ đến Lý Dĩ Thành, có lẽ trên những chặng đường cậu từng đi qua cũng có những chuyện như thế này, chỉ là không bao giờ cậu kể với anh mà thôi. Trước khi chìm hẳn vào giấc ngủ, Khuru Thiên rút ra kết luận: anh không phải là đối tượng để Tiểu Thành chia sẻ những điều đó.

Hừ, nhất định là cậu chỉ kể cho tên khốn nạn kia thôi chứ gì, đồ bội tình bạc nghĩa, theo trai bỏ bạn, uống công năm xưa người ta vì cậu mà đi đánh người... Khuru Thiên lằm bằm trong cơn mơ ngủ.

Hôm sau tỉnh lại, A Phát đã đi.

Khuru Thiên nhìn chiếc giường trống không bên cạnh, khẽ thì thầm, “Tạm biệt”. Nhớ lại lời dặn của Lý Dĩ Thành, những người bạn đường gặp nhau trong chuyến đi sẽ không nói chuyện công việc, không kể chuyện riêng tư, hôm nay còn anh tôi chén tạc chén thù, hôm sau đã chào nhau mỗi người một ngả. Vì thế, những gì A Phát để lại cho anh chỉ có một cái tên và một đôi mắt lấp lánh như trăng trời. Còn ấn tượng của anh trong mắt A Phát, có lẽ là một thiếu gia nhà giàu “bị trưởng bối quăng ra ngoài trải nghiệm” mà thôi.

Khuru Thiên chợt cảm thấy trong lòng buồn bã, chuyện với A Phát không hiểu sao lại giống chuyện tình một đêm đến thế, nhưng anh không buồn được bao lâu đã vội đón xe đến Tam Tinh ngắm cảnh.

Điểm mạnh thứ hai của Khuru Thiên chính là, không bao giờ buồn phiền quá lâu. Nếu nói nỗi buồn của Lý Dĩ Thành như sợi tơ kéo hoài không đứt, thì nỗi buồn của Khuru Thiên chỉ như một ánh chớp ngang trời, vụt qua vội vã trong thoáng chốc.

Hai ngày sau, Khuru Thiên từ Tam Tinh trở về, lạnh lặn từ đầu đến chân, khoan khoái từ trong ra ngoài, ưỡn ngực tự hào mang quà lưu niệm cho Thái hậu. Thái hậu trợn mắt cho anh “bình thân” rồi hỏi. “Cậu mua hết bao nhiêu?”

“Hết 80, trả 40.” Khuru Thiên đắc ý rung đùi.

“Xùy, lần trước chị trả có 20.” Thái hậu phun một câu làm Khuru Thiên thiếu điều nhảy qua cửa sổ.

“Sao, có trải nghiệm gì mới không?” Thái hậu hỏi.

“Có.” Khuru Thiên lồm cồm từ cửa sổ bò lại. “Tạ ơn Thái hậu.”

“Trẻ ngoan.” Thái hậu vỗ vỗ vai Khuru Thiên. “Thế có muốn ở ngoài kia thêm vài ngày không?”

“Không cần đâu.” Khuru Thiên lập tức trả lời. “Thần nguyện hầu hạ dưới gối Thái hậu.”

T/N: Mùa Thu à, mưa đã rơi rồi đó...

6. Chương 6: Thành Phố Núi Gặp Lại Nhau

Khuru Thiên ở Thành Đô ngắm hoa đào ba ngày, sáng sớm tối muện gì cũng chạy đến rừng đào hít một bụng hương hoa mới cảm thấy mỹ mãn. Giả sử Đào Hoa Tiên có thật, chắc cũng đã bị anh làm phiền đến phát điên rồi, nghĩ vậy, Khuru Thiên bèn lên kế hoạch rời khỏi Thành Đô một thời gian.

“Có nơi nào cách thành phố không quá xa, phong cảnh đẹp, giao thông tốt, đồ ăn ngon, mà không phải thôn quê hoang dã không?” Khuru Thiên hỏi Thái hậu.

“... Cậu bay về Đài Bắc luôn đi cho lệ!” Thái hậu tức đến bứt gân. “Đi Khang Định đi, nơi đó là thị trấn ven sườn núi, đúng yêu cầu cậu đó.”

Khang Định? Là nơi A Phát nói đến ngày hôm kia. Khuru Thiên lập tức mở máy tính lên tra cứu, và hài lòng với kết quả tìm được. “Tốt tốt, đi Khang Định thôi.”

“Biến lệ đi!” Thái hậu hạ chỉ.

Sáng sớm ngày hôm sau, Khuru Thiên tạm biệt Thái hậu, vác xác lên xe đi Khang Định. Xe buýt đường dài chạy qua non nước trùng trùng, quang cảnh hai bên đường đẹp đến nỗi Khuru Thiên không một phút giây nào rời được máy ảnh trên tay. Đến nơi đã là ba giờ chiều, vừa bước xuống xe, đập vào mặt là không khí lạnh đến cắt da cắt thịt, Khuru Thiên co ro đứng trước trạm dừng, kéo áo khoác lên trùm kín đầu, hai tay ôm vai run cầm cập mà vẫn không chống chọi nổi với những luồng gió đang thét gào.

“Mẹ nó, Thái hậu nhà chị, lạnh như thế này chị còn kêu tôi đến.” Khuru Thiên chính xác là sinh vật sợ lạnh.

Gọi một chiếc taxi đến khách sạn, mong muốn mau mau tìm được một chỗ ấm áp trú chân, đến lúc đăng ký phòng, lại dẫn đo suy nghĩ giữa một bên là phòng tập thể mang lại nhiều trải nghiệm, một bên là phòng riêng tha hồ thoải mái tận hưởng, giăng co một hồi, Khuru Thiên quyết định ở phòng tập thể.

Nhân viên tiếp tân bị thái độ của Khuru Thiên chọc cười, bèn nói. “Khách sạn hiện nay đang có một người Đài Loan khác thuê phòng, cũng là phòng tập thể nhưng giờ chỉ có một mình anh ấy thôi, anh ở phòng đó nhé? Những phòng khác đều có từ ba đến bốn người cả rồi, vì là người Đài Loan nên tôi đặc biệt ưu đãi.”

“Cám ơn!” Khuru Thiên vui vẻ nói, rồi chợt nhớ ra một chuyện. “Em gái, cho tôi hỏi cái này được không, em đã từng nhìn thấy biển chưa?”

“Tôi có xem trên TV, rất đẹp,” nhân viên tiếp tân cười nói, “Còn thì ngay cả vỏ sò tôi cũng chưa nhìn thấy...”

“... Khi nào về Đài Loan tôi sẽ gửi một ít vỏ sò cho em.” Khuru Thiên thành tâm thành ý đề nghị, nhìn nụ cười dịu dàng của cô gái, bao nhiêu lạnh lẽo bên ngoài đều tan biến cả.

“Thật sao? Vậy thì tốt quá, anh chỉ cần gửi đến địa chỉ khách sạn là được rồi. Em tên là Chi Mã.” Cô gái lấy một mảnh giấy viết tên cho Khuru Thiên, anh xem xong, cẩn thận cất đi.

Lúc Khuru Thiên vào cất ba lô, người khách Đài Loan cùng phòng không có ở đó, chỉ có một chiếc ba lô rất lớn đặt trên giường. Khuru Thiên xuống lầu hỏi Chi Mã địa chỉ quán cà phê gần đây, anh định ăn uống gì đó rồi mới đi thăm thú xung quanh. Ngồi xe suốt sáu giờ, dù cảnh có đẹp đến đâu cũng không cứu được xương cốt anh đang rệu rã.

Run lên trong gió lạnh, Khuru Thiên theo lời chỉ của Chi Mã tìm đến quán trà dọc bờ sông, trên đường ghé vào mua một quyển kiếm hiệp “Thiên Sơn Thất Kiếm” rồi tự thán “Mình thật là vĩ đại, đội gió rét từ ngàn dặm xa xôi đến đây uống trà đọc tiểu thuyết kiếm hiệp.”

Anh đi bộ rất chậm rãi, dọc theo bờ sông nghe nước chảy rầm rì, tìm mãi vẫn không thấy hàng thức ăn nào, đành đi thẳng đến quán trà Chi Mã đã chỉ. Không gian trong quán mờ ảo, phía bên hông, một khung cửa sổ lớn đang mở, rọi vào trong một mảng sáng dịu dàng, những hạt nắng ánh lên màu sắc như bảy sắc cầu vồng.

Khuru Thiên bị không khí bên trong quán hấp dẫn, dán mắt nhìn về phía vạt sáng bảy màu đang nhảy múa trên không như hàng ngàn cánh hoa đào li ti rơi rụng. Bỗng từ đâu truyền đến tiếng người gọi, giật mình nhìn lại, A Phát đang ngồi giữa mảng sáng dịu dàng đó, mỉm cười vẫy tay với anh, hai mảnh trăng non lấp lánh sáng ngời, thốt nhiên làm trái tim Khuru Thiên ngừng đập.

“A Phát?” Thân thể dường như phản ứng trước đầu óc, cái tên A Phát vừa thốt ra, trên mặt đã xuất hiện ý cười tự lúc nào.

A Phát chỉ chỉ về phía cửa, ý bảo Khuru Thiên đi vào. Cánh cửa vừa mở đã nghe một mùi hương thơm lừng tràn ngập trong không khí, cuốn lấy mọi giác quan của Khuru Thiên. A Phát đang ngồi trên chiếc ghế sơn son phai màu, trên mặt bàn bày hai tách trà thoang thoảng khói, một trước mặt A Phát, một ở chiếc ghế trống bên cạnh, xung quanh là đĩa bánh điểm tâm bảy màu ngon mắt.

“Thật khéo, không ngờ lại gặp anh.” Khuru Thiên vui vẻ nói, đặt quyển tiểu thuyết võ hiệp lên mặt bàn.

“Nhân sinh hà xử bất tương phùng, nào, cùng uống trà với tôi, một ấm trà lớn thế này mình tôi uống không hết.” A Phát mỉm cười.

“Chỗ này không có người ngồi sao?” Khuru Thiên ngồi xuống, một nữ phục vụ mang cho anh cốc nước và cốc uống trà.

“À, không có ai đâu, tách trà đó là rót cho em gái tôi.” A Phát rót một tách khác cho Khuru Thiên.

Khuru Thiên cảm thấy kỳ quái, bảo là rót cho em gái, sao lại không có ai? “Em gái anh cũng đến sao?”

“Không phải thế,” A Phát suy nghĩ một chút mới trả lời: “Nói sao nhỉ, tôi có một đứa em gái song sinh, mà sinh đôi thì... anh biết đấy, đôi khi có cảm giác mình chỉ còn một nửa.”

“Tôi biết, hai người chị họ tôi cũng sinh đôi, cái gì cũng phải phân thành hai nửa, kể cả khi đá tôi cũng mỗi người đá một chân.” Khuru Thiên gật đầu cảm khái.

A Phát bật cười, đẩy đĩa bánh trên bàn đến trước mặt anh. “Tôi với nó có một thói quen, cũng không biết là từ khi nào, mỗi khi chúng tôi nghĩ đến người kia hoặc muốn tìm người kia nói chuyện mà đối phương lại không ở, thì rót một ly trà, đặt một chiếc ghế, làm như người kia đang ở cạnh... À mà bánh này rất ngon, anh thử một miếng đi.”

Khuru Thiên nhón lấy một miếng bánh, thật sự anh đang rất đói, chợt nghe A Phát nói tiếp. “Tôi vừa đi qua một khu chợ, thấy rất nhiều nhãn và vòng tay linh tinh, có cả mấy món đồ trang sức khá phong cách, thế là mua cho nó”, vừa nói vừa chỉ chiếc túi plastic đặt trên bàn, “Nó mà nhìn thấy thế nào cũng bảo tôi giống y như mẹ, nên tôi rót cho nó tách trà, ngồi đây nhâm nhi.”

“Làm anh trai như anh thật tốt, thật ra tôi cũng muốn có một đứa em gái lắm”, Khuru Thiên nhớ đến ông anh vô lương tâm và tên em trai kết nghĩa xấu xa kia, đau khổ rót nước mắt.

“Vậy cho anh đó, đứa em gái làm trời làm đất của tôi xin cho anh đó, cứ nhận đi.” A Phát hào phóng nói.

“Tôi chỉ muốn em gái thôi, đừng đưa em gái mà về sau thành chị gái là tôi khóc đó.” Khuru Thiên đã tiêu diệt xong miếng bánh.

“Tôi 29, nên em gái tôi cũng 29... Anh chưa ăn trưa sao?”

“Ừ, tôi vừa đến nơi nửa giờ trước, đang tính tìm hàng ăn nào đó thì vô tình gặp được anh. Tôi 30 rồi, có điều cô em gái làm trời làm đất thì chịu thôi, tôi xin đầu hàng.” Khuru Thiên cảm tạ lòng tốt của A Phát.

“Tôi cũng chưa ăn. Chúng ta uống xong ấm trà này thì tìm chỗ nào ăn đi. Nghe em gái tiếp tân nói phía bên kia có một quán bánh chảo rất ngon.” A Phát chỉ ra ngoài cửa sổ.

“Em gái tiếp tân? Có phải Chi Mã không?” Khuru Thiên chợt phát hiện ra A Phát chính là người khách Đài Loan mà cô nói. “Chúng ta lại cùng phòng rồi, mong cậu giúp đỡ.” Anh chạm nhẹ tách trà với A Phát,

nâng lên uống cạn. “Uống nào, xong rồi đi ăn bánh chèo.”

Lần thứ hai Khu Thiên sóng vai cùng A Phát, hai người vừa đi dọc bờ sông vừa nhẹ nhàng tán gẫu, Khu Thiên để A Phát đi vào bên trong, còn anh hướng ra đường lớn, bước chân hai người vô thức nhịp nhàng, với cùng một tiết tấu và tốc độ. Cảm giác có người sóng vai thật mới lạ, Khu Thiên nghĩ, anh nhớ đến Lý Dĩ Thành luôn chậm hơn mình vài bước, đến Thái hậu luôn nhanh hơn vài bước, và mười sáu người bạn trai trong quá khứ...

Ăn bánh xong, hai mắt Khu Thiên bắt đầu díp lại, buồn ngủ không trụ được. Sáu giờ ngồi xe đối với một thiếu gia ăn sung mặc sướng như anh mà nói, dường như đã là cố hết sức. Họ chia tay nhau ở quán bánh chèo, Khu Thiên trở lại khách sạn đánh một giấc, còn A Phát đi mua quà lưu niệm.

Về đến cửa khách sạn, Khu Thiên mới sực nhớ ra mình đã quên hỏi A Phát mấy ngày nay đi đâu, Tháp Công nơi ấy có đẹp không...

7. Chương 7: Hẹn Gặp Lại

Khu Thiên ngủ một mạch đến bảy giờ tối, tỉnh dậy chẳng nhớ mình đang ở đâu, thế là hốt hoảng lăn một vòng, đụng đầu vào tường đánh “cốp”.

“...” Cuối cùng anh cũng nhận ra nơi mình ở đã không còn là hoàng cung xa hoa của Thái hậu, khổ sở thương tâm dâng trào, bèn quyết định đi ăn giải sầu.

Băng qua đoạn đường tắt bên hông khách sạn, ghé vào một quán ven đường ăn đến quên trời quên đất, sau khi no nê thỏa mãn thì trở về, gọi một ấm trà thơm, thả mình trên salon phòng khách xem tiểu thuyết, nếu Tiểu Thành biết được việc này nhất định sẽ cười nhạo anh đến chết. Nghĩ mà coi, Khu Thiên anh chạy ngàn dặm xa xôi đến đây chỉ để nghiên cứu bí tịch võ lâm, không phải chuyện mất mặt thường đâu.

Đọc chán rồi, Khu Thiên lững thững quay về phòng, đã chín giờ tối, A Phát đang thu dọn ba lô.

“A, cậu về rồi sao?”

“Tôi về lúc tám giờ, nhưng thấy anh đọc chăm chú quá nên không gọi.” A Phát khẽ mỉm cười, gắng sức nhét đồ đạc vào ba lô đã chật cứng.

“Ngày mai cậu đi à?” Chuyện giữa anh và A Phát có thể gọi là kỳ ngộ, bởi cứ mỗi lần gặp là một lần cậu sẽ ra đi vào hôm sau.

“Đúng thế, sáng sớm mai tôi đón xe về Thành Đô, chiều tối sẽ lên máy bay về Đài Loan.” A Phát vừa nói vừa kéo khóa lại, nhấc nhấc ba lô trên tay ướm thử cân nặng. “Hy vọng không quá khối lượng cho phép,

tôi mua hơi nhiều quà.”

“May mà không ai biết tôi đi du lịch nên không cần quà cáp gì hết.” Khuru Thiên bỗng thấy mình thật may mắn, cả Lý Dĩ Thành và Thái hậu đều không bao giờ đòi quà của anh.

“Anh là tội phạm bỏ trốn hay sao?” A Phát cười, ánh mắt liếc về phía Khuru Thiên mang hàm ý trêu chọc.

“Ồ thì, nói theo một nghĩa nào đó cũng không sai mà.” Khuru Thiên cười hì hì. “Tôi đi hâm người đây, cậu có muốn đi cùng không? Xong tí nữa tôi với cậu đi ăn thịt nướng nhé?”

“Hâm người?”

“À là đi tắm đó mà.” Khuru Thiên làm mặt nghiêm túc. “Ở đây lạnh quá, không thể luộc toàn thân như ở Đài Loan được.”

A Phát nghe vậy phá lên cười. “Vậy anh đi hâm lệ lệ đi, tôi dọn xong chỗ hành lý này đã.”

Quán thịt nướng nằm ở phía bên kia cầu Tượng Quân. Bốn bề xung quanh vắng lặng, lúc hai người bước lên những phiến đá lát đường bị che phủ bởi một lớp băng li ti vì tiết lạnh, âm thanh rào rào vang lên thật êm tai, thì thoảng có tiếng còi xe xa xa vọng lại, hòa với tiếng nước chảy rì rầm bên dưới. Tiết tấu đi bộ của A Phát vẫn giống với Khuru Thiên, họ mua một ít thịt nướng, đứng đợi chủ quán đặt xiên thịt lên lửa, lúc nghe tiếng thịt cháy xèo xèo và dầu bắn lách tách, Khuru Thiên khẽ đẩy A Phát ra xa khỏi lò than.

Cả hai mang thịt đã nướng chín và một ít bia lên cầu, tựa người vào lan can vừa nhâm nhi vừa nói chuyện. Dưới xa kia, nước sông cuộn cuộn chảy, len lỏi qua thành phố núi đang ánh lên màu bạc của trăng tròn mười lăm.

Khuru Thiên yên lặng lắng nghe A Phát kể lại chuyện mấy hôm nay, đầu tiên cậu xuất phát từ Khang Định, đi về phía tây đến Tân Kiều, xong vòng lên hướng bắc đến Bát Mỹ, lại đi tiếp hướng đông đến Đan Ba, cuối cùng vòng xuống hướng nam về Khang Định. Từng li từng tí những chuyện vụn vặt trên đường A Phát đều kể cho Khuru Thiên, qua lời miêu tả của cậu, cảnh vật hiện lên trước mắt Khuru Thiên đẹp đẽ mà sống động, khiến anh vừa nghe vừa kiềm không được nụ cười trên môi.

“Bàn ăn cơm giống như bị gia công hỏng vậy, nhựa cao su lộ ra cả bên ngoài khớp nối.” Đây là ấn tượng của A Phát khi ăn trưa ở Tân Kiều.

“Thịt bò Tây Tạng hầm với sữa và không nêm đường, ăn vào sung sướng đến từng mạch máu.” Đây là cảm giác của A Phát khi ở Bát Mỹ.

“Nhưng đẹp nhất vẫn là phong cảnh Tháp Công, đẹp đến không lời nào tả nổi, nhìn thấy mà phải chửi bậy vài câu mới thỏa được nỗi lòng.” Đây là trải nghiệm của A Phát ở Tháp Công.

Khuru Thiên nghe vậy thì cười ha hả, “Để tôi thử giúp cậu nhé, con mẹ nó đẹp không chịu được!”

“Ha ha, lúc ở đó có bao nhiêu câu chữ bấy tôi đều đem ra nói cả, đi hết một vòng xung quanh thì nhận ra cảnh vật xếp thành hình vuông, hoàn mỹ vô cùng.” A Phát vô vàn cảm khái. “Tiếc là bây giờ không phải mùa đẹp nhất ở Tháp Công.”

“Vậy chứ mùa nào thì đẹp nhất?” Khuru Thiên vừa gặm thịt xiên vừa hỏi.

A Phát uống vài ngụm bia rồi mới trả lời: “Mùa thu.”

“Gì cơ?” Khuru Thiên bật thốt.

A Phát nghiêng đầu, dường như không hiểu lắm, Khuru Thiên liền ý thức được phản ứng của mình, nở nụ cười giải thích. “À thì, cậu vốn muốn nói phong cảnh mùa thu là đẹp nhất, nhưng tôi lại quên, cứ ngỡ cậu đang ám chỉ mình. Tôi họ Khuru, tên một chữ Thiên, hai chữ ‘mùa thu’ đồng âm với tên tôi.”

Khuru Thiên nói xong thì tò mò đợi phản ứng của A Phát, bởi bình thường sau khi nghe anh nhắc đến tên mình, người khác nếu không phải cười to thì sẽ gật gù khen lãng mạn, 30 năm nay anh nghe riết thành quen.

“Cái tên này hẳn là rất có ý nghĩa với anh.” A Phát tiếp tục uống bia, nhón tay lấy một xiên thịt.

“Sao lại nói vậy?” Phản ứng ngoài mong đợi của A Phát khiến Khuru Thiên bất ngờ.

“Có lẽ anh từng gặp không ít sự cố vì tên mình, thời buổi bây giờ thay tên đổi họ rất dễ dàng, vậy mà anh vẫn không sửa, hẳn là có nguyên nhân, chẳng hạn như vì anh nhớ đến người đã đặt cho anh cái tên ấy.” A Phát tựa người lên lan can, khoé mắt đuôi mày lấp lánh ý cười.

Cái lạnh trong không khí tràn cả vào cơ thể Khuru Thiên bất chấp một lớp áo lông dày, nhưng ***g ngực anh lại nóng lên như lửa, đáy lòng thất lại, dường như không thở được. Anh cúi người thở hắt ra một hơi, một nỗi sợ hãi vô hình men theo mạch máu, trào ra lỗ chân lông rồi tan vào không khí, Khuru Thiên không hiểu được chuyện gì đang xảy ra, chỉ cảm thấy ngực mình nhói lên đau đớn, tâm trí như mờ dần đi.

Đến tận khi A Phát đưa sang một lon bia, Khuru Thiên mới bình tĩnh lại. “Ừ, là một lão thầy bói đặt tên cho tôi, hẳn bảo cái tên đó hợp với vận mệnh, lúc đầu tôi cũng muốn sửa lắm, nhưng ông nội không cho phép, tôi với ông cãi nhau nhiều lần cũng vì chuyện này, về sau ông mất, tôi cũng không còn ý định thay tên nữa.”

“Đó là một cái tên rất hay nên ông nội anh mới thích, chẳng có bậc trưởng bối nào lại muốn đặt tên xấu cho con cháu cả...” A Phát nở một nụ cười rất nhẹ, “Có điều, anh biết sao không, lúc ở Đan Ba tôi đã gặp một người bạn đường, đoán xem cậu ta tên gì?”

Khuru Thiên khẽ lắc đầu, tiếp tục uống bia.

“Cao Trào.”

“Phụt!” Ngụm bia vừa uống ngay lập tức bay ra khỏi miệng, anh vừa ho sặc sụa vừa lấy tay lau.

“Thật đó, tôi thề, tôi đã xem qua chứng minh thư của cậu ấy, là người Hồ Nam. Ở Hồ Nam họ Cao nhiều lắm, nhưng một chữ trong tên của cậu ấy quả là ẩn tượng.” A Phát giờ tay lên phát thệ, cố gắng nhin cười.

Đột nhiên Khuru Thiên phát hiện ra phần khí chất mà anh vẫn nhìn không thấu ở A Phát, vẻ thần nhiên nơi cậu rất giống với Lý Dĩ Thành, nhưng đằng sau nụ cười của Lý Dĩ Thành là đồng hoang trơ trọi, chỉ có tên khốn nạn kia mới chịu được, còn đằng sau nụ cười của A Phát là cả một thảo nguyên xanh ngút ngàn nở đầy hoa trắng, kể cả khi gheo người vẫn thần nhiên như thế.

A Phát lại có một điểm rất giống Thái hậu, Khuru Thiên không diễn tả được, đó... giống như là... anh cố gắng lục lọi trong bộ não của mình một từ để hình dung, cuối cùng ôm hận sao vốn từ của bản thân lại nghèo nàn đến thế.

A Phát rút một tờ giấy cho Khuru Thiên lau mặt, hai người anh một lon tôi một lon, cứ thế tựa vào lan can hàn huyên suốt hai giờ.

Đêm đã về khuya, sóng vẫn ầm ì vỗ dưới chân cầu, ánh đèn đường nhuộm vàng mặt nước và lan can, rặng núi đằng xa in lên nền trời đen thẫm, đối diện nơi chiếc cầu họ đang đứng có một cây cầu khác với kiến trúc cổ kính, nhẹ nhàng uốn cong qua dòng sông, lặng lẽ trong đêm như đang chờ đợi điều gì.

“Anh biết không, cây cầu kia tên là Thái Hồng.” A Phát đột nhiên lên tiếng.

Cầu Thái Hồng? Khuru Thiên khẽ giật mình, đối với một người trong giới như anh mà nói, hai chữ “Thái Hồng” luôn khiến lòng gợn sóng.

(T/N: Thái Hồng nghĩa là cầu vòng, cũng là tên trang web đồng tính từng rất nổi tiếng ngày xưa trong giới Khuru Thiên: Mộng Cầu Vòng, có thể đọc Bất Dạ Thành để biết thêm chi tiết.)

“Vì độ cong của nó sao? Nhìn rất đẹp.” Khuru Thiên buông một câu trả lời vô thưởng vô phạt.

“Đúng vậy, nguồn gốc cái tên là vì hình dáng nó rất giống với cầu vòng. So sánh cũng đúng chứ nhỉ.” Trong mắt A Phát thoáng ẩn hiện một tâm tư khác lạ, Khuru Thiên đọc không ra.

“Nào, cùng chụp một tấm hình.” A Phát dường như nhớ ra điều gì, bèn kéo Khuru Thiên lại gần, hai người dựa vào lan can, vai kề vai, mặt sát mặt, phía sau là Cầu Vòng lặng lẽ. A Phát giờ máy ảnh lên, chụp rất nhanh.

Kiểm tra ảnh trên máy xong, A Phát cười nói. “Tốt lắm, mình về thôi, gần mười hai giờ rồi. Sáng mai sáu rưỡi tôi lên xe,” lúc nói chuyện, hai mảnh trăng non trên gương mặt ấy lại ánh vào lòng Khuru Thiên.

Trước khi lên giường, Khuru Thiên đã cố ý đặt đồng hồ báo thức. Sáu rưỡi A Phát lên xe, từ đây đi taxi đến bến chưa đầy năm phút, thêm thời gian chuẩn bị này nọ, Khuru Thiên nghĩ năm giờ bốn lăm là vừa vặn. Anh muốn nói một lời tạm biệt với A Phát trước khi đi, có thể bảo anh làm theo mọi quy tắc của bạn đường, không hỏi tên, không cách liên lạc, nhưng ít nhất hãy để anh lưu lại một câu chào.

Sáng hôm sau, lúc đồng hồ báo thức reo lên, trên chiếc giường đối diện chỉ còn lại mảnh chăn trắng toát đã được gấp cẩn thận.

Đáy lòng Khuru Thiên chợt bị khoan vào một giếng sâu, nước ngập đến tràn bờ.

Khuru Thiên ở lại Khang Định năm ngày, xem xong quyển tiểu thuyết kiếm hiệp, cùng với bạn cùng phòng mới lên một chiếc xe, đi thăm tất cả thắng cảnh xa gần. Cảnh đẹp trên đường khiến Khuru Thiên tưởng như mình vừa lạc vào cõi mộng, xốn xang cả lòng, thế nhưng mỗi sáng tỉnh dậy, nhớ đến câu chào tạm biệt chưa bao giờ được nói, tâm tình hốt nhiên trầm xuống.

Sáng sớm ngày thứ sáu, Khuru Thiên rời đi. Thành phố núi chìm trong sương mù, cảnh vật hai bên đường không ngừng thay đổi trong tầm mắt, làn hơi nước mỏng manh trong không khí dần dần trở nên hữu hình, hóa thành giọt sương rơi xuống mái tóc và quần áo Khuru Thiên.

Ngày hôm đó lúc A Phát đi, có lẽ đã nhìn anh say ngủ trên giường mà nói lời tạm biệt. Trên cầu Thái Hồng nhìn xuống dòng nước xa xa, nhớ đến người đã từng kề vai ôn chuyện, Khuru Thiên chợt nhận ra, có lẽ ý nghĩa của việc đi du lịch là ở mỗi nơi mình từng đặt chân qua để lại một mảnh ký ức nào đó, đẹp đẽ, dịu dàng, thoát thực, để sau này khi đã rời khỏi hành trình quay về với cuộc sống thì phần ký ức đó vẫn mãi nằm lại nơi đây, giữa thành phố núi mù sương, trên cầu Tướng Quân, anh và A Phát đã từng gần nhau đến thế, bất kể thời gian vạn vật.

Khuru Thiên ngoái đầu nhìn đỉnh núi mù sương lần cuối, trong lòng khẽ nói. “Tạm biệt.”

Tạm biệt.

Tạm biệt.

Hẹn gặp lại, A Phát.

T/N: Mùa Thu à, anh yêu rồi đó ;___;

8. Chương 8: Tìm Người

Trở lại Thành Đô, hoa đào trong công viên vẫn nở rực rỡ, Khuru Thiên nằm trong hoàng cung xa hoa của Thái hậu quần quai vài ngày, tâm hồn treo ngược cành cây, lời tạm biệt chưa kịp nói cứ vương lại trong cổ họng, hiếm khi buồn phiền được lâu như thế.

“Sao vậy, có tâm sự gì à?” Thái hậu hỏi.

“Cũng không hẳn.” Khuru Thiên tựa lưng lên ghế, ngẩng đầu nhìn trần nhà, “Chỉ là mấy bữa nay tôi hơi mệt lung, sư phụ muốn chuyển công ty, gọi tôi sang giúp, tôi định theo anh ấy qua đó làm thử, vừa làm vừa tìm hiểu xung quanh xem có ngành nghề nào hợp với mình không, nhân tiện tìm thêm vài sở thích ngoài lề, như đan móc trồng cây nuôi cá gì đó...”

Thái hậu nghe vậy thì cười như điên, “Vậy khi nào tận thế nhớ đan cho chị cái khăn quàng cổ nhé.”

“Chị cứ đợi đấy!” Khuru Thiên trở ngón tay hùng hồn tuyên bố, “Trên đời này nhất định sẽ có thứ khơi lên được nhiệt tình của tôi!”

“Cần gì phải đến mức đó, cậu chỉ cần vui vẻ là được, đã cao lớn đẹp trai rồi giờ còn đòi nhiệt tình nữa, đào đâu ra chuyện tốt thế?” Lời an ủi của Thái hậu bao giờ cũng kèm theo vài nhát dao. “Còn vụ yêu đương thì sao?”

“Tùy duyên thôi, hữu duyên thì tốt, vô duyên... cũng không có cách nào cưỡng cầu.” Tuy không cam lòng, Khuru Thiên vẫn phải thừa nhận lời này của Thái hậu, trần duyên hữu hạn, chẳng thể mơ mộng xa vời.

“Cậu khác với Tiểu Thành,” Thái hậu hiếm khi nghiêm túc nhìn vào mắt Khuru Thiên: “Tiểu Thành có thể một mình cô đơn cả đời vẫn sống tốt, cậu thì không, nhất định phải có một người đồng hành, nếu không thấy ai bước vào thế giới của cậu thì hãy chạy ra ngoài mà tìm, hiểu không?”

Khuru Thiên im lặng ngẫm nghĩ lời chị nói.

“Tuy nhiên, cậu có biết bi kịch của mình là gì không?” Thái hậu trở tay chém Khuru Thiên một dao. “Là cậu quá rực rỡ, luôn luôn tỏa sáng giữa đám đông và thu hút mọi ánh mắt, nhưng càng như thế thì càng cô độc, vì chẳng ai dám lại gần cậu, họ chỉ dám đứng từ xa nhìn lại ánh sáng đó mà thôi.”

“Cậu cần một người có thể thấu hiểu mình còn hơn cả Tiểu Thành.” Thái hậu kết luận.

“Vậy tôi hẹn với bác sĩ chụp X-quang cho nhanh.” Khuru Thiên nhớ đến A Phát. “Thật ra mấy ngày trước tôi có gặp một người khá đặc biệt, là Tiểu Bạch Hoa đó nha, nói chuyện với cậu ta rất thoải mái.”

T/N: Khuru Thiên gọi A Phát là Tiểu Bạch Hoa (nhành hoa dại nhỏ bé màu trắng), giống cảm giác mà nụ cười của cậu đem lại.

“Thích người ta rồi à?”

Khuru Thiên ngần ngừ một chút. “Cũng không hẳn, chỉ là khi ở cạnh nhau rất hòa hợp, tôi chưa từng có cảm giác này với ai khác, có điều cậu ta thích phụ nữ, chúng tôi cũng không lưu lại phương thức liên lạc.”

“Cậu ta nói mình yêu phụ nữ?”

“Không, nhưng tôi nhìn là biết, không phải người trong giới.”

“... Chị đã dặn cậu cái gì hở? Không được tự tiện quyết định khuynh hướng giới tính của người khác, nghe tai này lọt tai kia rồi hở?” Thái hậu tức giận rút dép đũi đánh Khuru Thiên.

Dưới trận đồn của chị, đầu tháng tư, Khuru Thiên về đến Đài Loan.

Anh mang theo hai gói ớt cay Thành Đô về làm quà cho Lý Dĩ Thành, bị Lý Dĩ Thành hỏi. “Có gặp được chuyện gì thú vị không?”

Khuru Thiên nghĩ nghĩ, trả lời. “Tôi nhìn thấy Tiểu Bạch Hoa.”

Lý Dĩ Thành yên lặng nhìn anh, cất hai gói ớt vào ba lô, đi thẳng ra cửa chuẩn bị đến chỗ người yêu nấu lẩu, chẳng thèm nói thêm nửa lời. Khuru Thiên đau khổ rơi lệ. “Đồ mê trai bỏ bạn, uống công người ta năm đó vì cậu đi đánh nhau, giờ cậu chẳng thèm đoái hoài gì đến tôi, huhuhu.”

Giữa tháng tư, Khuru Thiên trở về với nhịp sống hàng ngày, sự phụ dẫn theo anh đến công ty mới, vẫn là hoạch định và thẩm định dự án, nhưng không còn là dự án sản xuất nữa mà là dự án mỹ nghệ, anh rất thích công việc mới này, không cần phải mặc vest đeo caravat, từ thứ hai đến thứ năm ăn mặc lịch sự một chút, đến thứ sáu thì mặc thường phục, Khuru Thiên hớn hờ đem toàn bộ Âu phục nhét vào balo dưới gầm giường.

Công nghiệp mỹ nghệ khiến anh như nhìn thấy một Đài Loan khác, trong phòng bắt đầu có thêm rất nhiều vật trang trí nhỏ, túi vải thêu màu xanh nhạt, tượng thú nhỏ làm bằng gỗ, quả cầu mây bện bằng tay... tất cả đều là quà tặng trong quá trình làm việc. Anh thấy mình như đã tìm đúng nơi đặt chân, càng ở lâu càng hài lòng, chỉ là lĩnh vực mới nên mọi thứ đều mới, Khuru Thiên bận đến chân không chạm đất, mãi cho đến đầu tháng sáu mới có chút thời gian thở ra.

Hai tháng này, mỗi khi được thả lỏng giữa một núi công việc, mỗi lúc ngồi trong xe chờ đèn đỏ, mỗi chín giờ tối chạy xuống tiệm tạp hóa dưới nhà mua sữa, Khuru Thiên lại nhớ đến Cầu Vòng lặng yên đêm hôm đó. Không rõ lý do, chỉ biết hình ảnh cây cầu cổ kính lặng lẽ bắc qua sông đã khảm vào tâm trí, chỉ cần ngừng lại sẽ lập tức hiện ra.

Cũng như A Phát gần gũi mà xa vời, như câu chào tạm biệt chưa bao giờ được nói, cùng với cầu kiều đi vào tâm trí Khuê Thiên, như ngày hè nắng nóng ngồi bên cửa sổ bỗng thêm một làn gió biển mát lạnh thổi qua.

Anh vẫn nhớ đến cô gái chưa bao giờ trông thấy biển, lại suy nghĩ xem có cách nào mô tả hình dung về biển cho cô không, nhưng đi hỏi mỗi một người Đài Loan, mọi người đều sẽ bảo rằng mình đã từng thấy biển.

Anh vẫn nhớ đến việc mua vỏ sò, chỉ ngại vỏ sò ở Đài Bắc không đẹp lắm, hơn nữa thời tiết dạo này mưa liên miên, đành hẹn với cô em Tiểu Mã tháng bảy tới sẽ đi Khẩn Đình ngắm biển tắm nắng, đồng thời mua thật nhiều vỏ sò gửi đến người em gái phố núi phương xa.

Đôi khi, anh tạt vào một quán cà phê xa lạ, tìm một góc yên lặng đọc sách hoặc suy tư, thi thoảng ngẩng lên nhìn người người bên nhau hoặc chờ đợi nhau, bỗng thấy lòng hụt hẫng.

Lúc công việc đã đi vào quỹ đạo, tâm tư ngày ấy lập tức ulla về, cái tên A Phát như một dấu ấn kỳ lạ khắc vào lòng, lời từ biệt chưa kịp nói vẫn luôn luôn ám ảnh, chẳng phải đau đớn, chỉ là không cam lòng. Rốt cuộc nhịn không được nữa, bèn lết mông sang tìm Lý Dĩ Thành kể tội, “Đều tại cậu hết, tự dưng dận tui cái gì mà quy tắc du lịch, khiến người ta không dám hỏi xin cách liên lạc của Tiểu Bạch Hoa!”

Nếu anh có địa chỉ liên lạc của A Phát, dù nghi ngờ A Phát thật sự yêu phụ nữ cũng sẽ có cách chứng thực, nào phải ôm đầu phiền muộn như bây giờ.

Lý Dĩ Thành trừng mắt nhìn anh. “Đăng tin tìm người trên mạng, nhờ hỗ trợ.”

Khuê Thiên lật bàn. “Đồ theo trai bỏ bạn, năm đó tui vì cậu đi đánh nhau, giờ cậu lại chẳng đoái hoài gì tới tui, hừ!” Lập tức bị Lý Dĩ Thành đập cho một phát.

Đăng tin tìm người thì không được rồi, nhưng lên mạng tra có vẻ là ý hay, Khuê Thiên chưa bao giờ làm việc này, nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng ghi ra hết những điều mình biết về A Phát.

“A Phát, nam, người Đài Nam – Đài Bắc, 29 tuổi, dị ứng đậu nành, anh em sinh đôi.”

Không có kết quả.

Khuê Thiên chân chừ một lát, lại gõ tiếp địa danh.

“A Phát, nam, người Đài Nam – Đài Bắc, 29 tuổi, dị ứng đậu nành, anh em sinh đôi, Tứ Xuyên, Thành Đô, Khang Định, Tháp Công.”

Cứ thế thay đổi hết từ khóa này sang từ khóa khác, tìm muốn đổ con mắt trên Google mà vẫn chẳng được gì, thế là lần thứ hai lết mông sang tìm Lý Dĩ Thành oán hận, “Cậu chỉ tui cái cách nhảm nhí, tìm cả buổi

toàn là tin rác!”

Lý Dĩ Thành nhìn anh bằng ánh mắt thương hại dành cho kẻ ngốc. “Dùng công cụ tìm kiếm, hạn chế khu vực và thời gian lại, lấy đâu ra rác!”

“À, ừ biết rồi.”

Khuru Thiên lại lê mông về phòng ngồi trước máy tính, giới hạn thời gian nửa năm, phạm vi Đài Loan, tiếp tục tìm kim đáy bể trên Google một hồi, Lý Dĩ Thành thấy vậy thì cảm động lắm, bèn vỗ lưng anh em an ủi. “Cố lên, ráng tìm đi, tui sang chỗ Đại Võ ăn thịt bò đây.”

“Biến! Đồ theo trai bỏ bạn, năm đó người ta vì cậu đi đánh nhau...” Lời còn chưa nói xong, một chiếc dép đã bay vào đến.

“Không đổi được lời kịch khác hở?”

Khuru Thiên chụp lấy điện thoại, bấm máy rồi òa lên khóc. “Mẹ nuôi ơi, con trai mẹ đánh con kìa huhuhuhu...”

9. Chương 9: Một Gã Đại Khờ

Đá vắng tên Lý Dĩ Thành vô tình vô nghĩa ra khỏi cửa, Khuru Thiên quay lại máy tính tiếp tục luyện “Google thần chú”, luyện đến mắt mờ tai điếc, sắp bỏ cuộc đến nơi thì bỗng thấy một dòng khả nghi: “A Phát chết tiệt, đi Tứ Xuyên chơi một mình, ông đây muốn quà!”

Tìm được rồi! Khuru Thiên run rẩy click chuột, là một trang blog cá nhân viết về những sinh hoạt vụn vặt thường ngày nhưng chỉ có duy nhất câu kia là nhắc đến A Phát. Anh đoán chủ blog là bạn A Phát, nhìn danh sách bạn bè dài dằng dặc bên phải, chăm chú xem từng cái một.

“Lily, Kaka, Alfa, Rube, Luna, Hà Tử, Đại Muội, Tiểu Vĩ...”, không có A Phát. Khuru Thiên uể oải buông thõng hai tay.

Lắm nhắm đọc lại những cái tên kia trong vô thức, trong lòng sâu não nghĩ xem có nên nhắn tin cho chủ blog hỏi địa chỉ liên lạc của A Phát hay không, “Lily, Kaka, Alfa, Rube, Luna... Khoan đã! Alfa, Alfa, A Phát!”

“Ha ha ha ha ha ha ha ha...” Khuru Thiên đứng dậy cười như điên. Ra là Alfa, ha ha ha.

Hít sâu một hơi, vô thức ngồi thẳng dậy, Khuru Thiên run rẩy nhấn chuột vào đường link, trên màn hình hiện ra một blog cá nhân với giao diện vô cùng đơn giản.

Anh nhìn thấy ảnh chụp của mình, ngay trong bài đăng mới nhất, tiêu đề: Mùa Thu.

Bức hình mờ mờ ảo ảo, dưới ánh đèn đường vàng vọt dường như có hai người đang tựa vào nhau, khoảng cách gần như gang tấc, trong quang cảnh huyền hoặc của buổi đêm tất cả đều trở nên không rõ ràng, nhưng Khuru Thiên biết đó chính là anh và A Phát, bởi Cầu Vồng đằng sau hai người hiện lên rạng rỡ mà xa xăm.

Dần lòng lại, Khuru Thiên kéo xuống xem toàn bộ bài viết mang tên “Mùa Thu”, lại chỉ vẩn vẩn có một đoạn ngắn.

“Gặp được một người vừa dịu dàng vừa vui tính, lúc cười lộ lên nhìn như ánh mặt trời, lúc ngồi nghe chuyện lại như một đứa trẻ. Chỉ là... bóng dáng đó đi trên đường thật cô đơn, tôi cố gắng bước thật nhanh, chỉ mong sóng vai cùng người một đoạn. Tôi sẽ nhớ rõ người đó. Hy vọng anh đã nhận được lời tạm biệt của tôi, hy vọng anh không còn cô đơn nữa.”

Nước mắt Khuru Thiên đột nhiên rơi xuống. Dùng tay gạt đi, chỉ vài giây sau lại tuôn rơi ào ã.

“Mẹ nó, mình làm sao thế này.” Khuru Thiên vừa lau nước mắt vừa rửa xả bản thân, cuối cùng dùng cả hai tay che mặt.

Thật lâu sau anh mới buông tay, hít mũi, ngồi ngẩn ra trên ghế dựa, chỉ vẩn vẩn đôi ba dòng như thế lại khiến lòng ngơ ngẩn ưu tư.

Anh đứng dậy vào bếp rót một ly nước, im lặng nhìn khoảng không trước mặt.

Hóa ra người đó thật sự nhớ đến mình. Nước lạnh chảy vào cổ họng khiến Khuru Thiên bình tâm lại.

Rửa mặt, hít một hơi sâu, trở lại trước máy tính.

Blog tên là “Bán Ngư”, Khuru Thiên nhớ đến lời A Phát từng nói, những người sinh đôi đều luôn có cảm giác mình chỉ còn một nửa, entry trên blog ít ỏi, chỉ có hơn mười bài, bắt đầu từ tháng 10 năm 2008, mỗi bài cách nhau ít thì một tháng, lâu có khi đến nửa năm, không đường dẫn, không danh sách bạn bè, kể cả bảng tin nhắn bên góc phải cũng trống không.

Khuru Thiên kéo đến cuối cùng, bắt đầu xem từ entry đầu tiên, bài nào cũng ngắn gọn như thế.

“Tôi đứng giữa vòng xoay Trung Cảng, tất cả mọi người đều phải chạy một vòng trước khi tìm được hướng mình cần đi.”

Đây là toàn bộ nội dung bài đăng đầu tiên. Khuru Thiên nhìn ngày tháng, từ bài viết này đến bài tiếp theo mất gần năm tháng, nghĩ ngợi một chút, những lời lẽ suy tư đó thật giống với một người vừa mới chia tay, có lẽ vào thời điểm đó A Phát vừa trải qua một cuộc tình, cắt đứt liên lạc với một số người, hơn nữa... Vòng

xoay Trung Càng? A Phát rất quen thuộc với Đài Trung sao?

“Sáu giờ sáng ngủ dậy, đèn đường đã tắt, bảy giờ ăn sáng, làm việc, hóa ra cuộc sống này lại giản đơn đến thế, nhắm mắt lại, mở mắt ra, một ngày lại đến. Thời gian lặng lẽ trôi đi như bóng câu qua thềm.”

“Sáng nay năm giờ đã tỉnh, nấu cháo, pha cà phê, bảy giờ ra ngoài đi chợ sáng, mua một ít phần màu thủ công, nhìn những viên phần lấp lánh trong túi nilon, chợt thấy lòng nhẹ nhõm. Hóa ra sinh mệnh có thể phục hồi như cũ đến mức này.”

“Quần áo vừa phơi nắng, ngửi được hương thơm nồng nàn mà sạch sẽ, xúc cảm ấm áp lưu lại trên tay thật thoải mái, hy vọng mặt trời vẫn luôn chói chang qua mùa hè này, cho đến khi ve sầu ngừng kêu.”

“Nấu thật nhiều chè bí đao với gừng, uống thật ngon, tiếc là không có tủ lạnh lớn, nếu không đã làm đủ lượng chè cho cả mùa hè.”

“Mua một lò nướng màu xanh, giá cả rất phải chăng, đem tất cả bánh mì còn dư cho vào lò, định làm bánh mì kẹp, rốt cuộc cả bánh cả lò đều hỏng, này gọi là mất cả chì lẫn chài.”

Năm bài đăng này kéo dài từ tháng 3 năm 2009 đến cuối năm. Khuư Thiên lấy kinh nghiệm thất tình của Lý Dĩ Thành mà đoán, có lẽ khoảng thời gian 5 tháng từ tháng 10 năm 2008 đến tháng 3 năm 2009, là thời gian thất tình, 9 tháng tiếp theo là thời gian chữa lành, những chi tiết nhỏ nhất trong cuộc sống chứng tỏ bản thân đã bình phục, cũng là cách để thông báo với bạn bè rằng “tôi ổn”. Sở dĩ Khuư Thiên phải nhờ vào kinh nghiệm của Lý Dĩ Thành, vì kinh nghiệm thất tình của anh... hoàn toàn bằng không, dù có khổ sở cách mấy cũng chỉ sau 2 tuần là hoàn toàn quên sạch.

Khuư Thiên mở một trang word lên, viết lại.

“1- Mua bí đao và gừng nấu chè.”

“2- Làm bánh mì bị hỏng.”

“Đạo diễn My Blueberry Night phát biểu, bản thân My Blueberry Night là một tồn tại riêng biệt, chỉ là gu thưởng thức của mọi người khác với những gì tôi truyền tải, nên họ mới bảo nó có vấn đề. Mỗi một tác phẩm sẽ có những người xem khác nhau.”

Bài viết được đăng vào đầu năm nay, Khuư Thiên tìm trên Google, biết được “My Blueberry Nights” (Những đêm vị ngọt quá) là bộ phim điện ảnh nói tiếng Anh đầu tiên của đạo diễn Vương Gia Vệ, do chính ông và Lawrence Block hợp tác viết kịch bản, lấy cảm hứng từ tác phẩm “In the mood for love” (Tâm trạng khi yêu) nổi tiếng trước đây của ông. Khuư Thiên lập tức đá văng cửa phòng Lý Dĩ Thành, quả nhiên tìm được “My Blueberry Nights” trên giá sách, mỉm cười cầm lấy nó, nghĩ thầm “Tôi chỉ biết, sách của Lawrence Block Tiểu Thành nhất định có. Mọi người khen chê My Blueberry Nights thì kệ, tôi cứ muốn đọc đây.”

“Cà phê Chưa Đặt Chân luôn vắng khách, ông chủ cũng nói không ngờ lại vắng thế, hay là đổi tên quán đi, để tên Chưa Đặt Chân hèn chi không ai đặt chân, nhưng mà tôi lại thích vắng vẻ như bây giờ, tha hồ chiếm vị trí bên cửa sổ làm của riêng.”

Bài đăng này là vào tháng 3, xem ra viết xong không lâu, A Phát đã lên đường đi Thành Đô, trở về liền đăng bài “Mùa Thu”. Khuru Thiên tìm kiếm cái tên “Chưa đặt chân”, là một quán cà phê ở phía đông thành phố, cách công ty mới của anh chỉ một cái ngã tư, đi vài bước là đến.

Xem xong toàn bộ blog, Khuru Thiên lặng lẽ nhìn ly nước trắng chỉ còn một nửa trên bàn, xuyên qua làn nước trong suốt nhìn bức ảnh mình đang cười rục rờ trước rừng đào được dính trên bức tường phía sau. Tự hỏi mình. Rồi sẽ ra sao?

Mình được người ta coi trọng thật đó, Khuru Thiên bật cười, nhìn xem, cả blog lãnh đạm và kiêu lời đến thế, bài viết về anh đã chiếm nhiều chữ nhất, lại còn đăng kèm hình, xem ra trong mắt A Phát anh chẳng phải là một kẻ qua đường bình thường, dù anh vẫn tin rằng A Phát yêu phụ nữ, trận đòn của Thái hậu ở Thành Đô lại khiến anh phân vân.

Thái hậu chia con người thành hai loại, một sẽ yêu người cùng giới, hai sẽ không yêu người cùng giới, mỗi người đều có một nửa cơ hội, không phân biệt là đồng tính song tính dị tính, Lý Dĩ Thành chính là ví dụ, cậu ấy rõ ràng dị tính đấy, chẳng phải đã đâm đầu đi yêu một tên đồng tính hay sao.

Bất kể thế nào, trước hết hãy gặp nhau, ở cạnh nhau rồi mới biết, nếu A Phát trong cuộc sống và A Phát trên đường du lịch là cùng một người, thì dẫu đối phương không yêu người đồng tính, Khuru Thiên anh sẽ vẫn có thêm một người bạn, chẳng chút thiệt thòi.

Quyết định xong, nhìn đồng hồ đã tám giờ tối, hôm nay là thứ sáu, anh định đến “Chưa đặt chân” xem thử, trước khi ra cửa còn chuẩn bị trước một bài dài để lỡ gặp A Phát còn biết sẽ nói gì làm gì. Anh không định tiết lộ việc mình từng xem qua blog cậu, 9 bài viết đó khiến anh có cảm giác mình vừa xem trộm nội tâm A Phát, anh sẽ không nói ra, sẽ chỉ mai phục ở quán chờ cậu vô tình dạo bước.

Trên đường đi, Khuru Thiên không kịp được đạp thật mạnh chân ga, chạy với tốc độ nhanh nhất, tất cả các cột đèn giao thông hiện đỏ đều bị anh “ân cần hỏi thăm” tám đời, cho đến khi xe dừng trước cửa quán mới nhận ra tâm trạng này giờ của bản thân. Chính là, rất muốn gặp một người.

Khuru Thiên hít sâu một hơi, thăm dò nhìn vào quán, không gian bên trong khá nhỏ, một quầy ba, bốn năm bộ bàn ghế, ba chiếc giá sách âm tường ốp vào ba mặt, bên trên bày đầy đĩa nhạc và sách, cả quán được trang trí một màu trắng điểm xanh nhạt, nhẹ nhàng mà thanh nhã, như chính con người A Phát.

Khuru Thiên đẩy cửa đi vào, chủ quán ngẩng đầu lên khỏi quầy bar nhìn anh một lát mới đứng dậy tiếp đón. Khuru Thiên phân vân một hồi, cuối cùng chỗ ngồi bên cửa sổ ưa thích của A Phát.

Ưu điểm thứ ba của Khuru Thiên chính là, muốn làm gì sẽ công khai minh bạch mà làm, không trốn tránh không lùi bước, trừ khi gặp nguy hiểm đến tính mạng.

Tối hôm đó, cả quán chỉ có một mình Khuru Thiên, anh đọc hết “My blueberry nights”, thêm vài quyển tạp chí khác trên giá sách, vẫn chưa đợi được người cần tìm.

Những ngày sau đó, thi thoảng Khuru Thiên sẽ ghé quán một lần, cố gắng không đến quá thường xuyên, bởi anh không muốn bị chủ quán nhìn ra mưu đồ của mình. Qua blog của A Phát, cậu và ông chủ hẳn là quen biết nhau, do đó anh không thể hành động lộ liễu, chỉ có thể chờ đợi một ngày nào đó “không hẹn mà gặp” giữa mình và A Phát, như đã từng ở thành phố núi gặp lại nhau, cuộc gặp gỡ ngoài ý muốn mà đầy tốt đẹp.

“Từ nay tuổi rồi, hóa ra mình lại là một kẻ si mê dại khờ như thế.” Khuru Thiên nhìn bàn tay mình mà rơi lệ.

10. Chương 10: Vẫn Một Kẻ Dại Khờ

Trong những ngày lặng lẽ đợi chờ ấy, Khuru Thiên vẫn luôn luôn cẩn thận, đừng nhìn anh bình thường là một kẻ vô tâm, một khi đã xác định mục tiêu, anh sẽ trở nên kiên trì hơn bao giờ hết. Trên đời này chỉ duy nhất Lý Di Thành mới có thể khiến anh mất đi bình tĩnh, bởi Lý Di Thành là một kẻ vô tình, mà “so kiên nhẫn với kẻ vô tình thì chỉ thua không thắng”, kết luận này Khuru Thiên đã sớm rút ra từ khi còn chưa tốt nghiệp trung học.

Dù đã lưu ảnh chụp về máy, Khuru Thiên vẫn vào blog A Phát xem qua một lượt trước khi ngủ, anh muốn nhìn gương mặt cười mờ nhạt của hai người nơi thành phố núi, ngắm bức hình lặng im chiếm một góc giao diện, anh cũng chưa từng đọc lại bất cứ bài đăng nào, chỉ đơn giản là mở blog ra, kéo xuống chỗ ảnh chụp, ngắm vài giây rồi tắt máy, ngày nào cũng thế.

Có đôi khi, anh sẽ ngẩng lên nhìn cốc nước lọc trên bàn, xuyên qua làn thủy tinh trong suốt nhìn bức ảnh chụp rừng đào trên bức tường đối diện, lúc ấy, không gian sống sảng trong làn nước cũng trở nên rục rịch.

Đến thứ năm của tuần thứ ba, Khuru Thiên lại ôm công việc còn dang dở đến cà phê “Chưa đặt chân”, chiếm lấy vị trí bên cửa sổ.

“Con cá này thật khó câu biết bao... ôi...” Dù anh có đủ kiên nhẫn, nhưng mắt thấy thời gian lại sắp qua một tuần, trong lòng không thể không ảo não.

Mở laptop, tập trung toàn bộ tinh thần vào công việc, mười ngón tay linh hoạt lướt trên bàn phím chỉnh sửa dự án.

Chi phí thuê mặt bằng ở chỗ này quá cao, phải giảm xuống...

Cộc cộc.

Dự ngày nghiệm thu sản phẩm như thế này quá sát, không thể kịp hoàn thành...

Cộc cộc cộc.

Chi phí quảng cáo sản phẩm cần tăng thêm... Hừm, tiếng lịch kịch gì thế? Khuru Thiên giật mình khỏi dòng suy nghĩ, ngược lên nhìn xung quanh.

A Phát đang dùng tay gõ gõ lên cửa kính bên phải chỗ anh ngồi, thấy Khuru Thiên ngẩng đầu bèn dùng lực mạnh hơn một chút, gương mặt vừa mừng vừa sợ, hai mắt tràn đầy ý cười.

Trái tim Khuru Thiên hẫng vào một nhịp, thân thể tự động phản ứng trước lý trí, tay giơ lên vẫy A Phát như điên, miệng vẽ ra một nụ cười không thể nào tươi hơn được nữa.

Thấy A Phát bước nhanh vào quán đến trước mặt kéo ghế ngồi, Khuru Thiên vội vàng dọn bớt tư liệu trên

bàn, chừa ra một khoảng không cho A Phát.

“Ngạc nhiên quá, không ngờ được gặp anh ở đây.” A Phát vừa ngồi xuống đã lập tức mở miệng, không thể che giấu ý cười trên mặt.

“Tôi cũng định nói thế,” Khuru Thiên khe khẽ chột dạ, “Công ty tôi ở ngay gần đây, tôi vẫn thường mang việc sang đây làm.”

“Công ty tôi cũng ở gần đây, sao lúc trước không gặp được anh?” A Phát khoát tay từ chối menu của chủ quán, quay sang bảo với anh ta, “Tôi nói chuyện với bạn chút xíu, sẽ đi ăn ngay.” Chủ quán nhún nhún vai bỏ đi.

Quả nhiên là họ quen biết nhau... Khuru Thiên âm thầm tán thưởng đức tính cẩn thận của mình.

“Sau khi rời Thành Đô tôi mới chuyển vào công ty hiện tại. Sau đó phát hiện ra quán này, không gian rất yên tĩnh, thích hợp làm việc.”

“Ha ha, thì quán tên là Chưa Đặt Chân mà, vậy nên chẳng có ma nào đặt chân đâu, tôi rất mừng vì điều đó!” Vẻ tươi cười trên mặt A Phát đã không thể kiềm chế, hai mảnh trăng non lấp lánh khiến tim Khuru Thiên đập rộn rã.

“Quả nhiên chúng ta rất có duyên, ở Thành Đô gặp cậu hai lần, trở về chuyển công ty, lại ở ngay cùng khu với cậu.” Khuru Thiên nói, không hề thấy thẹn với lương tâm.

“Đúng thế đúng thế, nếu không phải tôi bận quá chẳng có thời gian dứt ra, đã gặp lại anh sớm hơn rồi.” Nụ cười toe toét trên mặt A Phát chậm chậm thu lại thành một cái cười mỉm, vươn tay ra với Khuru Thiên. “Tôi tên là Lâm Nhượng Thần, rất vui được gặp anh.”

“Còn tôi là Khuê Thiên.” Khuê Thiên vội vã vươn đến cầm lấy bàn tay phải của cậu, khoanh khắc hai bàn tay chạm vào nhau, trong ngực anh bỗng đánh “thịch” một cái, như trái tim đã biến thành một quả chuông đồng, thanh âm chậm rãi cộng hưởng rồi lan xa.

“Lâm Nhược Thần, tên rất êm tai, có khi nào em gái cậu tên Nhược Hi không, ghép lại sẽ thành ‘tia nắng ban mai’?” Khuê Thiên cảm thấy rất thích cái tên này, Nhược Thần, Nhược Thần, người cũng như tên, hoa đại trắng và ánh ban mai, vừa trong mát vừa yên lành.

“Đúng thế! Anh thông minh thật, cũng may tôi là người anh, chứ không tên tôi đã là Nhược Hi rồi, chữ Hi khó viết lắm.” Lâm Nhược Thần vừa nói vừa lấy tay viết một chữ lên không.

“Vậy tôi gọi cậu là gì đây? Nhược Thần nhé? Hay Tiểu Thần?” Khuê Thiên rất muốn gọi cậu là Nhược Thần, bởi trong nhà đã có một Tiểu Thành rồi, tuy Thành và Thần khác nhau nhưng gọi nhanh nghe rất giống, hơn nữa cái tên Nhược Thần thật sự êm tai, Nhược Thần, Nhược Thần.

“Anh gọi A Phát đi, tên tiếng Anh của tôi là Alfa, mấy đứa bạn thường lười phát âm nên gọi thành A Phát, còn bảo cứ gọi tới gọi lui hoài có khi thành A Phát Tài cũng nên.” Lâm Nhược Thần tỏ vẻ bất đắc dĩ, cầm cốc lên uống một ngụm.

“Ừ gọi A Phát cũng được, còn đỡ hơn Cao Trào.” Nhưng tôi thích gọi cậu là Nhược Thần cơ, Khuê Thiên rên rỉ trong lòng.

“Phụt!” Lâm Nhược Thần phun luôn ngụm nước trong miệng vào mặt Khuê Thiên.

Khue Thiên không nói gì, cậu hoảng hốt đứng dậy rút khăn tay đưa sang, anh nhận lấy cười cười. “Không sao, coi như làm mát.”

“Xấu hổ quá.” Lâm Nhược Thần ngượng ngừng nói.

“Gặp nước thì phát tài, cậu cứ nghĩ vậy đi.” Khuê Thiên sắp xếp lại giấy tờ cho vào ba lô. “Lúc này cậu bảo sắp đi ăn đúng không, đã có hẹn với ai chưa? Nếu chưa thì cùng đi với tôi nhé.”

“Tôi đang trên đường đến quán cơm sườn nướng, cùng đi đi, ba lô anh cứ để lại đây, chủ quán sẽ trông hộ cho.”

“Cậu có vẻ khá quen với chủ quán?”

“Anh cứ trầm một quán cà phê suốt hai năm, không quen kiểu gì rồi cũng thành quen.”

Khue Thiên cùng Lâm Nhược Thần rời khỏi quán, anh quan sát tốc độ của cậu, nhận ra cậu đi chậm hơn mình một chút, vậy ra ở thành phố núi hôm đó, cậu quả thật đã cố bước nhanh hơn để sống vai cùng anh.

Nghe vậy, ngực Khuê Thiên trào lên một cảm giác khó tả, anh thả chậm bước chân, cùng Lâm Nhược Thần rẽ vào lối tắt, hai người sóng vai đi dưới thời tiết đã bắt đầu oi bức của Đài Bắc tháng sáu.

“Ngành nghề của cậu là gì?” Khuê Thiên âm thầm điều tra lý lịch.

“Tôi làm thiết kế và đạo diễn sân khấu, hình ảnh âm thanh ánh sáng các loại...”

“Quả nhiên đoán không sai, trên người cậu và anh em kết nghĩa của tôi đều có phong cách đặc biệt của dân thiết kế.” Khuê Thiên đối với khả năng nhìn người của mình vừa hài lòng vừa đau lòng, hài lòng vì đã đoán đúng cậu làm thiết kế, đau lòng vì nếu vậy anh đoán cậu yêu phụ nữ chắc cũng không sai...

“Ha ha, phong cách đặc biệt của dân thiết kế sao? Tôi thấy anh mới đặc biệt ấy. Thế anh làm nghề gì?” Lâm Nhược Thần cười đến cong hai mắt, lấp lánh nhìn Khuê Thiên.

“Thì kiểu như, cậu sẽ kiếm một hòn đá nào đó từ chỗ du lịch rồi ngàn dặm xa xôi mang về làm quà đúng không?” Khuê Thiên tỏ vẻ bất đắc dĩ. “Tôi làm bên dự án.”

“Đúng đúng, nhưng tôi cũng chọn đá thật cẩn thận rồi mới tặng mà.” Lâm Nhược Thần có vẻ vô cùng kinh ngạc gật đầu, liền nói tiếp. “Tôi cũng có đoán anh làm bên kinh doanh hoặc dự án gì đấy, bởi anh rất hoạt bát, nói chuyện rất thú vị.”

“Tôi thật ra không thú vị gì đâu, chẳng qua được cái ý tưởng phong phú.” Mỗi lần làm dự án là một lần sáng tạo đầy trời của Khuê Thiên.

“Xin hỏi sở trường này có tác dụng lớn nhất là gì?” Lâm Nhược Thần cười hỏi.

“Sẽ được mọi người nói ‘Ồi chào, anh thật sáng tạo!’” Đây là câu cửa miệng của ông anh Khuê Thiên.

“Vậy thì tốt chứ sao, anh biết không, tôi học anh nói ‘đi tắm’ thành ‘hâm người’, ‘luộc sôi’, em gái còn mắng tôi bày trò.”

“Thế cậu biết tôi gọi tắm suối nước nóng là gì không?”

Lâm Nhược Thần lắc đầu.

“Hun khói.”

Lâm Nhược Thần dựa người vào tường mà cười, run run nói. “Trời ạ, xem ra gặp lại anh là vô cùng may mắn, sau này tôi tha hồ cười rồi.”

Trước mắt Khuru Thiên, hoa trắng bỗng nhiên nở đầy trời.

Hai người bước vào một quán cơm nhỏ trong hẻm phố, ông chủ rất nhanh nhẹn mang ra hai đĩa cơm sườn, Khuru Thiên nhìn nhìn món xào trên đĩa, nói. “Cậu không ăn được đậu hũ, vậy tôi đổi sườn nướng cho, coi như cậu được hời nhé.” Nói xong bèn gấp một miếng sườn sang đĩa đối phương, lại lựa hết đậu hũ bên kia về phía mình.

Đây vốn là thói quen hình thành sau một thời gian dài bị Lý Dĩ Thành ngược đãi, vì cậu không ăn được một số sản phẩm từ thực vật, Khuru Thiên đành phải nhường cho cậu.

Lâm Nhược Thần hơi giật mình một chút. “Anh thật là người tốt, gặp kẻ khác chả ai bù lại sườn cho tôi đâu.”

“Nữa nữa, lại gọi tôi là người tốt!” Khuru Thiên méo máo gặm dưa. “Hai từ ấy cậu gọi từ Thành Đô đến đây, tôi tổn thọ mất.”

Lâm Nhược Thần cười ra tiếng, bèn bắt đầu ăn cơm. Đây là lần thứ ba Khuru Thiên nhìn cậu dùng bữa, đáng vẻ khi ăn của cậu rất nho nhã mà tự nhiên, nhai nuốt không phát ra tiếng động, trên bàn không bày ra bữa bãi, uống canh chậm rãi, cầm dưa cũng thong dong.

Nhất định tuổi thơ Lâm Nhược Thần chưa từng giành ăn với em gái, Khuru Thiên khẳng định. Anh từ bé đã giành ăn với ông anh chết bầm, lên trung học giành ăn với Lý Dĩ Thành, dần dần biến thành một kẻ ăn nhanh như gió. Vậy mới thấy, có em gái thật tốt. Khuru Thiên âm thầm thở dài.

Trong lúc Lâm Nhược Thần đi lấy nước uống, Khuru Thiên cấp tốc rút điện thoại ra nhắn tin cho Lý Dĩ Thành: Đã tìm ra được hoa trắng nhỏ.

Lý Dĩ Thành trả lời: Hoa đang khoe sắc hãy bẻ nhanh.

Khuru Thiên: Chưa biết hoa này bẻ được không.

Lý Dĩ Thành: Chỉ có hoa nào không biết bẻ, làm gì có hoa không bẻ được.

Khuru Thiên: Thằng khốn kia dạy hư cậu rồi, chia tay ngay cho tui!

Lý Dĩ Thành tung đòn chí mạng. Đứa nhỏ đáng thương, đến bẻ hoa cũng không biết bẻ kia~

Khuru Thiên mở lại phim cũ: Đồ theo trai bỏ bạn, năm xưa người ta vì cậu đi đánh nhau, giờ cậu quay lại ăn hiếp người ta!

T/N: À thì lặn lâu quá, ngoi lên hít thở chút... *ôm mặt*

11. Chương 11: Chữ Alfa Đối Xứng

Trở lại quán cà phê, ba lô của Khuê Thiên vẫn nằm ở chỗ cũ, thực tế từ lúc hai người đi ăn đến giờ cũng chưa có thêm vị khách nào, Lâm Nhược Thần gọi lớn: “Mặc Mặc, của tôi như cũ nhé”, xong thoải mái kéo ghế ngồi. Khuê Thiên nhìn nhìn tủ bánh một hồi rồi nói: “Cho tôi bánh đậu tây phủ cà phê.”

“Quán không có khách thì làm sao duy trì được?” Khuê Thiên ngồi vào chỗ, hạ giọng hỏi.

“Tại Mặc Mặc chỉ đồng ý cho những ai vừa mất được vào quán thôi, anh có thể vào chứng tỏ anh là người tốt.” Lâm Nhược Thần cũng hạ giọng nhắc lại hai chữ người tốt. “Thật ra sản nghiệp chính của anh ấy là chuỗi cửa hàng Coffee Bean cơ, làm ăn phát đạt lắm.”

Khuê Thiên nhớ lại lần đầu vào đây, chủ quán từ sau quầy bar ngẩng lên nhìn anh nửa ngày, hóa ra là đang suy nghĩ xem có nên đuổi anh đi không. Thật may mình là người tốt, Khuê Thiên âm thầm rơi lệ nhận lấy hai chữ “người tốt”.

“Hơn nữa anh ấy cũng chẳng có việc gì làm.” Lâm Nhược Thần tiếp tục nhỏ giọng buông thêm một câu.

“Không có... việc gì làm?” Người gì mà không có việc gì làm?

“Hình như vậy. Có lần tôi hỏi, Mặc Mặc vừa trả lời vừa cười rất đáng sợ.” Lâm Nhược Thần thấy chủ quán mang nước tới, bèn kết thúc. “Tóm lại không nên hỏi, rất đáng sợ.”

“A, vậy tại sao lúc đó cậu muốn đi Tháp Công?” Khuê Thiên lập tức chuyển đề tài, đưa ra nghi vấn đã giữ trong lòng mấy tháng nay.

“Lúc ấy công ty tổ chức một buổi triển lãm ảnh, tôi nhìn thấy ảnh chụp Tháp Công ở đó,” Lâm Nhược Thần nhấp một ngụm nước, “Cũng không hiểu tại sao, ảnh thì cũng bình thường thôi nhưng tôi vừa nhìn là đã ám ảnh, trùng hợp đang định tìm chỗ đi du lịch, thế là quyết định đi luôn.”

“Tôi hiểu cảm giác ấy, trong đầu lúc nào cũng có một hình ảnh, chỉ cần thả lỏng đầu óc là lập tức hiện ra.” Khuê Thiên nghĩ, thật ra là vì bức ảnh đó quá ấn tượng, nên tôi mới phải nằm vùng thả câu cả một thời gian dài, hiện tại câu được cậu đến đây.

Chủ quán đã mang món “như cũ” đến, là một cốc latte lớn, bên trên phủ bọt sữa.

“Còn anh, tại sao lại đến Khang Định?” Lâm Nhược Thần cho một ít đường vào cốc, nhẹ nhàng khuấy.

“Tôi hỏi trưởng bồi có nơi nào cách Thành Đô không quá xa, phong cảnh đẹp, thức ăn ngon, chị ấy bảo Khang Định, thế là tôi đi thôi.” Khưu Thiên nói xong, hiếu kỳ nhìn đám bọt sữa sóng sánh theo nhịp khuấy.

“Vậy xem ra hai lần gặp nhau của chúng ta đều có liên hệ với vị trưởng bồi ấy.” Lâm Nhược Thần cầm lấy chiếc muỗng nhỏ còn dư bên cạnh, đưa cho Khưu Thiên. “Anh thử đi, khách quen mới được uống món này, anh cứ đến đây một hai năm khắc có.”

“Ngon quá.” Khưu Thiên uống thử một ngụm, Lâm Nhược Thần thấy vậy bèn đẩy hẳn cốc latte về phía anh, anh cũng không khách khí.

“Trưởng bồi của tôi ấy, anh minh thần võ nội công thâm hậu, việc tôi đồng ý chuyển vào công ty hiện tại cũng có liên quan đến chị ấy.” Khưu Thiên vừa uống latte vừa nói, anh còn muốn khoe việc chị chính là thầy dạy triết lý nhân sinh của mình, nhưng trước mặt có việc quan trọng hơn phải làm.

“Cuối tuần này cậu có rảnh không, cùng đi xem phim nhé?”

Khưu Thiên có một quan niệm kết bạn khá đặc biệt, trước hết là đi ăn, đi uống cà phê, đi xem phim. Xong ba việc đó mới quyết định có tiếp tục mối quan hệ hay không. Đi ăn có thể biết gia giáo của đối phương, uống cà phê để xem có trò chuyện hợp với mình, xem phim để thấy đối phương có thể yên tĩnh hai tiếng đồng hồ được hay không.

Đã từng cùng ăn, hiện đang cùng uống cà phê, dù Khưu Thiên biết Lâm Nhược Thần của hiện tại và A Phát trên đường du lịch chẳng khác nhau mấy may, nhất định cậu sẽ là một bạn xem phim tuyệt vời, nhưng anh vẫn muốn tiến hành bước cuối cùng này.

Điểm mạnh thứ tư của Khưu Thiên chính là: thực tế. Dù có hay bay bổng, vẫn rất thực tế.

Trong lúc Lý Dĩ Thành tưởng tượng ra người máy lái xe, Khưu Thiên lại muốn một phiếu ăn miễn phí dài hạn tại nhà hàng, trong lúc Lý Dĩ Thành mơ mình đạt giải nhất cuộc thi, Khưu Thiên lại muốn một thẻ VIP của hệ thống khách sạn năm sao. Thậm chí, ngay cả việc so sánh nụ cười của A Phát ở Thành Đô như những nhành hoa đại trắng đang nở đầy sườn núi, Khưu Thiên vẫn biết đó chỉ là mộng, còn thực tế vẫn là thực tế, vì những điều tốt đẹp thường chỉ xảy ra trong tưởng tượng mà thôi.

“Sáng sớm mai tôi phải về Đài Nam rồi, cuối tuần được không?” Lâm Nhược Thần tiếc nuối từ chối.

Cuối tuần? Cuối tuần đã hẹn bạn rượu Tiểu Mã đi Khẩn Định...

“Được, vậy chủ nhật đi, đừng quên.” Khưu Thiên hài lòng quyết định, liền nói tiếp. “Giờ chúng ta chơi trò vấn đáp nhé, tăng thêm hiểu biết về đối phương.”

Anh bắt đầu bằng những sở thích thường nhật của mình, hai người anh một câu tôi một câu, nước trong ly cạn đi rất nhanh. Chủ quán im lặng đến rót nước vài lần xong dứt khoát đặt luôn cả bình lên bàn bọn họ.

“Tôi thích những món giòn giòn, như bánh rán hoặc gà chiên chẳng hạn.” Khuu Thiên nói.

“Tôi thích những gì không quá cứng, ăn mấy thứ cứng xong ê cả quai hàm.” Lâm Nhược Thần trả lời.

“Tôi thích những vật trang trí mỹ nghệ này nọ, nhưng những thứ tôi chọn đều với không tới.” Khuu Thiên bi thương lắc đầu.

“Tôi cũng thế! Đây đúng là bi kịch của đời người mà.” Lâm Nhược Thần cũng bi thương lắc đầu.

“Tôi thích màu xanh biển, họa tiết kẻ ngang hoặc ô vuông, ghét nhất họa tiết chấm tròn.” Quần áo của Khuu Thiên có đến 20 chiếc là kẻ ngang.

“Tôi thích xanh nhạt, thích nhất là hình vuông hay những thứ đối xứng.”

“Hình vuông?” Khuu Thiên đột nhiên kéo ba lô ra lục lọi. “Tặng cậu cái này, tôi mới được hôm nay.”

Anh lôi ra một hộp đựng bất mắt, bên trong là chiếc ly sứ hình vuông, màu xanh nhạt, vài họa tiết tự do màu trắng uốn lượn, có thể thấy tay nghề của thợ rất tốt.

“Đẹp quá, anh có từ đâu vậy?” Lâm Nhược Thần kinh ngạc nhận lấy, ngón tay nhẹ nhàng sờ lên bề mặt sứ xanh biếc, vô thức nở nụ cười. “Cảm ơn anh, ở nhà tôi cũng có thói quen sưu tập ly tách, đồ đựng thức uống này nọ, nhưng cái này thật sự vừa ý.”

Tim Khuu Thiên bị nụ cười của cậu làm hẫng đi một nhịp.

“Hôm nay tôi đi gặp một khách hàng là nghệ nhân gốm sứ, bà ấy đang trong giờ dạy, bèn cho tôi vào làm thử, vừa hay cái này là màu xanh nhạt hình vuông đúng như sở thích của cậu, thế nào, quà gặp mặt này ok chứ, tay nghề của tôi không tệ ha?” Khuu Thiên đắc ý cười. “Tiếc là mấy cái họa tiết màu trắng này không đối xứng...”

Khuu Thiên chợt ngừng một chút, liền hỏi. “Cậu lấy tên Alfa, có phải vì nó đối xứng không?”

“Trả lời đúng! Không ngờ anh lại nhận ra! Anh có cảm thấy chữ cái này rất hài hòa và cân xứng không?” Lâm Nhược Thần vui sướng nói.

“... Vì cậu là thai song sinh, nên thích đối xứng ư?” Khuu Thiên cũng cười.

Tiếng nói chuyện cười đùa qua lại khiến không gian quán cà phê vốn lạnh lẽo bỗng trở nên ấm áp, Nhược Thần, Nhược Thần, người cũng như tên, như nắng sớm nhẹ nhẹ phủ lên bầu trời mùa thu quạnh quẽ, lời của Lý Dĩ Thành bỗng vang vọng bên tai Khuru Thiên “gặp hoa hãy bẻ đừng chần chừ”...

“Cậu thích những người như thế nào?” Khuru Thiên hỏi, vờ như không có gì.

“Chỉ cần không đáng ghét, tôi đều thích.” Đối phương trả lời không hề do dự.

Không có lấy nửa điểm sơ hở. Khuru Thiên thở dài.

Đột nhiên anh không biết phải nói gì để tiếp tục câu chuyện, lại chẳng thể dò hỏi sâu hơn vấn đề trên, tiến thoái lưỡng nan.

“Vậy còn anh, thích người như thế nào?” Lâm Nhược Thần quăng lại vấn đề cho Khuru Thiên, gậy ông đập lưng ông.

“Đang sống, biết cử động.” Khuru Thiên cũng đáp mà không hề nghĩ ngợi, chỉ bỏ đi ba chữ “là đàn ông” trong đó.

Lâm Nhược Thần ngậy ra một lúc, lập tức cười ầm lên, Khuru Thiên nhân cơ hội lảng sang chuyện khác. “Tôi có một tên anh em kết nghĩa không ra gì, cái đồ vô tình vô nghĩa vô tâm vô phế.” Khuru Thiên đau đốn lên án.

“Tôi có một đứa em sinh đôi phá gia, suốt ngày tưởng mình là công chúa yếu điệu, nhưng thật ra chính là Kim Tương Ngọc.” Lâm Nhược Thần cũng đau đốn lên án.

“Kim Tương Ngọc của phim ‘Long Môn Phi Giáp’ ấy hả? Cao giá quá, A Phát ca ca, ngài khổ cực rồi...” Khuru Thiên nhìn cậu với vô hạn cảm thông.

Anh chợt nghĩ, nói chuyện với cậu cũng như sưởi ấm dưới ánh mặt trời, ấm đến tận đáy lòng, hai người cứ thế anh một câu tôi một câu, thi thoảng lại cười rộ lên. Họ trao đổi số điện thoại và địa chỉ MSN, lúc lưu tên của cậu vào danh bạ, Khuru Thiên do dự một chút, liền bấm hai chữ “Nhược Thần”.

Mười giờ, quán cà phê đóng cửa, Khuru Thiên tiễn Lâm Nhược Thần một đoạn, cậu ở phía Bắc, tại khu chợ đêm, cách nơi anh ở chừng 10 phút đi xe. Lúc đi ngang qua một công viên gần đó, hai người dừng lại trên ghế đá trò chuyện hơn nửa tiếng đồng hồ.

“Hy vọng chúng ta có thể làm bạn.” Lâm Nhược Thần cười nói, phất tay chào tạm biệt.

Khuru Thiên nhìn bóng lưng của cậu dần đi xa, đưa tay lên nhéo mặt mình một cái, quán cơm sườn nướng, cà phê “Chưa đặt chân”, tất cả đều là thật, lời cậu nói muốn làm bạn cũng là thật, lần gặp nhau này bắt

tri bất giác đã kéo dài hơn năm tiếng đồng hồ, bốn phía xung quanh Khuê Thiên lúc nào cũng nở đầy hoa trắng.

Ngày trôi qua mau, dưới tiếng cười chào tạm biệt, hai người mỗi bên một hướng, bình lặng đi về, sau này sẽ ra sao, chẳng ai hay biết.

Về đến nhà, Khuê Thiên lấy điện thoại gọi cho bạn rượu Tiểu Mã, không hề xấu hổ mà bảo. “Cuối tuần này tôi không đi Khẩn Đình được, vừa hẹn với hoa trắng nhỏ đi xem phim rồi.”

“Mẹ nó! Có đàn ông liền quên bạn bè...”

Khue Thiên làm bộ “ọe” một tiếng, cúp điện thoại.

12. Chương 12: Bể Hoa Hay Bị Hoa Bể

Khue Thiên thêm địa chỉ của Lâm Nhược Thần vào MSN, không thấy cậu online, nhưng Thái hậu thì đã ngồi ngay ngắn trong đại điện. Đành phải cung kính tâu lên toàn bộ quá trình gặp lại hoa trắng nhỏ, sau cùng hỏi: “Hoa trắng nhỏ bảo là ‘chỉ cần không đáng ghét tôi đều thích’, vậy vì thần phải làm sao?”

“Trực tiếp hỏi cậu có thích tôi không!”

“Vì thần xin cáo lui.” Thái hậu cũng có lúc lên cơn, Khuê Thiên nhanh chóng bỏ trốn.

“Khoan, ở yên đó, khanh đã từng nghĩ đến việc hoa trắng nhỏ thực ra là một loài hoa như thế nào chưa? Đừng chỉ nhìn vào mặt tích cực của vấn đề! Được rồi, cho khanh lui.”

Lời của Thái hậu khiến Khuê Thiên nghĩ mãi không thông, hoa trắng nhỏ chính là hoa trắng nhỏ, chứ còn có thể là loài hoa như thế nào? Anh vào ổ D, mở một thư mục tên “Nhược Thần”, tạo một file word tên “Hoa trắng nhỏ”, bắt đầu ghi lại những điều đã thu hoạch được trong hôm nay.

Tên: Lâm Nhược Thần

Nickname: Alfa, A Phát

...

Sở thích: du lịch một mình, sưu tập ly tách, trải nghiệm ẩm thực, quan sát những nơi buôn bán

Tiêu chí: Chỉ cần không đáng ghét thì đều thích

...

Thích ăn: cà ri, khoai tây, mì tương đen, thịt dê, cá ngừ, bia lạnh, lẩu cay, huyết vịt, cơm tấm, thịt gà

Biết nấu: cơm chiên, sủi cảo, mì, cháo, canh trứng, canh cà chua, canh trứng cà chua, canh cà chua trứng

...

Điện ảnh: thích nhất phim kinh dị, sau đó là phim hài, ít khi xem chính kịch

TV: thích các chương trình Discovery, phim tài liệu, thời sự, triễn lãm, theo dòng thời gian

Âm nhạc: nhạc trữ tình (kể cả tiếng Đài và tiếng Anh), Tom Waits, Neil Young

Sách: hầu như loại nào cũng xem, hiện tại đang đọc Hoa Mộc Lan

Tính hướng: không rõ

...

Làm xong, Khứu Thiên thỏa mãn gặt đầu, người yêu hoa chuyên nghiệp thì phải đầy đủ kiến thức mới ra tay bẻ hoa được, khả khả, hơn nữa mặc kệ hoa trắng nhỏ là một loài hoa như thế nào, cũng đều đẹp cả.

Đây là kết luận đêm nay của Khứu Thiên.

Từ sau khi tìm được Lâm Nhược Thần, tính cách hoạt náo sôi động của Khứu Thiên được dịp phát huy cao độ, ngày ngày bắn hào quang ra bốn phía, tươi cười đầy mặt, tám giờ rưỡi vào làm, chín giờ ngồi canh trước máy tính chờ Lâm Nhược Thần login.

Khi thấy dòng thông báo “A Phát vừa online” hiện lên, cả người Khứu Thiên đều trở nên thỏa mãn, kiên nhẫn đợi vài phút mới bắt đầu gửi những tin nhắn có vẻ bình thường như “A, cậu đi làm rồi à, chào buổi sáng, cậu ăn sáng chưa” vân vân và mây mây...

Nếu người ta vừa online mà đã nhắn tin qua, sẽ gây khó chịu hoặc phản cảm. Khứu Thiên cười tự phụ, muốn hái hoa cũng phải có kỹ năng nha.

Cũng có khi Lâm Nhược Thần sẽ nhắn tin chào trước, những lúc như thế, Khuru Thiên sẽ thấy sung sướng đến tận ngón chân. Máy tính trên bàn làm việc lúc nào cũng mở một cửa sổ trò chuyện, lúc rảnh rỗi sẽ chat về nhiều thứ, bận bịu thì chỉ vài ba câu, ngày qua ngày, file word “Hoa trắng nhỏ” đã tăng thêm vài trang, duy có phần tính hướng là vẫn còn chưa rõ. Trên người Lâm Nhược Thần không có phong vị của người đồng tính, Khuru Thiên lại không muốn kết luận cậu dị tính, cứ thế tự mình mâu thuẫn.

Khuru Thiên rất thích đọc status của Lâm Nhược Thần, là những câu chữ ngắn gọn miêu tả lại những việc cậu gặp phải hằng ngày, rất thú vị. Cách Lâm Nhược Thần nhìn nhận sự việc khá giống với Thái hậu, chẳng hạn cả hai người đều thích nhìn thiên hạ đi mua sắm, Thái hậu thì bảo “Muốn xem bọn họ trợn mắt nói dối đến mức nào”, Nhược Thần lại bảo “Muốn biết rốt cuộc bao giờ họ mới mất bình tĩnh.”

Theo hoàng đạo, Thái hậu thuộc cung Đất, Lâm Nhược Thần lại là cung Thủy, Khuru Thiên dựa vào 12 năm công lực đối phó với Thái hậu mà nói, anh có thể khắc phục được cậu.

Nhưng nếu để hai người ở cùng nhau thì... nhất định cậu sẽ bị Thái hậu ảnh hưởng rồi phát triển nhân cách giống hệt như chị mất. Nghĩ vậy, toàn thân bỗng nổi da gà, một Thái hậu là đã đủ khiến anh sống dở chết dở rồi, thêm một Thái hậu nữa? Giết anh đi!

Cho nên, tuyệt đối, bằng mọi giá, không được để hai người đó gặp nhau! Khuru Thiên âm thầm quyết định.

Status hôm nay của Lâm Nhược Thần là “Muốn ăn sườn nướng”, không rõ cậu có sở thích ăn sườn hay chỉ đơn thuần là đột nhiên thèm ăn? Sau khi đắn đo một hồi, bèn nhắn tin “Sao hôm nay lại muốn ăn sườn?”

“Hôm nay tăng ca, ăn thịt mới có sức, cùng đi với tôi không?”

“Đi.” Tay gõ mà đầu óc đã tưởng tượng thấy bướm trắng bướm vàng bay lượn bên hoa nhỏ.

Thế là, để được cùng ăn sườn nướng với Lâm Nhược Thần tối nay phải tăng ca, Khuru Thiên sử dụng 100% công lực làm xong mọi việc để không phải tăng ca, một người làm với năng suất của hai người, đem toàn bộ dự án còn dang dở hoàn thành gấp rút, đúng 3 giờ chiều đặt tài liệu lên bàn sự phụ.

“Chú lại để mất tối ai rồi?” Sự phụ Khuru Thiên nhện không được nheo mắt.

“Không có, anh Cường, lâu nay em rất an phận mà.” Khuru Thiên chớp mắt cười ngây thơ. Hơn một năm nay anh chỉ quen có một người bạn trai, nếu trước đây thì chỉ hai tháng thôi là đã không chịu được.

“An phận quá ha!” Anh Cường gõ gõ tập tư liệu trên bàn. “Chú thì chỉ khi nào động dục mới làm việc hiệu suất cao thế này thôi.” Anh dẫn theo Khuru Thiên năm năm, nắm rõ tốc độ quen bạn trai của Khuru Thiên như lòng bàn tay.

“Thật sự không có, hôm nay em chỉ đi ăn với bạn thôi, không phải người trong giới, em coi cậu ấy như bạn bè.”

“Trong giới hay ngoài giới cũng thế, nếu đồng tính thì là người yêu hay bạn bè đều tốt, còn dị tính mà có thể khiến chú hào hứng như thế, tính lừa anh đấy à?”

“Em nói thật mà.” Khuu Thiên lập tức kháng nghị. Anh cũng đâu có định lừa gạt ai...

“Thôi kệ chú, nói chung, nếu đối phương thật sự không có ý đó, chú cũng đừng tự tìm đường chết.” Nói xong vỗ vỗ vai Khuu Thiên, “Cũng đã ba mươi rồi, hoa tàn sắc suy, chú nên ổn định đi.”

Tự tìm đường chết.

Bốn chữ này khiến Khuu Thiên khẽ giật mình, dù sao, anh đối với Lâm Nhược Thần không phải là không có ý đó...

“Nhưng em còn chưa thích cậu ấy, hay ít nhất là chưa quá thích.” Khuu Thiên tự an ủi, đây chính là lá bài duy nhất còn lại, một khi đã thua sẽ không có đường về, trước khi xác định được tính hướng của Lâm Nhược Thần, anh sẽ không thích cậu.

“Nói nhiều, xong việc rồi thì biến lẹ.” Anh Cường phủi tay.

Khuu Thiên vừa đi đến đầu hẻm đã thấy Lâm Nhược Thần lấp ló trong tiệm, áo T-shirt xanh nhạt in hoa văn, ở giữa màu trắng, hai bên là hai hình đối xứng. Khuu Thiên bật cười, người này, sao lại thích đối xứng đến thế!

“Thứ sáu này đi xem phim, buổi trưa cùng ăn luôn nhé?” Ngồi vào chỗ rồi, Khuu Thiên hỏi cậu.

“Ừ, vậy ăn lẩu đi, trên mạng có người giới thiệu một quán gần chỗ anh ở, nguyên liệu tươi sạch, ông chủ cũng hòa nhã.” Lâm Nhược Thần quả thực rất thích lướt web ẩm thực.

Chủ quán đã mang đồ ăn lên, món xào hôm nay vẫn là đậu hũ như hôm trước, chỉ khác là lần này Khuu Thiên gọi đùi gà, bèn lấy đùi gà của mình đổi với đậu hũ của đối phương.

Lâm Nhược Thần đang khây khẩy đậu hũ trong đĩa, thấy đùi gà Khuu Thiên gấp qua, bèn ngừng lại, hai má hồng hồng nhìn Khuu Thiên tỏ ý cảm ơn, đôi mắt lại bắt đầu cong lên, gương mặt mỉm cười như nắng sớm mùa hạ.

Khuu Thiên chợt cảm thấy da gà nổi khắp toàn thân. Xong đời, xong đời, xong đời. Anh thầm rên rỉ trong lòng, lẫn lộn 11 năm trong giới, quen 16 bạn trai, anh quá hiểu cảm giác này là gì. Không được, ít nhất cho đến khi biết được tính hướng của Lâm Nhược Thần, nhất định không được tìm đường chết.

Nhưng đã muộn.

Con đường không có lối về kia, đã hiện ra trước mắt.

Trong lúc Khuê Thiên đang tuyệt vọng với viễn cảnh vẽ ra trong đầu, điện thoại bỗng reo lên, người gọi đến là “Bé cưng”.

“Gì đó?” Khuê Thiên giận dữ nói.

“Ôi, người yêu à, ăn nhầm thuốc nổ hử?” Lý Dĩ Thành bốn cột.

“Người ta bị hoa bẻ rồi, có gì không?”

“Ha ha ha ha hoa trắng nhỏ nhà cậu đã làm gì cậu rồi? Ha ha ha ha đẹp mắt quá, cứ tưởng level của cậu cao lắm chứ, ha ha ha, ừ được rồi, A Vinh về rồi, tối mai hẹn đi ăn, mấy trang phục cậu đòi hẳn đã mua hết rồi, nhớ mang theo tiền đó, ha ha ha, bị hoa bẻ, trời ơi đau ruột quá.” Nói xong chưa kịp cho Khuê Thiên đáp trả đã cúp máy.

A Vinh là vị sư phụ cực kỳ ác liệt của Lý Dĩ Thành, Khuê Thiên phải đem hết toàn bộ công lực xã giao ra mới làm quen được với hẳn, sau đó A Vinh sang Thượng Hải làm việc, mỗi lần quay về Đài Loan liền bị Khuê Thiên biến thành nhân viên giao hàng.

Cất điện thoại, Khuê Thiên chôn luôn đầu mình trong đĩa thịt gà, ngày mai người ta còn định rủ hoa trắng nhỏ đi cà phê tâm sự mà.

“Sao thế? Trông anh hình như có chuyện?” Lâm Nhược Thần cẩn thận nhìn vẻ mặt đen thui của Khuê Thiên.

“Không có gì, bạn tôi vừa từ Thượng Hải về, tôi có nhờ hẳn mua ít đồ, tối mai phải đến bán tiếng cười mua vui cho hẳn.” Khuê Thiên cắn đũa.

“Ha ha ha, vậy còn bị hoa bẻ nghĩa là sao?”

Khue Thiên run lên hai cái. “Thôi đừng hỏi, rất đáng sợ.”

13. Chương 13: Diego

Đồng chí Khuê Thiên vừa bị hoa bẻ ảo não quay về, gặp Lý Dĩ Thành không có nhà, bèn thả mình lên sofa gặm nhắm thế giới một người tỉnh mạch. Tiểu Thành sớm muộn gì cũng đi theo tên khốn nhà nó, Khuê Thiên nghĩ, mình cũng phải quen đi thôi.

Hơn một năm nay, Khuru Thiên đã chẳng còn hàng đêm vui chơi, chẳng ham theo đuổi các thể loại tình yêu được chẳng hay chớ, bỏ rơi cả các buổi tụ tập náo nhiệt, thỉnh thoảng cùng Tiểu Mã đến gay bar uống rượu, nhìn những lời mời gọi ái tình bên quầy bar cũng chẳng thêm quan tâm, lẩn lộn trong giới đã nhiều năm như thế mà vẫn chưa gặp phải đau khổ phiền lụy gì, nhưng đồng thời cũng vô cùng cô độc. Là nỗi cô độc Khuru Thiên không thể nào trốn thoát.

Điều đáng buồn nhất là, trong vòng tròn đơn độc ấy, Khuru Thiên chỉ có duy nhất Tiểu Mã là bạn, những người khác chỉ là kẻ qua đường, cuối cùng đến cả Lý Dĩ Thành cũng bỏ anh mà đi tìm hạnh phúc, để lại anh hoàn toàn trống không.

11 năm. Vẫn mơ tưởng một lần được biết đến hai chữ ái tình, được gặp một người quan trọng, nắm tay người đó đi hết tháng năm còn lại của cuộc đời, dấu có những bất hòa nho nhỏ, những hờn giận cãi vã bình thường, giản đơn nhưng hạnh phúc. Chẳng thể ngờ chớp mắt đã 11 năm, còn lại đây vẫn là kẻ cô đơn không sao thoát được.

Đứng dậy khỏi sofa, vào phòng mở máy tính lên, nhấn lại cho Thái hậu, “Vi thần ngu muội, chưa kịp suy rõ địch ta, đã bị hoa trắng nhỏ bẻ gãy cành rồi.”

Lại vào nhìn blog của A Phát, tắt máy, tắm, rồi đi ngủ.

Ngày hôm sau mở MSN lên thấy Thái hậu nhấn lại. “Dung lượng ổ D là bao nhiêu?”

Khuru Thiên trả lời. “70G, còn cả ổ E và ổ F.”

Sáng sớm ngày thứ sáu, Đài Bắc đổ cơn mưa, đèn đường khi ấy đã tắt.

Mười giờ sáng, Khuru Thiên rời giường, không khí sau mưa mát mẻ dễ chịu, anh mở máy lên để đẩy rồi đi tắm, chợt nghĩ, thích Lâm Nhược Thần thì đã sao, chẳng có gì phải phiền não, dù sao cũng đã thích người khác vô số lần, kinh nghiệm không đến một trăm thì cũng đến tám mươi, chỉ là lần này đối tượng được thích còn chưa rõ tính hướng, ba bước kết bạn đầu tiên vẫn chưa hoàn thành, bởi lần hẹn xem phim với Lâm Nhược Thần hôm trước vẫn chưa thực hiện được.

Mọi việc đều có lần đầu tiên, coi như là một kinh nghiệm mới trong đời đi, Khuru Thiên nhìn mình trong gương, nắm tay tự an ủi.

Thay quần áo xong, về phòng đã thấy Thái hậu nhấn lại, chỉ có một câu.

“Quay đầu là bờ.”

Nhìn bốn chữ với font cực lớn nằm giữa màn hình, ngực Khuru Thiên trào lên một trận rét run, sáng sớm ngày thứ sáu mà gặp Thái hậu, nghĩa là chị đang tăng ca, nghĩa là tâm trạng đang tồi tệ, nghĩa là mình lại trở thành đối tượng bị xử tử.

“Thái hậu minh giám.” Khuê Thiên run run thỉnh an.

“Nhà ngươi lúc trước nghiệp chương nặng nề, chân ái nan độ, khuyên ngươi chớ nên tiếp tục tạo nghiệp, quay đầu là bờ, a ha ha ha...” Thái hậu cười điên cuồng ban cho một dải lụa trắng.

“...” Dải lụa này thật sự không oan, bất cứ ai nghe đến quá khứ từng quen 16 người tình của Khuê Thiên cũng sẽ lập tức xếp anh vào hạng trắng hoa phóng đảng, chẳng dám trông mong gì.

“Tên tiếng Tây Ban Nha của cậu lúc trước thật quá hợp.” Thái hậu lại ban tiếp một chén rượu độc.

Năm đó Khuê Thiên học tiếng Tây Ban Nha, từng có một cái tên Latinh, thời ấy trẻ trâu đâu có suy xét gì, chọn đại tên Diego, tiếng Trung đọc là Địch Á Ca, gọi tắt Địch Ca, dịch ra nghĩa là... Ồ, một chàng trai nhà lành được giáo dưỡng tốt, sống lành mạnh nghiêm túc thủy chung suốt đời ấy mà.

“Thái hậu, tâm trạng chị đang xấu lắm phải không...” Khuê Thiên nghĩ, dù có quay đầu cũng chẳng thấy đâu là bờ.

“Cậu cứ thử tặng ca vào thứ sáu đi thì biết.”

Khue Thiên mếu máo tắt máy, đi qua ba trạm xe đến chỗ hẹn với Lâm Nhược Thần, nhìn thấy anh, cậu mỉm cười giơ tay lên vẫy, ngực Khuê Thiên nóng lên, trên mặt lại uể oải vô cùng.

“Sao thế, xảy ra chuyện gì?” Lâm Nhược Thần chạy ba bước đã đến chỗ anh.

“Trường bối nhà tôi ban cho một dải lụa trắng và một ly rượu độc”

“Hoàng thượng đã ban thì phải dập đầu lĩnh chỉ, không được oán hận.” Lâm Nhược Thần cười dẫn đường.

“Chị ấy không phải hoàng thượng, mà là Thái hậu, Thái hậu cơ, quyền lực còn hơn cả hoàng thượng, hôm nay tâm trạng không tốt nên đem tôi ra nã đạn...”

Khue Thiên vừa đi vừa kể lại sự tích gặp gỡ Thái hậu năm ấy, chỉ bỏ qua quan điểm về tình yêu và tính hướng, nói xong nhìn Lâm Nhược Thần mà rằng. “Chị ấy cao thủ lắm, người thường không tiếp được quá ba chiêu...”

Vừa nói, chân đã bước vào trong quán, chủ quán mập mạp phúc hậu mỉm cười giúp hai người chọn món, Khuê Thiên lại lấy cá và rau sang đối với đậu hũ của Lâm Nhược Thần, nhưng lần này không dám ngẩng lên nhìn cậu cười nói cảm ơn nữa.

Nếu vẫn còn có thể quay đầu, liệu có phải vẫn chưa quá thích hay không? Khuê Thiên thì thào.

Ăn xong, bọn họ đến rạp chiếu phim, chọn một bộ phim kinh dị nói về một kẻ giết người hàng loạt chuyên chặt xác nạn nhân thành từng khúc, xem đến đoạn tay sát nhân đang khổng chế nạn nhân thì bị bắt gặp, người này liền hét lớn “Socorro! Lamame a la policia!”

Trên màn hình là dòng chữ nguyên văn tiếng Tây Ban Nha.

“...” Khuru Thiên cầm nín nhìn phụ đề, anh bỏ tiền ra mua vé đầu phải để xem tiếng Tây Ban Nha, người dịch nào lại thiếu chuyên nghiệp đến mức này?

Hơi liếc sang Lâm Nhược Thần, thấy cậu cũng đang ngẩn ra... Nghĩ nghĩ, bèn cúi xuống nói vào tai cậu. “Du khách đang kêu cứu, mau báo cảnh sát...”

Lâm Nhược Thần kinh ngạc quay đầu lại, Khuru Thiên không kịp phản ứng, trong khoảnh khắc, môi cậu đã sượt qua mặt anh.

Ngực Khuru Thiên “thịch” lên một tiếng, như có người vừa gieo vào hạt giống, trong nháy mắt đã nở ra vô vàn hoa trắng nhỏ.

“Chuyện nhỏ mà, không cần cảm ơn hậu hĩ vậy đâu.” Khuru Thiên cố gắng trấn tĩnh, đem kinh nghiệm từng quen 16 tình nhân ra trêu đùa cậu, trong bóng tối dùng một giọng điệu ồm ồm lơ lửng, khiến Lâm Nhược Thần đang hoảng hốt cũng phải bật cười.

Sau đó, chỉ cần phụ đề hiện tiếng Tây Ban Nha, Khuru Thiên lại nhỏ giọng phiên dịch vào tai Lâm Nhược Thần, dịch đến lần thứ ba thì những người xung quanh đã nhìn anh bằng ánh mắt lấp lánh. “Có thể phiên anh nói lớn hơn chút được không?”

Ra khỏi rạp phim, Khuru Thiên tấm tắc thỏa mãn, đã cùng ăn với cậu, cùng uống cà phê, cùng đi xem phim, tất cả đều hòa hợp, vô cùng hòa hợp!

“Vi Tiểu Bảo, các hạ biết tiếng Tây Ban Nha sao?” Lâm Nhược Thần hỏi Khuru Thiên còn đang lảng lảng trên mây.

Kẻ kia thành thật trả lời: “Hồi đại học có học qua, đối thoại cơ bản thì còn được, những thứ chuyên sâu hơn thì chịu à.”

“Vậy là đủ rồi,” Lâm Nhược Thần nói, “Sau này tôi xem phim ảnh gì có tiếng Tây Ban Nha, sẽ gọi anh phiên dịch cho tôi nhé?”

“Vậy chi bằng cùng xem, tôi dịch ngay tại chỗ cho cậu.” Khuru Thiên trả lời đầy ý tứ.

“Được,” A Phát cười hấp háy, “À mà anh học tiếng Tây Ban Nha, chắc là có tên Latinh phải không?”

Khuru Thiên run lên hai cái. “Đừng hỏi, rất đáng sợ.”

14. Chương 14: Hẹn Nhau Đi Khẩn Đình

Lúc này, chút mát mẻ bất chợt sau cơn mưa đã tan đi hết, Đài Bắc tháng bảy vẫn nóng như thiêu đốt, giữa nơi đô thị quen thuộc, trên con đường quen thuộc, hai người chậm rãi trở lại điểm hẹn ban đầu, cảnh tượng sống vai nhau đêm đó nơi thành phố núi đã là chuyện của ba tháng trước, vậy mà trong mộng vẫn ngỡ như mới vừa hôm qua.

Khuru Thiên bỗng nghe thấy Lâm Nhược Thần thì thào tự nói. “Biển trong phim đẹp quá, thật muốn đi Khẩn Đình.”

“Được, vậy cuối tuần sau đi.” Anh lập tức đề nghị.

“Đi đâu cơ?” Lâm Nhược Thần hoàn hồn.

“Thì cậu vừa nói muốn đi Khẩn Đình mà?”

Lâm Nhược Thần ngượng ngừng cười, “Tôi chỉ nghĩ trong đầu thôi, không ngờ lại nói to ra.”

“Muốn đi thì cứ đi, tôi cũng đang có kế hoạch đến đây chơi.” Khuru Thiên giả bộ bình tĩnh cười thuyết phục. “Tối thứ sáu lên xe, bốn giờ sau là đến nơi, đi đi, tôi còn muốn gửi vở sò cho cô em phổ núi.”

“Vậy để tôi tính xem.” Lâm Nhược Thần lẩm nhẩm đếm đầu ngón tay, lúc hai người về đến trạm thì ngừng đầu lên nói. “Được, đi thôi! Thứ năm tôi xong deadline, thứ sáu tan tầm chúng ta đi luôn.”

Bướm trắng bướm vàng lại bắt đầu bay lượn xung quanh Khuru Thiên, coi nào coi nào, có thể đi Khẩn Đình, có thể đi Khẩn Đình với Lâm Nhược Thần, ầu de!

Lâm Nhược Thần nhìn bộ mặt cười lơ ngơ của Khuru Thiên, cũng cười theo. “Ngày mai tôi sẽ bắt đầu tăng ca.”

“Hử?”

“Thì tuần sau đi Khẩn Đình mà, nên phải hoàn thành hết công việc vào thứ năm, hiện tại tôi đang làm mô hình chế tác ở nhà.”

“Mô hình? Để tôi giúp cho, tôi làm thủ công khá tốt, lúc trước cũng từng giúp mấy đứa bạn.” À thì tất cả

bạn trai cũ của Khuê Thiên lúc đầu đều là bạn cả.

“Tốt quá, vậy chủ nhật anh sang giúp tôi nhé? Giờ tôi đến công ty lấy vật liệu.” Lâm Nhược Thần nhận lời rất thoải mái.

“Tôi đi với cậu, dù sao cũng tiện đường, lúc về có muốn ghé cà phê không?”

Cậu nhìn nhìn đồng hồ. “Ok, nhưng chỉ ngồi đến khoảng 7 giờ thôi, hôm nay tôi có hẹn ăn tối với bạn.”

Bướm trắng bướm vàng đang bay lượn xung quanh Khuê Thiên lập tức chết lả tả, Khuê Thiên dùng công lực thâm hậu duy trì vẻ mặt bình thường. “Vậy cũng được, từ đây đến công ty còn một quãng, để tôi hát một đoạn từ cho cậu nghe nhé.”

Khuê Thiên khẽ dang hắng. “Tình tang tính tang ~~~” Đoạn từ với âm sắc kỳ dị vang lên, chọc Lâm Nhược Thần cười đến ngã trái ngã phải.

Lúc hai người đến quán cà phê đã hơn năm giờ chiều, “Chưa đặt chân” vẫn chẳng có ai đặt chân, hai người lại kéo nhau đến bên cửa sổ, Lâm Nhược Thần lại gọi một phần “như cũ”, Khuê Thiên lại chọn một chiếc bánh dâu tây phủ cà phê.

Gần hai tiếng đồng hồ, không dài không ngắn, lại vừa vặn để hai người nói chuyện đến quên thời gian.

“Còn nhớ ở Thành Đô cậu từng hỏi tôi về hình dung của biển không?”

“Nhớ, tôi vẫn chưa nghĩ ra, còn anh?”

“Sau khi về Đài Loan tôi đi đã đi hỏi từng người, mỗi người lại có một đáp án khác nhau.”

“Nghe khó nhĩ, giống như mỗi người lại có một cách lý giải tình yêu riêng biệt, chẳng ai giống ai.” Lâm Nhược Thần chống cằm gõ gõ má.

Được rồi, tôi không hình dung biển nữa, cũng không lý giải tình yêu nữa, Khuê Thiên âm thầm rơi lệ. Chưa kịp đổi đề tài, điện thoại của Lâm Nhược Thần đã reo lên.

“Bạn tôi đang ở gần đây, bảo sẽ chạy qua.”

Khuê Thiên chỉ cười không nói, anh không can dự vào sinh hoạt cá nhân của Lâm Nhược Thần, dù hiện tại đã thân thiết với cậu khá nhiều, vẫn có những chuyện không nên quá nhiệt tình, nếu không, với tính cách của cậu, chắc chắn sẽ mang tâm lý bài xích.

Đây là bản năng trời phú của Khuru Thiên, trong mối quan hệ giữa người và người, anh luôn luôn biết được lúc nào nên tiến, lúc nào nên dừng, những chuyện không nên hỏi sẽ không hỏi, ngay cả Thái hậu cũng bảo Khuru Thiên đúng là con người của xã hội.

Về mặt này Lâm Nhược Thần cũng rất có chừng mực, trừ phi anh chủ động nhắc tới, còn lại sẽ không bao giờ hỏi đến việc riêng tư của anh, dù đang trò chuyện vui vẻ đến đâu đi nữa, chỉ cần anh ngáp ngừng nửa giây, nhất định cậu sẽ phát hiện ra rồi vô cùng hiểu ý mà chuyển trọng tâm câu chuyện.

Người có sự nhạy cảm đặc biệt đến mức này, Khuru Thiên chỉ mới gặp hai, một là Thái hậu, khổ nỗi Thái hậu sẽ dùng khả năng đó để truy hỏi anh đến cùng, một còn lại chính là Lý Dĩ Thành, tên kia thì khỏi nói, chắc chắn nếu phát giác ra chuyện gì sẽ cười trêu anh đến chết. Chỉ có Lâm Nhược Thần là tri kỷ, vừa dịu dàng vừa lương thiện, Khuru Thiên âm thầm cộng thêm cho cậu không biết bao nhiêu điểm.

“Đột nhiên thèm thịt bò quá.” Lâm Nhược Thần kéo Khuru Thiên đang bay đến tầng thứ chín quay về. “Hôm qua tôi thấy ở khu mua sắm khuyến mãi thịt bò nhập khẩu, nhìn ngon mắt lắm, ngặt nỗi một phần ở đó dành cho sáu người ăn, mà chỗ tôi cũng không có bếp.”

Khuru Thiên cân nhắc một chút rồi bảo, “Vậy chúng ta cùng mua đi, cậu cứ ăn thoải mái, còn dư thì để lại cho tôi cũng được, bên tôi có hai người cộng thêm một tên vô lại nữa, đều thuộc loại ăn nhiều, mang thịt đến chỗ tôi nấu rồi cùng ăn, dù sao chúng ta cũng ở khá gần.” Khuru Thiên chưa bao giờ dẫn bạn trai về nhà, đây là sự ăn ý giữa anh và Lý Dĩ Thành, nhưng lần này anh muốn Lâm Nhược Thần được ăn thịt bò.

Hơn nữa... hơn nữa, ít nhất hiện tại Lâm Nhược Thần chỉ là bạn, không phải bạn trai, Khuru Thiên âm thầm rơi lệ.

Lâm Nhược Thần suy nghĩ một chút, “Được, để tôi mua, tuần sau ăn thịt bò nhé! À mà sao lại bảo bên anh có hai người và một tên vô lại?”

“Tôi sống cùng với anh em kết nghĩa, tên khốn kia ... cậu cứ coi như là đầy tớ của em tôi đi.” Khuru Thiên nỗ lực không chế biểu cảm trên mặt, thiếu điều tự tát vào mồm mình.

Lâm Nhược Thần vừa định nói gì đó, điện thoại lại vang lên, cậu tiếp điện xong quay sang bảo. “Bạn tôi đến rồi, đi trước nhé, chủ nhật anh cứ ngủ nghỉ ăn uống thoải mái xong đến chiều qua chỗ tôi cũng được, nếu lạc đường thì gọi tôi đến đón.” Nói xong vẫy tay cười đi mất, để lại Khuru Thiên một mình chống cằm dựa vào cửa kính, đột nhiên có cảm giác phiền muộn.

Bèn rút điện thoại ra gọi cho Tiểu Mã, nói mà không biết thẹn. “Người ta hồng đi Khẩn Đình với cậu nữa, người ta hẹn đi với hoa trắng nhỏ rồi.”

“Mẹ nó! Có còn là người không! Vừa có đàn ông liền bỏ rơi anh em, thất hẹn cả chục lần rồi, còn muốn thất hẹn nữa...”

Khuru Thiên không hề khách khí cúp điện thoại.

Suy nghĩ một chút, lại nhắn tin cho Lý Dĩ Thành. “Tui rất thích hoa trắng nhỏ.”

Lý Dĩ Thành trả lời rất nhanh. “Vậy bẻ đi.”

Khuru Thiên vâng theo giáo huấn của Thái hậu. “Không được, tui có phải hạng bừa bãi đâu.”

Lý Dĩ Thành nôn ọe. “Ủa vậy mấy tình nhân cũ chui ở đâu ra?”

Khuru Thiên kháng nghị. “Tui không muốn hoa trắng nhỏ lại thành một thư mục nào đó ở ổ D nữa.”

Lý Dĩ Thành kiến nghị. “Vậy lưu qua ổ E ổ F.”

Khuru Thiên câm nín. “Nhà cậu với Thái hậu có thần giao cách cảm à?”

Lâm Nhược Thần đồng ý đi Khẩn Đình khiến Khuru Thiên vui sướng vô vàn, nhưng sâu trong nội tâm lại tự mình mâu thuẫn, anh muốn Lâm Nhược Thần thích anh để được hẹn hò cùng cậu, lại không hề hy vọng cậu thật sự đồng tính... Tại sao?

Nghĩ nghĩ, về nhà bèn nhắn tin cho Thái hậu. “Vi thần muốn hoa trắng nhỏ thích mình, lại hy vọng cậu ấy không phải người đồng tính, là có làm sao?” Khuru Thiên cung kính thỉnh chỉ.

“Còn hỏi, vì cực kỳ thích.” Thái hậu trả lời ngắn gọn.

Vì cực kỳ thích?

“Thỉnh Thái hậu minh kỳ!” Khuru Thiên vẫn chưa hiểu, tiếp tục cung kính thỉnh chỉ.

“Đầu óc bình thường quăng lên mây rồi à? Nếu cậu ta đồng tính thì chú được ăn luôn, nhưng xong rồi thì ba tháng sau cậu ta sẽ lại thành một file cũ trong ổ D, còn nếu cậu ta dị tính, hai người chỉ có thể làm bạn, sẽ không xảy ra việc đó.”

Khuru Thiên không trả lời. Anh biết, mình thích Lâm Nhược Thần, thích đến mức chỉ mong mãi mãi làm bạn

để được ở bên cậu.

Mười một năm chinh chiến sa trường chưa từng gặp trận đánh nào như thế này, Khuru Thiên đột nhiên hoảng hốt không biết làm sao, bèn lấy nửa chai rượu còn lại của Lý Dĩ Thành ra uống một hơi cạn sạch, mượn men say cho đầu óc chìm vào giấc ngủ.

15. Chương 15: Chuyện Cũ Ngày Chủ Nhật

Đầu giờ chiều chủ nhật, trời vẫn nắng gắt, Khuru Thiên theo địa chỉ của Lâm Nhược Thần tìm đến ngõ nhỏ bên cạnh khu chợ đêm, đứng dưới lầu gọi điện, chưa đến vài phút đã thấy cậu mặc áo trắng quần xanh chạy xuống đón.

“Đợi chút xíu tôi đi mua băng cá nhân, vừa bị cắt vào tay.” Lâm Nhược Thần sượt qua Khuru Thiên chạy đến cửa hàng tiện lợi ngay bên cạnh.

“Chưa gì mà đã bị cắt rồi à?” Khuru Thiên mang theo một túi bánh đậu đỏ vừa mới ra lò, cầm trên tay hãy còn ấm nóng, lúc Lâm Nhược Thần nhận lấy, trên ngón út tay trái đã dán một miếng băng, đâm vào mắt Khuru Thiên có chút đau.

“Nào, để tôi hát một đoạn từ cho cậu nghe nhé.” Khuru Thiên chuyển mắt, bắt đầu chọc cho Lâm Nhược Thần cười lẫn lộn.

Phòng của cậu trên lầu ba, một chiếc giá sách lớn ngăn không gian ra làm hai phần, bên ngoài là khu vực sinh hoạt, một bộ sofa, một tủ lạnh, một lò vi sóng, giữa phòng bày một mô hình lớn vừa dựng xong phần khung, phía sau giá sách treo một tấm rèm mỏng, hẳn là giường ngủ của cậu đặt trong đó.

“Cậu thích những thứ đơn giản đúng không, bày biện trong phòng đều thế cả.”

Khuru Thiên nhận xét sau khi nhìn quanh một vòng. Căn phòng này rất có phong cách của Lâm Nhược Thần, đơn giản, nhẹ nhàng, lại có gì đó kín đáo và nội tâm, trong không gian của cậu không hề có dấu vết của kẻ khác, một mình một người, mỗi ngày bình thản đi về.

“Ừ, tôi không thích khoa trương rườm rà, con người, sự vật, tình cảm, càng đơn giản càng tốt, bảo tôi vào nhà hàng Tây sang trọng, không bằng ra vỉa hè ăn đồ nướng.”

“Vậy hôm nào đi ăn đồ nướng!” Khuru Thiên cố gắng áp chế cảm xúc đang dâng trào, nắm chặt tay, hai mắt sáng lấp lánh.

“Hay đấy, tôi cũng đang thèm ốc xào và ếch nướng bơ.” Lâm Nhược Thần miễn cưỡng nở nụ cười, mở tủ lạnh ra lấy nước.

Khuru Thiên nhìn nhìn giá sách một chút, tầng trên là tổng hợp từ sách du lịch đến văn hóa, ẩm thực, văn học, khoa học thường thức vân vân, tầng dưới là sách chuyên ngành, có cả giấy tờ vật liệu. Cách bày trí này rất giống với Lý Di Thành, Khuru Thiên nghĩ, hóa ra những người thiết kế đều có cùng guu sách, chỉ là Tiểu Thành thích những màu sắc rực rỡ, Nhược Thần lại ưa những màu giản đơn, dù có khác biệt vẫn rất tương đồng.

Đột nhiên Khuê Thiên nghĩ đến một vấn đề đáng sợ, lẽ nào... Anh từng nói Lâm Nhược Thần giống Tiểu Thành, cũng giống Thái hậu, lại chẳng biết rốt cuộc giống ở đâu, hóa ra... Chẳng phải cậu chính là một Lý Dĩ Thành dịu dàng cộng thêm một Thái hậu hiền lương đó sao?

Thì ra là thế, thì ra là thế! Khuê Thiên kêu gào trong lòng. Trách sao tôi vừa gặp đã quen! Rốt cuộc tôi đã gây tội nghiệt gì mà ông trời chỉnh tôi thế thảm thế! Có phải kiếp trước mắc nợ hai người, nên kiếp này bọn họ mới gây họa cho tôi!

Không! Khuê Thiên trấn tĩnh lại. Lâm Nhược Thần nhất định không phải họ! Lâm Nhược Thần chính là Lâm Nhược Thần! Bởi Thái hậu sẽ không thể khiến tim anh đập hoảng hốt, Lý Dĩ Thành sẽ không thể khiến ngực anh nghẹn lại, sẽ không có nụ cười nào nở ra muôn vạn hoa trắng nhỏ. Lâm Nhược Thần không giống bọn họ!

Khuê Thiên còn đang trong trạng thái xuất thần, Lâm Nhược Thần đã mang trà lạnh đến, anh vội hoàn hồn nhận lấy ly thủy tinh xanh biếc in hình lập phương trên tay cậu.

“Trường bối và anh em kết nghĩa của tôi nhất định sẽ rất thích cậu, có cơ hội sẽ giới thiệu mọi người với nhau.” Khuê Thiên muốn nhìn xem, ba người ở cùng một chỗ sẽ liệu có phải sẽ đẩy anh đến ngày diệt vong hay không.

“Thật không? Họ cũng thú vị như anh phải không?” Lâm Nhược Thần lấy bánh đậu đỏ ra, thoải mái ngồi trên sofa vừa ăn vừa uống trà.

“Sao được! Tôi là độc nhất vô nhị một người trong vạn người!” Khuê Thiên múa may tự sướng, kéo ghế nhỏ ra ngồi ăn cạnh cậu, ngực tràn đầy thỏa mãn. “Tôi mua loại không nhân, đoán cậu cũng không thích ăn nhân.”

Lâm Nhược Thần kinh ngạc gật đầu. “Đúng thế, tôi không thích.” Ăn xong bèn vỗ vỗ tay. “Bắt đầu nào.”

Khuê Thiên chỉ làm trợ thủ cho Lâm Nhược Thần, nhưng đúng như đã nói, anh làm thủ công rất khéo, cắt giấy thẳng băng đến không gợn một sóng nhỏ, Lâm Nhược Thần cười bảo nhìn cách anh cắt giấy có thể thấy con người anh thực sự phóng khoáng lạc quan.

Hai người vừa làm vừa trò chuyện câu được câu mất, Khuê Thiên thi thoảng lén nhìn sang, thấy gương mặt cậu chăm chú, nụ cười mỉm dịu dàng, mái tóc hơi dài buộc vội sau đầu, đôi môi vô thức mím chặt mỗi khi chuyên tâm, đột nhiên một kẻ không hề biết đến vẻ đẹp chúng sinh như Khuê Thiên lại cảm thấy đối phương quá đối ưa nhìn, chân tay luống cuống không biết đặt vào đâu.

“Cậu rất thích công việc hiện tại sao?” Khuê Thiên hỏi, có chút ao ước.

“Ừ, nhưng mà trước khi làm việc này, tôi từng có một câu chuyện cũ.”

“Chuyện cũ?”

“Tôi vốn học tài chính, còn là đại học tài chính quốc gia,” Lâm Nhược Thần nhìn về mặt kính ngọc của Khuê Thiên, cười nói. “Lúc thi đại học vẫn không có cảm giác gì, đến năm ba mới phát hiện ra mình thích việc khác, lúc đó chuyển ngành thì đã muộn, thành ra tôi học đại học đến bảy năm.”

Quét xong một bên mặt giấy, chờ cho khô màu, Lâm Nhược Thần đứng dậy lại chỗ sofa nghỉ tay.

“Lúc đó tôi đã nghĩ, ‘thật may mà mình nhận ra’, dù lãng phí mất ba năm đại học, rồi bỏ ngôi trường người người ao ước, tôi vẫn cho rằng điều đó đáng giá, ít nhất không phải đến khi già sắp chết mới phát hiện, lúc ấy có muốn làm gì cũng đã muộn.”

“Người nhà cậu có phản đối không?” Khuê Thiên kéo ghế nhỏ lại bên cạnh ngồi theo.

“Đương nhiên là có, nhưng tôi rất kiên trì, thêm em gái tôi cũng nói vun vào, cuối cùng họ mặc tôi muốn làm gì thì làm, những bạn đại học năm ấy của tôi bây giờ tốt nghiệp trường hàng đầu, làm tài chính, lương cao nhà đẹp xe sang, chỉ mình tôi vẫn chỉ là nhà thuê xe buýt, nhưng đây chính là cuộc sống tôi đã chọn, chưa bao giờ hối hận.”

Khuê Thiên muốn nói gì đó, lại không biết phải nói gì, đột nhiên tưởng tượng đến tượng Phật bà quan âm trong điện thờ, phát ra ánh sáng lấp lánh, gương mặt hiền hậu thực lương.

Con không dám so sánh nữa, con không phải kẻ điên tình bất kính với Bồ Tát! Khuê Thiên cắn khăn.

“Lúc đó thật ra tôi rất hoang mang.” Lâm Nhược Thần tiếp tục nói, gương mặt thoáng ưu tư. “Rất nhiều người không thể chuyển ngành, hoặc là vì không có dũng khí, hoặc là không kịp chuyển, anh đã từng xem qua vở kịch ‘Tình nhân’ chưa?”

Khuê Thiên lắc đầu.

“Thật ra tôi cũng chỉ mới xem đoạn cuối, lúc đó đang do dự có nên chuyển ngành hay không, bởi chỉ còn một năm nữa là tôi tốt nghiệp, thành tích cũng rất tốt, đang ngồi bấm kênh loạn xạ trên TV thì thấy vở kịch này, nữ diễn viên đã nói một câu khiến tôi giật mình ‘em hối hận vì đã không đủ dũng khí’, xem đến cuối thì cô ấy chết, vừa tròn 29 tuổi, bằng tuổi tôi bây giờ.”

“Lúc ấy tôi đã nghĩ, giả sử mình cố gắng vượt qua một năm này, tốt nghiệp đi làm, rồi cứ như vậy mơ hồ một đời, đến lúc chết mới phát hiện ra mình thích thứ khác, vậy thì việc chỉ lãng phí ba năm có còn gì đáng sợ.” Lâm Nhược Thần chống má thở dài. “May mắn, may mắn đã nhận ra sớm.”

Khuê Thiên xúc động đến không nói nên lời, chẳng biết phải đáp lại như thế nào, ngoài cửa sổ mặt trời đã lặn về tây, chạng vạng phủ xuống, hai chiếc bóng kéo dài từ bậu cửa xuống nền nhà, lặng im mà hữu ý.

Không đợi Khuê Thiên đáp, Lâm Nhược Thần đã nói tiếp. “Có bao giờ anh đột nhiên gặp phải một hình ảnh hay một câu chuyện nào đó, cuối cùng lại vì nó mà rẽ một bước thật lớn của cuộc đời?”

Khuê Thiên gật đầu. Cũng như Cầu Vồng đêm hôm đó đã dẫn đường cho tôi tìm đến cậu.

“Anh xem, nếu năm đó không coi đoạn kịch kia, có lẽ tôi đã không chuyển ngành, không lãng phí ba năm, không đi làm thiết kế, không đến triển lãm ảnh của công ty, càng không thể nhìn thấy bức ảnh Tháp Công, như vậy cũng sẽ không gặp anh.”

“Kết luận là, vở kịch khiến tôi bỏ mất ba năm lại giúp tôi gặp được anh.” Lâm Nhược Thần vươn ngón trỏ trên đùa chỉ chỉ vào Khuê Thiên.

“Ha ha, đúng, lỗi đều tại vở kịch đó, nhưng cậu yên tâm, tôi sẽ không để cậu chịu thiệt đâu, người ta sẽ cùng cậu ăn lẩu nè, xem phim nè, dịch tiếng Tây Ban Nha nè, đi Khẩn Đình nè, là cổ máy đa năng tùy cậu sử dụng nha ~” Khuê Thiên dùng hết sức lực toàn thân để giữ lấy nét cười trên gương mặt.

“Đúng đúng, nào, hát một đoạn từ cho tôi nghe đi.” Lâm Nhược Thần điểm điểm ngón trỏ lên trán Khuê Thiên.

“À a í a~” Khuê Thiên rất phối hợp mà đùa theo, hát xong hai câu liền đứng lên. “Tôi đi WC.”

Đóng cửa nhà vệ sinh lại, anh vội vàng ôm lấy trái tim đang đập muốn vỡ tung ***g ngực, đầu óc choáng váng, hơi thở đứt đoạn, “Sao thế này, sao thế này...” Khuê Thiên thì thào tự nói, hít sâu một hơi cố gắng bình tĩnh lại. Lâm Nhược Thần là một người khi yêu thích điều gì đó sẽ quyết tâm theo đuổi, nỗ lực không oán không hận, lòng kiên định của cậu khiến Khuê Thiên cảm thấy mình thua kém, dù Lâm Nhược Thần thật sự đồng tính cũng sẽ không thích anh, một kẻ sống đến bây giờ chưa từng thực sự đam mê điều gì, tính cách cả thềm chóng chán, chỉ biết chạy theo những tình yêu qua đường được chẳng hay chớ.

Ôm tâm tình ảo não ra khỏi WC, đột nhiên Khuê Thiên nhìn thấy một ít tạp chí các loại để gần bồn rửa mặt, đập vào mắt là một góc tạp chí dành cho người đồng tính.

Giống như sét đánh giữa trời quang.

Lảo đảo bước ra ngoài, nhìn Lâm Nhược Thần đang ngồi làm mô hình, ba hồn bảy vía vẫn không có cách nào quay về mặt đất, đột nhiên nghe thấy cậu kêu lên.

“Cắt phải tay sao?” Khuê Thiên thấy cậu nắm chặt ngón trỏ tay trái, đôi mày thanh nhíu lại.

Vội vàng chạy đến xé một miếng băng cá nhân, kéo ngón tay bị thương sang nhìn, đau lòng thấy vết cắt đang không ngừng chảy máu, ngực dâng trào cảm xúc không tên. Lúc đó, Khuê Thiên đã đặt toàn bộ tâm trí vào ngón tay kia, lau sạch máu, dán băng, mà quên không nhìn biểu cảm trên gương mặt Lâm Nhược Thần.

16. Chương 16: Khó Cả Đôi Đường

Bảy giờ tối, mô hình đã hoàn thành, Lâm Nhược Thần vươn vai cười nói: “Kết thúc công việc! Phần còn lại thứ hai tôi sẽ lên công ty làm tiếp.”

“Ừ, tôi cũng phải về thôi, có muốn cùng ăn tối không?” Không thể ở lại lâu hơn, về điểm này Khuru Thiên luôn biết.

“Được, để tôi làm cho anh cái này lưu niệm.”

Lâm Nhược Thần lục lọi trong đồng giấy, cắt cắt vẽ vẽ dán dán, chẳng mấy chốc một chiếc ghế dựa con con đã thành hình, đặt trên lòng bàn tay nhìn thật đáng yêu.

“Đây, tặng anh, cảm ơn anh lần trước đã tặng tôi ly sứ, hôm nay còn đến phụ tôi làm mô hình.” Lâm Nhược Thần chớp mắt, như một đứa trẻ háo hức mang quà cho người lớn.

“Cảm ơn... nhìn rất đáng yêu, tôi rất thích.” Khuru Thiên lại cảm thấy máu dồn ngược lên não, đầu óc văng vất, tay đưa ra nhận chiếc ghế mà muốn phát run. “Ký tên đi, A Phát sư phụ, tôi muốn tên tiếng Trung.”

Lâm Nhược Thần bật cười chạy đi tìm bút chuyên dụng, lúi húi ghi trên chân ghế hai chữ “Nhược Thần”, còn vẽ một nửa ông mặt trời.

“Nửa còn lại đâu?” Khuru Thiên hí hóp mắt nhìn hai chữ “Nhược Thần” be bé tròn tròn.

“Của em gái tôi.” Lâm Nhược Thần trả lời rất nhanh.

Hai người dẫn nhau ra chợ đêm ăn cơm tối, sau khi chia tay, Khuru Thiên ôm chiếc bụng no căng từ từ đi bộ về nhà, vừa đến nơi đã mở máy nhắn tin cho Thái hậu.

“Khải bẩm Thái hậu, vi thần nhìn thấy trong nhà hoa trắng nhỏ có tạp chí đồng tính, cậu ấy chắc hẳn là đồng tính.” Khuru Thiên hưng phấn thượng tấu.

“Chỗ chị còn túi giấy đựng bánh ngàn tầng đây, chẳng nhẽ chị tự bay về Đài Loan mua à?” Thái hậu nhếch mép khinh thường.

“... Được rồi.” Khuru Thiên cũng không thất vọng, Lâm Nhược Thần có thể là người trong giới, hoặc có thể có bạn là người trong giới, dù sao ngành thiết kế vốn là vùng đất của đồng tính, bất kể thế nào đi nữa, Lâm Nhược Thần nhất định không hề bài xích vấn đề này, không bài xích nghĩa là còn cơ hội. Khuru Thiên kết luận.

“Hoa trắng nhỏ làm ghế dựa thủ công bằng giấy cho tôi, siêu đáng yêu, để chụp ảnh cho chị xem.” Nói xong liền thực hiện ngay.

“Xem ra trong lòng cậu ta chú cũng có chút vị trí.” Thái hậu hiếm khi hiền hòa.

“Hôm nay tôi còn phát hiện ra một chuyện, hoa trắng nhỏ = chị đoan trang hiền lành + Tiểu Thành có tình có nghĩa + tượng phật Quan Âm.” Dù không biết đây là việc tốt hay xấu.

“Ui xài, chuyện thường thôi, chị với Tiểu Thành vĩ đại thế này, cậu nghĩ đi, nếu là người đối lập với bọn chị, cậu sẽ thích chắc?” Thái hậu vẫn đồng dạng như cũ.

Vĩ đại? Thôi cho xin! Có điều đối lập với Thái hậu và Tiểu Thành? Ờ để xem.

Người có tác phong bình thường, ăn nói đứng đắn, ừm ừm, rất nhàm chán. Cá tính mờ nhạt, không được tự nhiên, kiêu ngạo ích kỷ, hự hự. Yếu đuối chờ người khác đến cứu vớt chính mình, hừ, chẳng khác gì đồ bỏ đi!

Khuru Thiên rơi lệ thừa nhận, Thái hậu nói đúng.

Xét tới xét lui, đúng là bị Thái hậu và Tiểu Thành ảnh hưởng lâu quá, thành thử những người bình thường nếu không có chút độc đáo thú vị hoặc kiên cường tự chủ, sẽ không thể làm Khuru Thiên hứng thú.

Hiện tại Lâm Nhược Thần đã biến thể giới nội tâm của Khuru Thiên thành một biển hường phấn đầy bướm bay hoa lượn, nhưng đồng thời nơi chân trời xa xa cũng ầm ầm giông bão.

Trong công việc, dù dự án khó khăn đến mức nào anh đều có thể giải quyết, nhưng trong tình cảm, những gì quá phức tạp hoặc quá tổn công, anh đều tránh xa. Tính cách Khuru Thiên vốn thẳng thắn, thích là thích, quen là quen, không hợp hoặc không thích nữa, thì chia tay. Mỗi tình dài hơi nhất của Khuru Thiên cũng chỉ có sáu tháng, ngắn nhất thậm chí là hai tuần.

Nhưng đối với Lâm Nhược Thần, Khuru Thiên quả thật không biết phải làm sao, những kinh nghiệm tình ái trước đây hoàn toàn vô dụng khi đứng trước mặt cậu. Giả sử anh thành công چرا دوستو cậu, thì nhiều nhất cũng chỉ được sáu tháng là đường ai nấy đi, còn nếu tỏ tình thất bại, sợ là làm bạn cũng không được. Dù là phương án nào, kết cục đều trở thành người xa lạ, Khuru Thiên chỉ nghĩ đến thôi đã thấy người rét run.

Anh thích Lâm Nhược Thần, nên chỉ muốn làm bạn, nhưng thích đến độ này, nếu thực sự chỉ là bạn bè, anh không thể chịu đựng được.

“Một bước sa chân, ngàn bước hận.” Khuru Thiên ai oán treo status trên MSN.

Trong lúc đầu óc đang rối rắm, sự phụ đã lôi Khuru Thiên đến Tam Nghĩa công tác, giữa trưa hai người dùng cơm ở phố chợ, nhìn cảnh sắc bên ngoài, Khuru Thiên lại lăm rằm niệm status của mình.

“Bị đá rồi phỏng?” Anh Cường kết luận.

“Cũng không hẳn...” Khuu Thiên uể oải. “Sự việc rất phức tạp...”

“Chú chinh chiến sa trường nhiều năm như thế, cũng có ngày chùn chân à?”

“Anh Cường, cậu ấy và những người trước không giống nhau, bằng không em đã chẳng rơi vào tình trạng tiến thoái lưỡng nan thế này.”

“Quan trọng là chú có thích ứng được với tình trạng hiện tại hay không, lo được lo mất như vậy ra thể thống gì.”

“Thế nếu kết cục thua trận thì sao?”

“Thì chấp nhận chứ sao. Tiểu Khuu này, chú phải biết rằng, sự việc đến nước này đã không còn do chú hoặc người kia quyết định, có những thứ nhất định sẽ xảy ra, nên thay vì lo được lo mất, cứ bình thần mà chấp nhận, chứ còn muốn thế nào?”

Khuu Thiên nhìn sư phụ, có cảm giác khi qua tuổi bốn mươi, sức chiến đấu của anh Cường càng lúc càng tăng. Nếu nói Thái hậu là đại ma nữ, thì anh Cường... chắc cũng xứng tầm Trương Tam Phong, hai người đều có nhận thức rất phi nhân loại, chỉ là Thái hậu hung ác, anh Cường thì khoan dung.

“Anh Cường, hiện tại đang cô đơn hử, em giới thiệu bạn gái cho, đảm bảo nữ tướng nam vương, chắc chắn hợp.”

“Tùy chú, phụ nữ bình thường không lọt mắt anh được đâu, chú cứ lo việc của mình trước đi, đừng khổ sở nữa, cứ thần nhiên mà sống, mọi việc đều có duyên số của nó.” Anh Cường buông đũa, ngắc đầu khuyên Khuu Thiên.

Đúng vậy, là duyên phận, chỉ có thể thuận theo mà không thể cưỡng cầu. Khuu Thiên cười khổ thừa nhận.

“Anh Cường, em giới thiệu cho anh một nữ lưu hào kiệt, diệt gian trừ ác khí thể hào hùng, nhất định anh sẽ thích.”

17. Chương 17: Có Phải Là Tiên Khí

Đi công tác hai ngày, chiều thứ ba vừa về đến nơi, Khuu Thiên đã hẹn Lâm Nhược Thần đến nhà ăn thịt bò. Anh còn đặc biệt chạy ra siêu thị mua một bộ chén đĩa màu xanh in hoa văn, một ít rau xanh, bánh trắng miện, rồi gọi điện cho chủ quán rượu Tiểu Mã. “Ồ chỗ cậu có loại rượu nào hợp với beefsteak không?”

“Hừ, đồ theo giai bỏ bạn, còn dám hỏi xin tôi à?” Tiểu Mã “cụp” một tiếng ngắt điện thoại.

Được, vậy thì uống bia thôi.

Vốn định cực lực phản đối Lý Dĩ Thành đòi đi theo góp vui, nhưng Lý Dĩ Thành lại kiên trì muốn gặp hoa trắng nhỏ, thế là chiến đấu suốt hai ngày, rốt cuộc anh nhận thua. Dù sao thì từ hồi trung học đến giờ anh có khi nào thắng cậu đâu?

Tối thứ ba hôm ấy, lúc Khưu Thiên về đến nhà, Lý Dĩ Thành đang một mình nhâm nhi.

“Lý Dĩ Thành, tui cảnh cáo cậu, nói năng với hoa trắng nhỏ cho cẩn thận, dám lộ ra thân phận tui thì coi chừng à!” Khưu Thiên vừa bước vào cửa đã chỉ vào mặt Lý Dĩ Thành.

“Thân phận gì? Công tử phong lưu? Ngựa đực? Thợ tĩa hoa? Xùy.” Lý Dĩ Thành liếc mắt khinh thường, thấy Khưu Thiên há mồm muốn nói, lập tức cầm nĩa chỉ ngược lại anh. “Im, dám nói câu đó đừng trách tui vô tình!”

“Hừ hừ hừ hừ hừ hừ hừ!” Khưu Thiên quyết định mặc kệ Lý Dĩ Thành, tranh thủ lúc Lâm Nhược Thần chưa đến, dọn dẹp nhà cửa đến bóng loáng.

“Cậu gả đi được rồi đấy.” Lý Dĩ Thành ngồi khểnh chân, vừa uống bia vừa hài lòng nói.

Khưu Thiên vừa định đáp trả, chuông cửa đã vang lên, bèn chạy vội xuống dẫn Lâm Nhược Thần vào nhà, chỉ chỉ Lý Dĩ Thành nói qua loa. “Tiểu Thành, bạn cùng phòng kiêm con trai của mẹ nuôi tôi.”

Chưa nói hết câu đã đưa một chiếc bát gỗ được khắc cẩn thận cho Lâm Nhược Thần, “Tôi vừa đi công tác Tam Nghĩa về, có cùng sư phụ vào một xưởng mộc, thuận tiện làm thử luôn.” Lâm Nhược Thần cảm ơn, vui vẻ nhận lấy.

Khưu Thiên đắc ý cười, vừa quay đầu đã thấy Lý Dĩ Thành trừng mình, trên mặt viết “Đồ khốn nhà cậu, của tôi đâu?”, lập tức trên mặt Khưu Thiên cũng viết lại “Hừ, bảo thằng bại hoại kia làm cho mà chơi”, rồi không thèm nói gì dẫn Lâm Nhược Thần vào phòng bếp.

Lý Dĩ Thành vội vã đuổi theo, đuổi cổ Khưu Thiên ra ngoài. “Cút! Cậu vào bếp, bếp thành hỏa lò!”

Khưu Thiên bắt đắc dĩ đứng ở cửa, trơ mắt nhìn Lý Dĩ Thành cùng Lâm Nhược Thần diễn vở kịch anh em bạn bếp nồng thắm, tâm trạng muốn giết người cũng có!

Lâm Nhược Thần phụ trách ướp thịt, Lý Dĩ Thành nướng thịt, chẳng mấy chốc phòng bếp tỏa hương thơm lừng.

“Thiên Thiên, dọn bàn!” Lý Dĩ Thành hất hàm sai bảo đầy tớ.

“Dạ.”

“Thiên Thiên, gọi rất hay, vậy tôi không gọi anh Tiểu Bảo nữa, từ giờ sẽ gọi Thiên Thiên.” Lâm Nhược Thần đưa thịt đã được nướng chín cho Khuất Thiên.

“Thiên thiên thiên lam, thiên thiên~” (Mỗi ngày trời xanh, mỗi ngày~) Lý Dĩ Thành và Lâm Nhược Thần đột nhiên đồng thanh hát lên.

Khuất Thiên bưng beefsteak đứng ở cửa, cắn lưỡi giậm chân. “Hai người thật là ăn ý!” Lần đầu tiên anh có ý tưởng muốn gọi Vô Đại Lang đến đóng gói Lý Dĩ Thành mang đi dùm.

Lâm Nhược Thần ướp thịt thật ngon, Tiểu Thành nướng thịt thật tầm thường, đây là nhận xét của Khuất Thiên. Chỉ là vừa nói xong đã nhận lấy ánh mắt cảnh cáo của Lý Dĩ Thành, đành cúi đầu im lặng uống bia.

Ba người ăn uống đến hơn chín giờ, Lý Dĩ Thành và Lâm Nhược Thần tán gẫu thực sự ăn ý, cùng một chuyên ngành thiết kế nên có không biết bao nhiêu đề tài, Khuất Thiên hoàn toàn bị người ta đẹp sang bên, thi thoảng mới chen được vài câu, nhưng anh chưa bao giờ có tâm tình như hiện tại, sẵn lòng ngồi yên lắng nghe người khác trò chuyện, bởi Lý Dĩ Thành hiếm khi nào thân thiện với người anh thích như thế, bởi gương mặt nhìn nghiêng của Lâm Nhược Thần khi nói đẹp đến bồi hồi.

“Thấy sao thấy sao?” Vừa tiễn Lâm Nhược Thần về, Khuất Thiên đã bám lấy Lý Dĩ Thành dò hỏi.

“Điểm siêu cao, bạn trai cậu tui nhìn hơn mười người, cộng hết toàn bộ điểm lại cũng chưa cao bằng hoa trắng nhỏ.” Lý Dĩ Thành dọn chén bát vào bếp, đẩy Khuất Thiên đi rửa.

“Thế giới nội tâm của hoa trắng nhỏ rất đa dạng, chỉ là... cậu ấy giống tui, trừng cái gì mà trừng, rửa đi, ý tui là, cậu ấy hiểu rõ mong muốn của bản thân, không bao giờ sống dựa vào tình cảm của người khác.”

“Vậy cậu ấy có phải người trong giới không?” Khuất Thiên ngoan ngoãn rửa bát, quả nhiên Lý Dĩ Thành luôn nhìn người tốt hơn anh.

“Không biết, nhìn không ra, nhưng cậu ấy cũng không phải dị tính, tóm lại là cảm giác không khí xung quanh cậu ấy có gì đó... hình như giống với một người...” Lý Dĩ Thành suy nghĩ một lát, “Đúng rồi, giống Thái hậu!”

“Thái hậu?” Khuất Thiên ngẫm lại, hai lần gặp nhau ở Thành Đô anh đều cảm giác Lâm Nhược Thần giống Thái hậu, về Đài Loan gặp lại, càng thấy cách nhìn nhận sự việc của hai người giống nhau, lại hoàn toàn quên mất bầu không khí xung quanh bọn họ.

“Nếu giống Thái hậu nghĩa là lương tính sao? Đợi đó tui đi hỏi.” Khuê Thiên vội vàng rửa sạch chén, lau tay xong bắn vào phòng mở máy đợi Thái hậu giá đáo.

“Dù đồng tính hay lương tính, cũng không có cách nào theo đuổi người ta đâu.” Lý Dĩ Thành tựa cửa phòng Khuê Thiên, khoanh tay nói. “Cậu ấy không phải kiểu người chỉ cần đeo bám không buông, ngày ngày sẵn đón đưa rước tỏ tình lãng mạn là có thể چرا دور.”

Khuê Thiên liếc xéo. “Nói tiếng Trung, cảm ơn.”

“Nãy nói rồi đó, hoa trắng nhỏ rất giống tui, biết mình thực sự mong muốn điều gì, nếu người ta đã xếp cậu vào danh sách không thích hợp thì cậu có ráo riết theo đuổi cũng vô dụng, còn nếu đã nghĩ cậu thích hợp, không cần đuổi, người ta tự mình chạy đến.”

“Vậy cậu coi tui có hợp không?”

“Xứng đôi lắm, không để ý à? Cậu ấy nói chuyện với tui thì không cười, chỉ rất thản nhiên và bình tĩnh, dường như là kiểu người ít biểu lộ cảm xúc ra ngoài, nhưng chỉ cần cậu mở miệng, cậu ấy cười ngay.”

Nghe Lý Dĩ Thành nhắc, Khuê Thiên mới chợt nhớ ra, Lâm Nhược Thần rõ ràng là đóa hoa trắng nhỏ im lặng nở trên sườn núi, đối với người khác luôn thản nhiên, lại ở trước mặt anh cười nói vui vẻ như vậy, thực sự không giống tác phong của cậu.

“Haizz, sao cậu và Thái hậu đều giỏi nhìn người thế?” Khuê Thiên ảo não, anh giao tiếp và quan hệ xã hội rất tốt, nhưng nhìn người thì không bằng bọn họ.

“Càng hiểu lòng người lại càng xa cách với thế giới, tui nghĩ hoa trắng nhỏ cũng giống tui ở điểm đó.” Lý Dĩ Thành bình tĩnh nói, “Nếu có thể quen thân được với người như thế, thật sự cần duyên phận.”

Khuê Thiên im lặng một lát mới nói. “Tiểu Thành, cậu cứ dọn qua chỗ tên khốn kia đi, người như cậu, tìm được nhân duyên chẳng dễ dàng gì, đừng lo lắng cho tui.”

“Ừm.”

Khuê Thiên đợi đến 11 giờ, Thái hậu mới xuất hiện, lập tức túm lấy chị thượng tấu.

“Cậu bảo hoa trắng nhỏ không có cái khí của người đồng tính, cũng chẳng giống người dị tính, mà giống chị?” Thái hậu hỏi.

“Phải, nên cậu ấy lương tính đúng không?”

“Không, nếu giống chị, thì phải là tiên khí.”

“ ... ”

“Chị không dọa cậu, thật sự là tiên khí đấy, nghĩ kỹ đi, loại khí này cậu cũng gặp ở một số người tu hành rồi.”

“Hình như có, kiểu như toàn thể nhân loại đều giống nhau.”

“Nó đó, bởi vì xem ai cũng như nhau, nên cậu không cảm nhận được xu hướng của họ, có thể nói là... không yêu đương, không xem tình yêu là một phần cuộc sống, vẫn yêu đời vẫn vui vẻ sống, nhưng không cần tình yêu, hiểu không?”

Khuru Thiên nhìn đoạn chat của chị một lúc lâu, đột nhiên cảm thấy đau lòng, bèn gửi một ký hiệu mặt buồn.

“Cái thằng này, đang thương cảm cho chị à? Trời ạ, chị dạy cậu thế nào?” Thái hậu ôm đầu tuyệt vọng.

“Tôi đã nói gì đâu hu hu hu hu.” Khuru Thiên khóc lóc.

“Nghe chị hỏi đây, nếu có một người nói muốn sống độc thân cả đời, không con không cái, cậu sẽ giúp mai mối cho họ hay cảm thấy họ đáng thương?”

“Không, đó là lựa chọn của họ, là một cách sống khác thôi.”

“Thì đấy, chị thích sống độc thân, có gì cậu thấy đáng thương?”

Khuru Thiên nghĩ ngợi một hồi mới nói. “Vì tôi cảm thấy chị từng bị tổn thương rất sâu, nên mới khóa chặt bản thân, không cần tình yêu nữa, không kết hôn không sinh con là vì không có người mình tin tưởng, chẳng phải đáng thương sao?”

“Ngoan, như cậu nói cũng đúng, nhưng không phải ai cũng hợp với cuộc sống lứa đôi, chị là loại lý trí, thực tế, quyết đoán, tất cả quyết định đều dựa trên não bộ, chị không hề chối bỏ tình yêu, cũng không sợ tổn thương, càng không phải đang đợi một người đến cứu vớt mình, thật ra so với nhiều người chị còn tin tưởng tình yêu hơn, hiểu không?”

“Hiểu. Kiểu như học tài chính ba năm, phát hiện không thích hợp, bèn chuyển sang ngành khác, không phải vì ghét tài chính, cũng không phải vì thành tích kém, mà vì không hợp với ngành đó, dù ai cũng biết làm kinh tế thì luôn kiếm được nhiều tiền.” Khuru Thiên thở dài.

“So sánh cái kiểu gì thế? Nhưng dù sao cũng đúng, không phải ai cũng hợp với cuộc sống lứa đôi, trên đời này loại người gì cũng có, chủ yếu là cậu cần phải tôn trọng lựa chọn của người khác, đừng gượng ép cách sống của mình lên đối phương.”

“Ừm, giống như đồng nghiệp và người thân của chị luôn ép chị kết hôn.”

“Xùy, loại đó chị giải quyết trong vòng nửa giây, những người như chị, một khi đã lựa chọn cách sống ngược với lẽ thường, đều phải có lý trí sáng suốt và ý chí kiên định mới có thể đối phó được những ý kiến phản đối mỗi ngày. Cậu đừng giống như họ, tự cho mình là đáng cứu thế, chị dạy cậu 12 năm không phải để cậu biến thành loại người đó đâu.”

Sau khi trò chuyện với Thái hậu, Khưu Thiên cảm thấy cả người mình dường như đều êm ả, không phải đau đớn, mà là cảm giác tê dại khác thường khiến trong lòng bất an, thần trí bồn chồn, làm đổ cả cốc nước lên giường.

Anh biết Tiểu Thành nói đúng, biết Thái hậu nói đúng, cả anh Cường cũng đúng.

Lâm Nhược Thần biết rõ bản thân mình muốn gì, Lâm Nhược Thần bắt cần yêu đương, không phải vì đã từng tổn thương, không phải vì tuyệt vọng với tình yêu, càng không cần ai đó đến cứu vớt, Lâm Nhược Thần sống yêu đời và vui vẻ hơn bất cứ ai, chỉ là Lâm Nhược Thần không học tài chính, không ăn đậu hũ, không cần tình yêu.

Nhân cách đủ đầy, tâm hồn rộng mở, lý trí rõ ràng, ý chí kiên định, như Thái hậu, như Tiểu Thành, như đức Quan Âm.

Có một số việc thật sự chỉ có thể buông tay đầu hàng, nhìn mọi thứ diễn ra theo đúng cách của nó. Lâm Nhược Thần có phải đồng tính hay không không quan trọng, dù sao anh vẫn luôn mong làm bạn với cậu, giờ đã thật sự làm bạn, đơn giản là mong ước đã hoàn thành. Là ý trời đã định.

Anh thử qua 16 món lẩu, đến món thứ 17 mới thật sự vừa ý, nhưng chủ quán không bán.

“Cảm ơn đã ghé thăm, kiếp sau gặp lại.” Anh nghe được Lâm Nhược Thần nói vậy.

18. Chương 18: Khẩn Đình

Chỉ chưa đầy hai ngày mà Khưu Thiên đã thay đổi đến vài loại cảm xúc, từ hy vọng đến vui sướng rồi thích thú, sau là rối loạn, cuối cùng là thần nhiên. Và cả kích thích thần kinh, như kiểu được chơi miễn phí 10 lần tàu lượn siêu tốc.

Khưu Thiên tự an ủi bản thân như vậy đó.

Anh vẫn thích Lâm Nhược Thần, nhưng thích rồi sẽ nhạt đi theo thời gian và từ từ biến mất, và những đau thương như có như không này, những xúc cảm rối ren này sẽ theo nhịp sống mà dần dần tan đi, cuối cùng lại trở về như cũ, toàn bộ quá trình và thời gian anh đều rất quen thuộc, rất nhanh thôi, không cần gì phải vội, qua vài ngày phải đi bụi đất trên người, lại trở thành một hảo hán đầu đội trời chân đạp đất.

Vì không muốn nghĩ ngợi thêm nữa, anh bắt đầu mê nheo đôi mắt nhìn Lý Dĩ Thành đi LB uống rượu, không gian nơi này tựa như BF năm xưa, hai người tựa trên quầy bar, Khuất Thiên bày ra tư thế phong lưu đa tình, oán hận kể khổ với Lý Dĩ Thành. “Cậu xem tui vừa cao lớn đẹp trai, lại thiện lương nhân hậu, vậy mà chủ quán lẩu không chịu mua bán!”

“Đơn phương thì hãy chấp nhận.” Bartender mang rượu đến, bỏ lại một câu.

Khuất Thiên dù đơn phương vẫn rất thực tế, cho nên uống rượu rồi, đau thương rồi, liền bắt đầu mong chờ chuyển đi Khẩn Đình vào hôm sau.

Sáu giờ chiều gặp nhau ở trạm xe, chưa đến mười giờ, cả hai đã đặt chân trước cửa khách sạn.

Khách sạn ở ngay cạnh biển, hai người thuê một phòng ở lầu ba, Khuất Thiên mở cửa sổ ra đón gió, nhìn ra xa chỉ thấy vùng mênh mông vô bờ, âm thanh sóng vỗ rì rào vọng lên như đang gõ nhịp, Lâm Nhược Thần chọn giường gần cửa sổ, vì ga trải giường hình khối lập phương, chiếc còn lại dựa vào tường in hình hoa hướng dương.

“Hoa hướng dương thật hợp với anh.” Lâm Nhược Thần chân thành nói.

Vì tôi cười lên như mặt trời sao? Dù chỉ đọc bài đăng của cậu đúng một lần, Khuất Thiên vẫn nhớ rõ từng câu chữ.

“Vì tôi mặc quần áo màu vàng à?” Khuất Thiên buông hành lý, đổi dép lê.

“Đúng đúng, hát một đoạn ‘sắc vàng rạng rỡ’ xem nào!” Lâm Nhược Thần cũng đổi dép, cười với Khuất Thiên.

“Sắc í a~ vàng rạng rỡ~” Khuất Thiên làm bộ múa máy, rồi bảo: “Thật ra tôi thích hoa trắng nhỏ cơ.”

Cũng không có gì, nhân lúc thích cậu còn chưa ngủ, hãy nói cho bằng hết.

Hai người dạo chợ đêm ở Khẩn Đình một vòng, ăn một bữa tối muộn rồi về phòng ngủ. Nhìn gương mặt nghiêng của Lâm Nhược Thần, Khuất Thiên cảm thán. “Lần thứ ba chúng ta cùng phòng, chỉ tiếc đời này không thể cùng giường.”

Ngoài cửa sổ thi thoảng có ánh đèn xe chớp sáng, đem căn phòng sáng bừng lên một khắc rồi lại chìm vào

tối tăm, như đau thương trên gương mặt Khuru Thiên.

Lần thứ ba cùng phòng khác với hai lần trước ở chỗ, lúc Khuru Thiên tỉnh lại, Lâm Nhược Thần còn ở.

Nằm trên giường, nghe tiếng nước rào rào trong phòng tắm, tiếng bước chân cậu chạy đi mang bữa sáng, nhỏ nhất, bình thường, lại khiến ngực Khuru Thiên nhói lên.

Khẩn Đinh tháng bảy, bầu trời ngàn dặm không mây, ánh mặt trời rực rỡ, hai người thay quần áo mùa hè, chân mang dép lê, chậm rãi đi bộ dọc theo bờ biển, đại dương một màu xanh ngắt, gió biển rầm rì, góc áo tóc mai bị gió thổi tung lên, mang theo mùi hương mặn mặn của biển cả.

Hình ảnh này, hương vị này, âm thanh này, cảm giác này... Sao chưa từng có ai miêu tả cho Khuru Thiên?

Hai người thuê một chiếc xe, ăn ý mà cùng chọn một vịnh nước, cửa kính xe mở toang, bên trong nóng hổi, bên ngoài gió lạnh, vừa lái xe vừa nghe nhạc, thi thoảng còn hát đệm theo, tiếng nói cười và tiếng hát đều bị sóng biển át đi, đến nơi hai người trèo lên cồn cát nằm nghe gió biển, nhìn nhau chột cười, đợi đêm xuống lại vào quán ven bờ ngắm sao.

Trong bữa tối, Khuru Thiên gọi một món cá hấp ngon mắt, Lâm Nhược Thần nhìn nguyên con cá trên bàn cười bảo. “Anh biết không, hồi trung học tôi chưa bao giờ nhìn thấy một con cá nguyên vẹn, vì em gái tôi học khác trường nên luôn về trước tôi, lúc nào cũng ăn hết một nửa bên, để bên còn lại cho tôi.”

“Bán ngư”. Thì ra là thế. Khuru Thiên đẩy đĩa cá đến trước mặt Lâm Nhược Thần. “Giờ thì cậu có thể ăn cả hai bên.”

Đến lúc lên xe về lại Khẩn Đinh, Lâm Nhược Thần nhìn Khuru Thiên chuyên chú lái xe, đến cột đèn giao thông thứ hai, mới nói. “Đường như anh rất quen thuộc với Khẩn Đinh?”

“Ừ, hè mỗi năm đều đến đây vài lần, tôi thích không khí nơi này, lái xe cũng thoải mái, đường dài lại thẳng băng, như lạc vào một chiều không gian khác.” Dù bạn đồng hành hàng năm đều thay đổi, non nước nơi này vẫn vẹn nguyên.

Thật ra Khuru Thiên không thích Đài Bắc, không khí Đài Bắc ngột ngạt, thiếu hương vị, mỗi người một không gian nho nhỏ mà sống, thi thoảng nhìn lên bầu trời đầy mây bông cảm thấy tịch mịch không lời, như vừa đánh mất điều gì đó chôn sâu dưới tầng tầng cảm xúc.

Chỉ là đối với Khuru Thiên, những gì đã chôn giấu dưới tận đáy lòng sẽ không mất đi, chỉ vĩnh viễn không thấy được ánh sáng.

“Nhất định là cùng tình nhân đến chơi phải không?” Lâm Nhược Thần cười trêu, kéo hôn vía anh trở lại mặt đất.

“Hờ hờ.” Khuê Thiên xấu hổ cười hai tiếng, cẩn thận chuyển làn đường. Bị nhìn ra rồi, chết tiệt, có điều người bình thường sẽ nói là bạn gái, ai lại bảo tình nhân...

Khuê Thiên đột ngột phanh xe lại, kít một tiếng trên mặt đường.

“Sao vậy?” Lâm Nhược Thần hoảng sợ.

“Không có gì, quên mất phải chuyển làn ở phía trước.” Khuê Thiên tiếp tục bình tĩnh lái xe, tự mắng bản thân ngu ngốc, trước kia chỉ lo đoán già đoán non xem Lâm Nhược Thần liệu có phải người trong giới, lại quên mất trên người mình yêu khí ngút trời, Lâm Nhược Thần không phát hiện anh đồng tính mới là lạ.

“Những nơi như thế này, nhiều người mới thấy vui.” Khuê Thiên đáp một câu rộng nghĩa.

Lâm Nhược Thần có chút dăm chiêu nhìn phía trước, một lúc sau mới nói. “Thật ra một người cũng rất tốt, tôi thích sống một mình hơn.”

Anh biết, Lâm Nhược Thần đang nói, “tôi chỉ muốn một mình, mong anh đừng thích tôi”.

“Hai người bầu bạn chẳng phải vui hơn sao, tại sao lại thích một người?” Khuê Thiên không phải loại người trốn tránh, nếu Lâm Nhược Thần đã mở miệng, anh cũng không ngại tiếp lời.

“Tự do tự tại, không gì ràng buộc.” Lâm Nhược Thần trả lời như niệm chú.

“Đáp bùa cho có, thiếu thành ý!” Khuê Thiên cười. “Niệm tình cậu mất ba năm mới quen được tôi, giải thích một tí cho tôi nghe nào.”

Lâm Nhược Thần nhìn anh. “Tôi từng làm một bảng đánh giá Ưu-Khuyết giữa cuộc sống một người và hai người, kết quả một người thắng.”

“Vậy bên hai người, cậu có xác định đối tượng không? Hay chỉ đơn thuần là tưởng tượng ra?” Khuê Thiên bắt đầu bày ra vẻ mặt nghề nghiệp.

“Thì tưởng tượng thôi.”

“Bạn học A Phát, vậy thì dữ liệu của bạn không chính xác rồi, nếu để sự phụ tôi nhìn thấy, anh ấy nhất định sẽ đóng đinh bảng số liệu trên trán bạn, bắt bạn về nhà làm lại mười lần. Đây bạn xem, trán tôi bây giờ đây lỗ đinh.” Khuê Thiên giơ ngón trở lên chỉ chỉ.

“Ha ha, đâu để tôi xem thử.” Lâm Nhược Thần cũng vươn ngón trở chạm vào trán Khuê Thiên, ngón tay ẩm áp như gió biển đầu hạ, khiến Khuê Thiên run lên một chút.

“Phía hai người, phải tùy đối tượng mà xem xét, kết quả cho ra có thể hoàn toàn khác nhau. Nếu đối tượng là Thái hậu nhà tôi, ưu khuyết điểm cộng trừ bằng không, nhưng sẽ gặp phải ác mộng; Nếu là Tiểu Thành, ưu điểm cũng bằng không, khuyết điểm không đáng kể, nhưng dù sao nó cũng có đầy tớ theo hầu rồi; Nếu là bản thân tại hạ, khuyết điểm là cao lớn đẹp trai ngồi ngồi, ưu điểm là cùng ăn lẩu xem phim làm phiên dịch phụ mô hình đi Khẩn Đình ôi ôi viết đầy một xấp giấy A4 cũng không hết.”

Khư Thiên vận dụng năm thành công lực, nói ào ào như thác.

Lâm Nhược Thần dường như không lường được Khư Thiên sẽ nói vậy, ngây người ra một lúc mới trả lời. “Có lẽ cũng đúng, nhưng với bản thân tôi thì ưu khuyết điểm chỉ là phụ thôi, cái chính là tôi cảm thấy mình hợp với cuộc sống độc thân.”

“Như vậy sẽ bỏ qua một số việc tốt đẹp trên đời.” Khư Thiên sâu xa nói.

“Có một số việc, bỏ qua mới tốt.” Lâm Nhược Thần cười, nụ cười này Khư Thiên đã nhìn thấy trên gương mặt Thái hậu, tiêu dao tự tại, xem mọi sự như nước chảy mây trôi.

Chạy đến trước cửa khách sạn, tắt máy xe, lúc Lâm Nhược Thần mở cửa chuẩn bị bước xuống, Khư Thiên đột nhiên nói. “Xem như cậu lãng phí ba năm mới quen được tôi, lúc về hãy giúp tôi làm một bảng ưu khuyết điểm nhé?”, ngữ khí nhẹ tênh như bạn bè tán gẫu.

“Được.” Lâm Nhược Thần trả lời rất nhanh, không che giấu, không lảng tránh.

Hai người tách nhau ra, Lâm Nhược Thần xuống phố mua đồ uống, Khư Thiên đi mua quà lưu niệm. Chọn tới chọn lui, cuối cùng anh mua một bình thủy tinh cát, bên trong chứa đầy vỏ sò màu sắc lấp lánh, đẹp dễ thuần khiết, như cô em phố núi ngày hôm đó.

Khư Thiên ra khỏi quán, đứng ở cửa chờ Lâm Nhược Thần, khi nhìn thấy bóng dáng cậu một tay mang đồ uống, một tay giơ lên vẫy, xuyên qua đám đông ồn ào mỉm cười bước về phía anh, cảm xúc vốn bắt đầu nhen nhóm từ đêm trăng ở thành phố núi rồi dần dần vun đầy đến hiện tại, vỡ toang ra khỏi ngực Khư Thiên.

Anh muốn người này, người trong gió biển Khẩn Đình tháng bảy, mặc áo sơ mi màu xanh, mỉm cười vẫy tay chào với anh.

Ý nghĩ đó, khiến Khư Thiên đau đớn nhắm mắt lại.

T/N: À thì anh chính thức rơi vào lưới tình rồi đó, và cũng thất tình tại chỗ luôn, ôi Mùa Thu à...

19. Chương 19: Người Cũng Như Tên

Hôm sau, hai người quyết định đi ngắm hải đăng trước khi về lại Đài Bắc. Sau cuộc trò chuyện tối qua, Khuu Thiên cảm thấy khoảng cách giữa mình và Lâm Nhược Thần có chút thay đổi, như thể anh đang mon men bên bờ nội tâm của cậu, sắp bước được một chân vào bên trong thì đột nhiên có làn gió thổi đến, chớp mắt đã thấy mình trở ra bên ngoài, thay đổi quá nhỏ bé và tinh diệu, như sóng biển vội vã tràn lên bờ cát, chưa kịp thấm ướt những hạt cát nhỏ li ti được bao lâu thì đã phải lặng lẽ lui về.

Khuu Thiên không cam lòng, dù chỉ lấy danh nghĩa bạn bè, thì thế giới nội tâm rộng lớn và nở đầy hoa trắng đó, anh vẫn muốn được ngắm một lần. Nhìn sườn mặt nghiêng của Lâm Nhược Thần in trên nền sáng rực rỡ của ánh mặt trời trên đỉnh hải đăng, Khuu Thiên đã nghĩ như thế.

Chạng vạng, hai người lên tàu về lại Đài Bắc, trong toa tàu vắng khách, mưa phùn lất phất bay bên ngoài cửa sổ, Lâm Nhược Thần ngồi co lại trên ghế, gương mặt ẩn hiện đôi nét mệt mỏi, trò chuyện với Khuu Thiên câu được câu chăng.

Xe chạy đến Đài Trung, Khuu Thiên nhớ lại trên blog của Lâm Nhược Thần từng nhắc đến vòng xoay Trung Cảng, bèn cẩn thận hỏi thăm. “Cậu có quen thuộc với Đài Trung không? Lần sau tôi dẫn cậu đến chơi.”

“À quen lắm, đường phố trường học quán xá ở đây, nơi nào tôi cũng biết.”

“Cậu từng ở Đài Trung sao?”

“Em gái tôi học đại học Đài Trung, khuôn viên trường nó khá đẹp, mà tôi cũng rất thích nơi này nên vẫn thường đến chơi.” Lâm Nhược Thần thay đổi tư thế, quay sang nhìn Khuu Thiên. “Sau khi tốt nghiệp nó vẫn ở lại Đài Trung, nếu không phải vì công việc hiện tại, có lẽ tôi đã chuyển đến đây lâu rồi.”

“Ừ, tôi cũng thích Đài Trung.” Khuu Thiên đồng cảm gật gù đầu, “Tiểu Thành rất thích Đài Bắc, nhưng tôi lại chẳng thấy Đài Bắc có chỗ nào tốt, bánh nướng vừa nhỏ vừa mỏng, sữa bò cũng chẳng ngon.”

“Đúng thế! Bên cạnh trường em tôi có một quán bánh nướng ngon mà rẻ, một cái bánh to ngần này mà chỉ 40 đồng, lần sau anh về Đài Trung hãy ghé ăn thử.” Lâm Nhược Thần cười toe, lấy ngón lại vẽ lại hình dạng chiếc bánh, rồi tỉ mỉ nói địa chỉ cho Khuu Thiên.

Nhìn Khuu Thiên chăm chú lưu địa chỉ vào di động, Lâm Nhược Thần dường như nghĩ đến điều gì đó, lặng im một lúc mới mở miệng. “Có phải anh ở lại Đài Bắc để bầu bạn với Tiểu Thành không?”

Khuu Thiên hơi sững sờ. “Sao cậu biết?”

“Vi... đó là tính cách của anh, là một người anh trai tốt.”

Khuru Thiên cảm thấy không được tự nhiên, ngượng ngùng sờ sờ đầu như đứa trẻ năm tuổi được người lớn khen ngoan.

“Cậu cũng vậy mà,” Khuru Thiên chuyển đề tài, “Mà hai anh em cậu tính cách có giống nhau không?”

“Không giống chút nào, tuy là chưa đến mức tương phản. Còn nhớ tôi từng gọi nó là Kim Tương Ngọc chứ? Nó gọi tôi là ma đầu tùy hứng.” Nói xong, ngẩng lên nhìn Khuru Thiên. “Thật ra em gái tôi rất giống anh.”

“Người ta có phải Kim Tương Ngọc đâu?” Khuru Thiên giãy nảy.

“Ha ha, ý tôi không phải là tính cách, mà là khí chất. Hai người đều thuộc tuýp sôi nổi cởi mở, lúc nào cũng tỏa sáng trong đám đông, thu hút mọi ánh mắt. Anh có chơi game Tam Quốc Chí chứ? Như anh và nó, ít cũng phải cấp 80, là nhân vật người gặp người thích, hoa gặp hoa nở.”

Khuru Thiên bất lực. “Gì mà cấp 80, khoa trương vậy, còn cậu thì sao?”

“Tôi cùng lắm cũng chỉ đến cấp 40, là loại nhân vật làm nền ấy, chỉ khi nào gặp vấn đề mới có người chú ý đến, còn bình thường thì không có cảm giác tồn tại.” Lâm Nhược Thần cười nói. “Thật ra trong mắt tôi, cả anh và nó đều giống như mặt trời.”

Chuông đồng trong ngực Khuru Thiên như bị ai đó gõ vào mấy tiếng, anh hít sâu một hơi rồi nói. “Chói sáng quá cũng không hẳn tốt, ngược lại, tôi thích giống như cậu hơn.”

“Ừm, em gái tôi thường bảo, nếu bên ngoài rực rỡ quá, sẽ không thấy được bản chất bên trong.”

“Nhưng cậu thấy, đúng không?” Anh biết Lâm Nhược Thần giỏi nhìn người, Lâm Nhược Thần có thể nhìn thấu anh, dù trên blog cậu đã từng nhắc đến, anh vẫn muốn chứng thực một lần. “Nói xem, cậu thấy gì ở tôi?” Khuru Thiên cố gắng che giấu xúc động.

“Tôi chỉ có thể nói rằng, người cũng như tên.” Lâm Nhược Thần dịu dàng nói, dịu dàng đến mức Khuru Thiên tưởng rằng mình chính là đứa trẻ năm tuổi đang được cậu dỗ dành.

Người cũng như tên.

Những lời này đánh thẳng vào lòng Khuru Thiên, như một bàn tay vô hình đào lên bí mật sâu kín nhất đã được chôn chặt giữa tầng tầng cảm xúc. Khuru Thiên nắm chặt tay vịn, gom hết sức lực để nở một nụ cười thản nhiên. “Cậu cũng thế, cậu cũng như ánh nắng ban mai.”

Nói xong cáo lỗi vào WC, cúi mặt dưới vòi nước một lúc lâu, mượn hơi lạnh của dòng chảy cho mình bình tĩnh lại. Đợi đến lúc ra ngoài, chẳng mấy mà đã về đến nơi, Khuru Thiên tạm biệt Lâm Nhược Thần, hẹn ngày mai sẽ gửi ảnh cho cậu rồi cứ thế chạy ào về nhà giữa cơn mưa phùn lất phất, nước mưa rơi trên mặt lạnh lẽo, ngay cả hành lý cũng ướt mưa.

Lý Dĩ Thành đang ngồi trong phòng khách vừa ăn vừa xem TV, Khuru Thiên mở cửa, quăng phịch hành lý xuống bên cạnh sofa rồi ngồi vào bên phải cậu. “Hình như tui bệnh rồi.”

Nói xong, cả người run lên, đôi bờ vai co lại, cúi đầu chôn mặt giữa hai tay, và từng tiếng nức nở khê khàng dần hết mực kiềm nén vẫn vang lên dứt quãng, những lời của Lâm Nhược Thần như chiếc cào của người quét lá, trên mặt đất phủ đầy lá thu rụng tàn nhẫn quét qua từng nhát từng nhát một, để lộ ra tầng lá mục nằm ở tận nơi sâu nhất đã vữa nát từ lâu, đau đến trào nước mắt.

Không có việc gì, không sao hết, nào, đừng khóc, không được khóc, không thể khóc, mình chỉ đang sinh bệnh thôi.

Lý Dĩ Thành không nói lời nào, buông đĩa, quay sang ôm lấy Khuru Thiên, nhẹ nhàng vỗ lên lưng anh.

Rất nhanh, Khuru Thiên đã ngừng rơi lệ, lấy tay lau mắt rồi ngẩng đầu ngả lưng lên ghế.

Lý Dĩ Thành xoa má anh. “Hoa trắng nhỏ làm sao?”

“Cậu ấy biết tui là mùa thu.” Khuru Thiên lấy lại bình tĩnh rất mau lẹ, ngữ khí đã trở nên nhàn nhã như không.

“Cậu tên Khuru Thiên, chẳng lẽ lại là mùa hè?” Lý Dĩ Thành khó hiểu.

“Rửa mặt đã.” Khuru Thiên hít sâu một hơi, bước vào phòng tắm, nhìn bản thân mình chăm chăm trong gương. Mùa thu, bí mật này chỉ có Thái hậu biết, ngay cả Tiểu Thành cũng chưa từng phát hiện.

Vậy mà, Lâm Nhược Thần biết. Còn biết từ rất sớm.

“Cậu cần một người có thể thấu hiểu cậu còn hơn cả Tiểu Thành.” Thái hậu đã nói như thế. Mà lời Thái hậu thì luôn luôn đúng.

Khuru Thiên vác bộ mặt bình thường trở lại phòng khách, ngồi xuống bên cạnh Lý Dĩ Thành.

“Nói nghe xem nào.” Lý Dĩ Thành lấy thêm đôi đĩa, đẩy đĩa thịt về phía anh.

Khuru Thiên bình tĩnh kể lại đầu đuôi chuyến đi Khẩn Đình, cả cảm xúc đã vỡ toang ra khỏi ngực anh khi

nhìn thấy Lâm Nhược Thần mỉm cười tối hôm ấy, cũng tử tử thuật lại.

“Cậu có.” Cuối cùng Lý Dĩ Thành mở miệng.

“Mấy tháng rồi?” Khưu Thiên chột nhả.

“Cậu có tình yêu. Cậu yêu người kia rồi.” Hiếm khi Lý Dĩ Thành không đầu võ mồm với anh.

“Ừa, tui biết.” Khưu Thiên gấp một miếng thịt trên đĩa, cười nói “Ai cha, thịt ngon” rồi điềm nhiên bỏ vào miệng.

Lý Dĩ Thành im lặng nhìn gương mặt làm bộ hi hi ha ha của anh. “Có dự định gì chưa?”

“... Hỏi Thái hậu xem thế nào.” Theo một nghĩa nào đó, duyên gặp gỡ giữa anh và Lâm Nhược Thần là do Thái hậu mang đến, hỏi chị chắc không sai.

“Ồ, trước tiên chị ấy sẽ chúc mừng cậu, cuối cùng cũng biết yêu là gì rồi đó.”

“Mới biết chút xíu, đã có gì đâu... Ê khoan, cái gì trên tay thế kia?” Khưu Thiên bị một vật hấp dẫn ánh mắt.

“À, nhẫn.” Lý Dĩ Thành xòe ngón nhẫn ra trước mặt Khưu Thiên.

“Hứ!”

Khưu Thiên không thèm nói nữa, đứng dậy bỏ về phòng, cũng không bật điện mà cứ vậy ngồi trên giường, ánh đèn đường âm ỉ xuyên qua hoa văn cửa kính lọt vào phòng, rọi lên chiếc bàn đọc sách thành một hình bóng lặng im mờ nhạt. Như Khưu Thiên lần đầu nhìn thấy tình yêu, mơ hồ, hư ảo, tưởng như chỉ cần chạm vào sẽ lập tức tan đi.

Tình yêu đến quá vội, không thể giải thích, không thể đề phòng.

Khưu Thiên đứng dậy rót một ly nước lọc, đặt lên chỗ trống trên bàn học, bên cạnh chiếc ghế dựa nhỏ Lâm Nhược Thần đã làm cho anh.

“Hi.” Khưu Thiên nói, ly nước lọc vẫn lặng im trên bàn đọc.

Ngày ấy ôm tất cả hoang mang về cuộc đời và khát vọng với tình yêu chạy đến chỗ Thái hậu, bị chị ném vào nhà trọ bình dân gặp gỡ Lâm Nhược Thần, rồi lại theo lời chị đi Khang Định, nơi thành phố núi tương

ngộ cậu lần nữa. Lâm Nhược Thần bỏ phí ba năm đại học và rồi gặp anh, còn anh mang theo lời nguyện cầu được ném trái tim yêu một lần trong đời mà gặp cậu.

Có phải vì quá khao khát được yêu nên mới xao lòng trước đối phương?

Câu trả lời là, không phải.

Yêu Lâm Nhược Thần vì cậu chính là cậu, chẳng liên quan nào đến việc anh có muốn hay không.

Xem, cậu được ước thấy rồi đấy, nhưng sao lòng anh lại khổ sở đến vậy? Khuê Thiên đem nghi vấn này ra hỏi Lý Dĩ Thành vẫn đang ngồi ăn trong phòng khách.

“Vì cậu cảm thấy tình yêu này không có hy vọng.” Lý Dĩ Thành nói.

“Ồ,” Khuê Thiên trầm ngâm một lát, “Vậy cậu nghĩ có hy vọng không?”

“Không biết, có điều cậu đừng quyết định vội vàng, hãy cứ cho bản thân và người kia một cơ hội, đừng để sau này mới cảm thấy hối hận.”

Khuê Thiên im lặng, một lúc lâu sau mới chậm rãi gật đầu.

“Hoa trắng nhỏ tên là Lâm Nhược Thần, rất êm tai đúng không, Nhược Thần, như ánh nắng ban mai, hà hà.” Nói xong bỏ về phòng, để lại Lý Dĩ Thành đang run lên.

20. Chương 20: Chẳng Có Vị Gì

Khuê Thiên ngồi ngẩn ra trước máy tính đến 11 giờ mới thấy Thái hậu xuất hiện, bèn vội vàng túm lấy chị kể hết một lượt những việc đã xảy ra, bao gồm cả cuộc trò chuyện với Lý Dĩ Thành, tay gõ bàn phím liên tục gần mười phút, cũng chẳng cần biết chị có nhìn hay không. “Thái hậu, chị nói xem tôi nên làm gì?”

“A, này giờ đang xem phim, đợi chị đọc lại đã.”

“...”

“Xong rồi. Yêu vào nhất định sẽ chết, dù sao sớm hay muộn cũng chết, cậu tự tử đi cho lẹ.” Thái hậu phát tay bãi triều.

“Thái hậu, tôi gặp hoa trắng nhỏ một phần cũng nhờ chị, cho tôi lời khuyên đi.” Khuê Thiên cầu tình.

“Ồ thì, hoa trắng nhỏ dù sao cũng thích cậu mà, yêu bằng tâm hồn không được thì ta yêu bằng thân thể, cứ thế, nhé!”

“Chị đã từng có kinh nghiệm rồi à?” Khuê Thiên run rẩy.

“Ngoan, chuyện của chị cậu không tưởng được đâu.”

“Ít nhất cũng bảo tôi một câu xem.” Khuê Thiên nghiêng răng nghiêng lợi.

“Tóm lại, cậu mua hàng vì đó là thứ mình thích, hay là vì tiện tay?”

“Tiện tay... Thái hậu! Chị với Tiểu Thành có thể nói chuyện bớt khó hiểu chút được không?”

“Thiệt tình, cái đứa ngây thơ này, thế chị hỏi cậu thích hoa trắng nhỏ vì chính hoa trắng nhỏ, hay chỉ đơn giản vì muốn yêu, có phân biệt được không?”

“Biết chứ! Vấn đề này tôi đã nghĩ đến.”

“Ày, có tiến bộ, thì đấy, cậu mong muốn được yêu, giờ đã thỏa nguyện rồi. Không ai cấm cậu đi yêu hoa trắng nhỏ cả, chỉ cần đừng biến mối quan hệ trở thành phức tạp là được, còn nếu muốn theo đuổi đối phương cũng không phải không có khả năng, trên đời này thiếu gì chuyện lạ, đến Hư Trúc còn hoàn tục được nữa là. Cậu hỏi Tiểu Thành xem tại sao lại nguyện ý yêu tên khốn kia lần nữa.”

Thế là Khuê Thiên chạy bắn sang gõ cửa phòng Lý Dĩ Thành, lớn tiếng hỏi. “Tình yêu à, sao lại tha thứ cho tên khốn kia?”

Lý Dĩ Thành ngái ngủ ra mở cửa, nhìn Khuê Thiên tràn đầy cảm thông. “Lại bị Thái hậu giao bài tập hử?”

“Ừ, cậu biết Thái hậu nói gì cũng có ẩn ý mà!”

“Được rồi, nói coi tại sao Thái hậu lại bảo cậu qua đây.”

Khue Thiên lập tức nín áo Lý Dĩ Thành kể lể một lần nữa.

“Có lẽ tui hiểu ý Thái hậu.” Lý Dĩ Thành trầm ngâm một lát mới nói. “Vì tui cảm thấy Đại Võ xứng đáng để cho chính mình một cơ hội.”

“Cho chính mình? Không phải cho tên khốn kia sao?”

“Cho bản thân cũng là cho đối phương, nghe hiểu không?”

“Hừ, coi tui là đồ ngốc chắc? Đừng quên hồi đó tui thi văn cao điểm hơn cậu.” Khuất Thiên bực bội trừng mắt.

“Tại hôm đó người ta tiêu chảy!” Lý Dĩ Thành cau có trừng lại.

“Rồi rồi, giải thích lẹ lên đi mà tình yêu ~” Khuất Thiên đầu hàng.

“Ừ, ý của Thái hậu là, nếu cậu xứng đáng, có lẽ hoa trắng nhỏ sẽ sẵn lòng vì cậu mà thay đổi cuộc sống hiện tại, cũng như người ăn chay có thể ăn mặn, người độc thân có thể kết hôn, nhưng đó là quyết định của bản thân cậu ấy, cậu chỉ có thể ở một bên tiếp nhận, không thể cưỡng cầu.”

Khuất Thiên thở dài. Lâm Nhược Thần không tiếc bỏ phí ba năm để theo đuổi ngành thiết kế, Lâm Nhược Thần lý trí và quyết đoán, chỉ cần đối phương xứng đáng để cậu đánh đổi... Nhưng nghĩ mà xem, kẻ phong lưu đa tình là anh, gần mười năm qua đã quen đến 16 nhân tình, liệu ai dám tin tưởng? Chao ôi...

Ngực Khuất Thiên phập phồng như chiếc phong vũ biểu, chỉ có thể dùng bốn chữ “kinh đào hải lãng” để hình dung.

“Đời tui mà không có cậu với Thái hậu, chắc chết mất.” Nếu để anh một mình, nhất định không thể sống sót.

“Không có cậu, bọn này cũng chẳng thể khá hơn.” Lý Dĩ Thành nghiêm túc nhìn vào mắt Khuất Thiên. “Thái hậu luôn đứng ngoài mà xem xét mọi chuyện, trong lòng xa cách với thế nhân, tui cũng vậy, nếu bản vẽ của người khác chỉ cần một layer, thì của tui với Thái hậu phải dùng đến đến rất nhiều layer mới hoàn thành.”

“Dạo này tình yêu xài Photoshop nhiều quá hử? Thế tui thì sao?”

“Cậu là phần liên kết các layer, mỗi khi bọn này đi quá xa bên ngoài, cậu sẽ kéo cả hai trở lại.”

“Ồ, cảm ơn.” Khuất Thiên im lặng một lúc lâu mới nói. “Cậu cứ dọn qua chỗ tên khốn kia đi, tui ở một mình chẳng sao đâu.”

“Nói nhiều quá, bao giờ dọn khắc dọn.” Lý Dĩ Thành phủ tay. “Lúc trước có bàn qua, giờ vẫn còn cãi nhau đây.”

“Hai người cãi nhau?” Khuru Thiên kinh ngạc.

“Có mình tui gây sự thôi, Đại Võ yêu tui còn hơn yêu bản thân, có dám ho he gì, này, nhìn cái gì mà nhìn!”

“Bị rảnh à, khi không gây sự với người ta mần chi?”

“Cậu không hiểu đâu, có mâu thuẫn mới có tiến bộ.” Lý Dĩ Thành vò vò tóc Khuru Thiên. “Đừng buồn nữa, có lẽ hoa trắng nhỏ cũng biết cậu có khả năng khiến cậu ta thay đổi, nên mới lảng tránh, nói chung vẫn còn hy vọng.”

Thà tui đi thuyết phục Hư Trúc hoàn tục còn dễ hơn. Khuru Thiên ủ rũ nghĩ.

Trở về phòng, Khuru Thiên bấm báo lại đáp án cho Thái hậu, Thái hậu hài lòng tán thưởng trí tuệ của Lý Dĩ Thành, đồng thời không quên đá xoáy Khuru Thiên tự tìm đường chết.

“Thái hậu, lúc trước quên hỏi chị, sao lại quyết định sống độc thân?” Khuru Thiên bị dạy bảo riết thành quen, giở biệt tài đánh trống lảng.

“Yêu đương rất nhàm chán, phí thời gian với kẻ khác, không bằng bản thân mình tự sướng tự vui.”

“Nhưng tình yêu rất tốt mà, người yêu nhau ở bên nhau, cùng sống đến già...”

“Chị có bảo tình yêu không tốt đâu, cực kỳ tốt là đằng khác, vô cùng vô cùng tốt! Nhưng vấn đề là bản thân chị không có hứng thú với yêu đương, hiểu chưa, chị thà năm 40 tuổi đi leo núi rồi bỏ mạng một mình giữa nơi heo lánh, còn hơn đến 60 tuổi nắm tay bạn già hạnh phúc tản bộ trong công viên, nhàm chán muốn chết, nếu sống được đến 60 tuổi chị vẫn cứ thích độc thân, tu thành tiên luôn cũng được.”

Nhàm chán muốn chết ư...

“Nhưng trước đây chị từng nói, tình yêu là một nỗi thức ăn lớn, càng nấu càng ngon.”

“Đó là chuyện 12 năm trước rồi, giờ chị nói cho cậu biết, nỗi thức ăn đó thật ra chẳng có gì vị gì.”

Thế rốt cuộc là làm sao? Khuru Thiên nghĩ mãi cũng không hiểu, Thái hậu đạo hạnh cao thâm, bản vẽ của chị cần quá nhiều layer, thôi thì anh trình độ gà mờ chỉ có thể tìm cách đổi đề tài lần nữa.

“Thái hậu, nếu xuất hiện một người xứng đáng, chị có đồng ý thay đổi không?”

“Có chứ, nhưng cũng như chạm khắc trên gỗ mục thôi.”

(T/N: Xuất phát từ “Hủ mộc bất khả điêu dã” – gỗ mộc không thể chạm khắc – chỉ những việc bị xem là bất khả thi.)

“Tại sao? Chẳng phải chị từng bảo tình yêu thì phải có thử thách còn gì?”

“Thì đúng vậy, có khó khăn mới có động lực phấn đấu, chẳng qua chị không hợp với ái tình, chị chỉ hợp với con người cô ấy thôi, tiếc là năm xưa còn quá trẻ không nhận ra được, nếu bây giờ cho chị làm lại thì hoàn hảo rồi.”

Lại làm sao nữa? Khuru Thiên nhìn khung thoại, rồi như tơ vò, Thái hậu thật đúng là lúc nào cũng có thể phát ngôn kỳ quái được... “Vậy tôi hỏi chị, nếu có một người chưa từng trông thấy biển, chị sẽ miêu tả biển cho họ ra sao?”

“Nói nhảm cái gì thế? Chưa thấy thì làm sao diễn tả, mỗi người đều có cách nhìn nhận riêng, phải trông thấy thì mới nói được, muốn biết điều gì thì hãy tự trải nghiệm, nếu không được thì đành chấp nhận, cuộc sống là vậy, cũng như đại dương chính là đại dương.”

Khuru Thiên nghe vậy thì ngẩn ra, tại sao chưa bao giờ anh nghĩ đến vấn đề này? Lúc nào cũng muốn tường tận mọi đáp án, lại quên mất nhiều thứ vốn chẳng bao giờ có câu trả lời, cuộc sống sẽ luôn tồn tại những việc không thể nào định nghĩa hay hình dung, như biển cả, như tình yêu. Chỉ đơn giản rằng, biển chính là biển, mà yêu chính là yêu.

Miêu tả về biển ư? Khuru Thiên bật cười, một câu hỏi tùy ý của Lâm Nhược Thần lại khiến anh đau đầu suy nghĩ suốt mấy tháng, hóa ra trong ngần ấy thời gian mình vẫn luôn nhớ mãi không quên con người đó, lâu như vậy, dài như vậy.

Đáp án này, nếu bây giờ nói cho cậu nghe, có lẽ cũng không còn ý nghĩa.

Khuru Thiên tắt máy, nằm trên giường cẩn thận hình dung lại mọi việc, từ cuộc gặp gỡ với Lâm Nhược Thần đến những lời dạy bảo của Thái hậu, nghĩ đến mức nơ-ron thần kinh tưởng như đứt hết, mới quyết định đi ngủ, đợi khi nào đám tể bào kia sống lại sẽ nghiền ngẫm tiếp.

Đừng trách Khuru Thiên như vậy, não bộ của anh chỉ lớn hơn hạt đậu chút xíu thôi, suy nghĩ quá nhiều sẽ chết đó.

Đêm ấy, Khuru Thiên nằm mơ, anh thấy mình vội vã gọi taxi đến điểm hẹn với Lâm Nhược Thần, xe chạy qua đường quanh ngõ khúc, chợt nghe tiếng cậu cười nói trong điện thoại: “Tôi đợi đã lâu”, vậy mà cố gắng mãi cũng chẳng thấy cậu ở nơi nào, chỉ có giọng cười vắng lại bên tai.

Hôm sau tỉnh lại, nắng đã lên cao, Khuru Thiên ngồi ngẩn ra ở đầu giường, đột nhiên cảm thấy tất cả chợt thông suốt.

Anh có thể là một nhà hoạch định giỏi, nhưng trong tình yêu thì chỉ là một kẻ đại khờ. Dù sao, mong ước của anh ngay từ đầu đã là “muốn biết cảm giác yêu một người” mà chẳng phải “muốn cùng một người nói tiếng yêu”, giờ điều cần biết đã biết, vậy hãy cứ lặng yên mà cảm nhận, đến một lúc nào đó sẽ tự cảm thấy đủ đầy.

Được, hãy xem như Lâm Nhược Thần là chiếc màn hình phát sóng tình yêu, là máy tính, là ảnh chụp, ừ ừ, tốt lắm, rất tốt. Khuru Thiên hài lòng cười to ba tiếng, nhảy vào phòng tắm rửa mặt chải đầu, thay quần áo đi làm

21. Chương 21: Kẻ Si Tình Mê Muội

Đài Bắc tháng bảy, ánh mặt trời rực rỡ khắp nơi, Khuru Thiên bỗng thấy mình chẳng có chi ưu sầu, biết yêu rồi, ôm tình yêu trong lòng tự nhiên sẽ thấy mọi thứ đều tốt đẹp hơn.

Vẫn như thường lệ, chín giờ sáng đợi Lâm Nhược Thần log-in, hẹn cậu tan tầm đến quán cà phê lấy ảnh chụp hôm đi Khẩn Đình, nghĩ đến việc chiều nay lại được gặp cậu, đàn bướm nhỏ bay lượn trong ngực nhờ hạnh phúc soi rọi mà trở nên to lớn.

Hạnh phúc đến độ xung quanh cũng nở hoa hồng.

Cuối cùng, sư phụ Khuru Thiên chịu không nổi nữa, “bóp” một tiếng gõ vào đầu anh.

“Anh Cường ơi anh Cường~” Khuru Thiên nhào tới, cười meo meo kể lể tâm tình.

“Cho chú năm chữ, quá ngây thơ khờ dại,” Anh Cường khinh bỉ nhìn Khuru Thiên, “Nghe câu này chưa, trong lúc ngưng mắt nhìn vực sâu, vực sâu đã âm thầm nhìn lại, chú coi người ta là màn hình máy tính, người ta lại không biết coi chú là ống kính máy ảnh mà chụp trộm à?”

Khuru Thiên ngây dại. Nếu Lâm Nhược Thần có thể thấy được nơi sâu nhất trong tâm hồn anh, thì những yêu đương toan tính này, lẽ nào cậu không biết? Thôi quên đi, có những việc càng nghĩ càng phiền, chỉ bằng đừng nghĩ nữa, coi như anh là con rùa rụt cổ cũng được. Nào, đừng nghĩ đừng nghĩ.

Thái hậu log-in, Khuru Thiên lập tức nhào qua cáo trạng, nghe xong chị không có ý kiến gì, chỉ bảo. “Chị chả thèm nói cậu, cực một ăn mười đến cuối tháng tám là cậu chết trận, phạt bằng lẩu nhớt.”

“Chết trận? Là sao?”

“Cứ ở cạnh hoa trắng nhỏ đi, bấm riết không rời đi, rồi cậu sẽ biến thành cái xác không hồn, sống vờ sống vật, chưa từng có kinh nghiệm yêu đương chút gì, rồi sẽ biết cái cảm giác thất hồn lạc phách đó rất rất rất rất là dễ chịu ha ha ha ha! Chúc cậu bình an!”

“Tôi sẽ không thua đâu!”

“Tùy cậu, bao lâu chị cũng chấp, khoảng tháng mười chị về Đài Loan họp, lúc đó nhớ giao lẫu ra đây.”

“Được rồi, Thái hậu, để tôi giới thiệu người này cho chị, hai người mà ở cạnh nhau nhất định sẽ khiến trời long đất lở, quỷ khóc thần sầu, ngày tối đêm tàn, biển động núi lở.”

Sau đó Lý Dĩ Thành log-in, Khưu Thiên kể lại vụ cá cược, Lý Dĩ Thành lập tức nói: “Tui nữa!”

Cái quái gì? Khưu Thiên câm nín, lẩm nhẩm tính trong đầu, 20 phần lẫu, một phần khoảng 450 đồng... Không được, nói gì cũng không được thua!

Tan tầm, Khưu Thiên phóng như bay đến quán cà phê, chưa kịp vào cửa đã thấy chủ quán đang đuổi người.

“Xin lỗi, chỗ chúng tôi chỉ dành cho hội viên.” Nói xong tuôn một tràng nào là những quy định của hội viên rồi nguyên tắc gia nhập vân vân và vũ vũ.

Anh giai uốn lưỡi còn giỏi hơn cả tui đó. Khưu Thiên vô cùng đắc ý, đứng ngoài cửa giả bộ xem đông ngó tây, đợi người bị đuổi đi rồi mới lon ton theo chủ quán vào trong.

“Ông chủ à, cho hỏi tôi đang tham gia hội nào thế?” Khưu Thiên tò te hỏi.

Chủ quán nhìn anh một cái, “Gọi Mặc Mặc là được, anh hiện tại là thành viên hội ‘Chưa đặt chân’, cấp bậc ‘Tôi thấy anh vừa mắt’.”

“... Thế mất bao lâu mới có cà phê latte như A Phát?”

“Chờ anh lên đến ‘Tôi thấy anh rất vừa mắt’ sẽ có,” chủ quán nói xong, cẩn thận quan sát Khưu Thiên. “Nói lại tên cậu ấy xem?”

“A Phát.” Khưu Thiên cười nịnh, dù chả hiểu gì.

“Thế tên thật?” Chủ quán vẫn nhìn anh chăm chăm.

“Lâm Nhược Thần.” Khưu Thiên tiếp tục cười nịnh, dù chả hiểu gì.

“Oa, rơi vào hố lửa rồi.” Mặc Mặc kinh ngạc thốt lên, “Chắc chắc chắc, đáng thương đáng thương, để tôi thăng cấp cho anh an ủi tinh thần. Như mọi khi đúng không?”

“Hả? Ừ.” Khuê Thiên chả hiểu đối phương đang nói gì. Hổ lửa? Đáng thương? Là cái gì gì. Chả nhẽ bên cạnh anh không có một người nào ăn nói bình thường hay sao.

Trong không khí bắt đầu phảng phất hương cà phê thơm dịu, chẳng bao lâu sau Mặc Mặc mang ra một ly latte lớn và một phần bánh dâu tây. “Nóng lắm, nhớ cẩn thận.” Nói xong buông khay rời đi.

Cà phê đá mà nóng cái gì? Hơn nữa còn là loại latte mà chỉ khách quen mới có? Khuê Thiên đã hoàn toàn ngu người rồi.

Lúc Lâm Nhược Thần đến, nhìn ly latte của anh lập tức kháng nghị. “Tại sao anh mới đến có hai tháng mà được uống cái này?”

“Người ta rất đáng thương.” Mặc Mặc điềm nhiên trả lời.

Lâm Nhược Thần lắc đầu nguây nguây, vẻ mặt như đang nói “không công bằng không công bằng”, bên ngoài là thỉnh không thảng bầy vẫn còn ngập nắng, bên trong là ánh đèn màu bắt đầu hắt lên từ cửa kính, rọi sáng một khoảng đường.

Tình yêu đã mang Khuê Thiên bước vào tháng tám, tô điểm cho cuộc sống của anh thêm rất nhiều cung bậc cảm xúc, lúc ngọt ngào tận tim, lúc thấp thỏm âu sầu, pháp phồng lên xuống như chiếc phong vũ biểu, như cá nhỏ oằn mình trên thớt, tất thấy đều giao vào tay Lâm Nhược Thần định đoạt.

Nhận thức của anh về thời gian cũng trở nên kỳ lạ, năm tiếng chờ đợi khổ sở tựa một năm, bốn mươi phút bữa cơm lại như một tích tắc, mà một giây vô tình nhìn vào mắt nhau bỗng tưởng đâu đã qua nửa đời người. Dẫu vậy, anh vẫn cố gắng kiềm chế số lần hẹn gặp cậu, dù muốn đến đâu cũng biết có chừng mực. Còn nếu Lâm Nhược Thần chủ động hẹn anh, thì lại là chuyện khác.

Hôm nào sắp gặp nhau, hôm đó Khuê Thiên sẽ như ngồi trên đồng lửa, thấp thỏm không yên, số lần bị anh Cường đánh vào đầu mỗi lúc một tăng, “Lần này chú tiêu đời thật rồi.” Anh Cường thâm thía nói.

“Hi hi.” Khuê Thiên cũng chỉ có thể trả lời như vậy.

Nơi hai người thường hẹn nhau nhất chính là quán cà phê, Khuê Thiên luôn cố ý đi trễ hơn một chút để được từ xa nhìn thấy hình ảnh Lâm Nhược Thần cúi đầu chăm chú đọc sách, như vậy, cảm xúc cả một ngày nhớ nhung sẽ tan đi trong nháy mắt, chỉ là bất kể anh gọi món gì, lúc Mặc Mặc mang đến đều căn dặn một câu: “Rất nóng, nhớ cẩn thận,” sau lại dùng ánh mắt vô vàn thương cảm để nhìn anh, khiến Khuê Thiên sợ hãi không thôi.

“Anh chọc ghẹo gì Mặc Mặc thế?” Có lần Lâm Nhược Thần len lén hỏi.

“Không có, đột nhiên anh ấy thẳng cấp cho tôi lên ‘Tôi nhìn anh rất vừa mắt’ xong cứ như vậy luôn.” Khuê Thiên cố gắng nhớ lại tình hình ngày hôm đó, vẫn không tìm ra được nguyên nhân.

“Ha ha, cấp của anh còn thấp lắm, của tôi là ‘Tôi nhìn cậu phi thường vừa mắt’ cơ, nào nào, cố lên!” Lâm Nhược Thần cười đắc ý.

“Cậu cứ đợi đấy, sức quyền rũ của tôi không đùa được đâu,” Khưu Thiên tung đòn đáp trả. “Đói chưa, đi ăn sườn nướng nhé?”

Khưu Thiên đã gọi hết tất cả các món trong thực đơn một lần, để khi đổi đậu hũ cho Lâm Nhược Thần cậu có thể ăn được nhiều hơn, sau đó anh bắt đầu cố định gọi cơm gà, thịt kho dưa và cá nướng, vì ngoài sườn nướng ra cậu thích ăn nhất ba món này. Thi thoảng anh cũng ghé quán một mình, nhận ra nếu không có Lâm Nhược Thần ngồi đối diện, sườn nướng dù ướp ngon đến mấy cũng trở nên vô vị.

Có đôi khi, anh sẽ đợi Lâm Nhược Thần về đến nhà mới gọi điện cho cậu, chỉ vài câu ngắn ngủi hẹn ngày mai đi ăn uống cà phê hoặc cuối tuần đi triển lãm, nghe tiếng bước chân qua lại của cậu rồi tưởng tượng bản thân cũng đang ở trong căn phòng đó, loại tự an ủi bản thân quá kỳ cục này, vẫn làm anh hạnh phúc đến lâng lâng.

Hiện tại Khưu chẳng khác nào hình nhân, chỉ cần Lâm Nhược Thần đưa tay vẫy, hồn vía lập tức theo cậu bay lên mây, chỉ cần Lâm Nhược Thần gọi tên, cả người giống như bị niệm chú, đem về trần trọc mắt ngủ, chẳng thể làm gì ngoài việc mở cửa ra đón gió, trong cái oi nhe nhe của Đài Bắc đêm khuya, những cơn gió thổi đến mang theo tình yêu và cô đơn vô tận.

Sở thích của đối phương giờ đã thành sở thích của anh, đồng nghiệp Khưu Thiên dạo gần đây đều biết anh đi đâu cũng sưu tầm ly chén sứ, có nhiều người vui vẻ tìm giúp, số lượng tích lũy được khá nhiều, toàn bộ đều mang cho Lâm Nhược Thần, mỗi lần nhận được sẽ thấy cậu cười đến hài lòng, thế là nhịn không được lại tiếp tục thúc ép đồng nghiệp đi sưu tầm.

Về sau, cậu lại làm cho anh một chiếc ghế đồ chơi đáp lễ, lần này là loại ghế chân cao ở các quầy bar, thân ghế màu hồng điểm chấm bi màu trắng, trên chân ghế đã được ký tên.

“Biết anh ghét nhất chấm bi mà.” Lâm Nhược Thần trêu ghẹo đưa ghế cho Khưu Thiên.

“Tạ ơn A Phát đại sư ban tặng,” Khưu Thiên giả bộ ngu ngơ, “Ấy da chấm bi ở đâu? Sao tại hạ nhìn không thấy.”

“Thật là đáng thương,” Lâm Nhược Thần cười vỗ vỗ vai anh, “Hôm nay cho anh ăn đậu hũ miễn phí, không cần đổi món cho tôi.”

Thế là có kẻ hí hửng cầm lấy chiếc ghế nhỏ cho vào túi, cẩn cẩn thận thận sợ nó bị dè.

Khưu Thiên đích thực là kẻ si tình mê muội, nhưng Khưu Thiên vẫn cứ là Khưu Thiên, trong quá khứ phong lưu cũng coi như kinh nghiệm dày mình, nên khi đối diện với Lâm Nhược Thần vẫn bình thản ung dung, không một hành động sai, không một lời để lộ, tất cả nỗi lòng và những si mê khờ dại, những rối loạn hoang mang đều bị che giấu dưới tầng lá mục ở nơi tận cùng đó, kể cả những điều đã từ lâu vừa nát.

Còn việc Lâm Nhược Thần có nhận ra hay không, anh chưa bao giờ muốn nghĩ đến.

Thậm chí, Khuất Thiên đã đạt đến cảnh giới hai chân bước vào thế giới của Lâm Nhược Thần, nhưng đầu và tay vẫn để lại bên ngoài, chỉ cần câu chuyện đi đến chủ đề tình yêu và tính hướng lại nhẹ nhàng kéo bản thân ra xa, dù hiểu kỳ cũng sẽ không lại gần.

Đến một lúc, ngực của Khuất Thiên đầy ứ suy nghĩ và tâm sự, không chứa chấp nổi nữa bèn kéo Lý Dĩ Thành đi LB uống rượu, chẳng qua lần này anh không còn bày ra tư thế phong lưu đa tình mà nằm dài trên mặt bàn, dưới ánh đèn nhấp nháy thi thoảng ngẩng đầu lên cười ngây ngô, bartender mỗi khi đưa rượu đến sẽ đẩy đẩy anh vài cái xem còn tỉnh hay không, khiến Khuất Thiên càng ưa nằm lì tợn.

“Tỉnh táo chút đi ông anh.” Có lúc Lý Dĩ Thành mất mặt nói.

“Ờ ờ ờ.” Rõ ràng là, Khuất Thiên không có dấu hiệu tỉnh.

Làm việc phần chần tinh thần, uống rượu cứu vớt linh hồn. Trên MSN, status của Khuất Thiên chính là câu nói đó.

Khuất Thiên cẩn thận ở bên rìa ranh giới mà quan sát tình yêu, nhưng trong cảm nhận của anh, tình yêu chẳng có chút gì giống với phim ảnh trên TV hay những câu chuyện trong tiểu thuyết, thế là lại cung kính xin ý chỉ của Thái hậu.

“Xem trên TV chỉ là xem, đến lúc đối diện nó rồi vác lên vai mình, đã là ba việc khác nhau.” Thái hậu nói.

“Thế là tôi đang vác nặng sao?” Khuất Thiên hỏi.

“Không, cậu mới ở giai đoạn đối diện với nó thôi, tốc độ nhanh đấy.”

“Vậy đến lúc thực sự chạm tới rồi, tôi làm gì giờ?”

“Có biết tình yêu đặc biệt chỗ nào không? Đã yêu, nhất định sẽ mong được hỏi đáp, nhưng nếu cậu muốn hoa trắng nhỏ đáp lại cậu thì cậu xong đời rồi, tốt nhất nên dừng ở giai đoạn này thôi.”

“Nhưng giả sử tôi bị tình yêu điều khiển?” Anh chỉ muốn đối xử thật tốt với cậu, muốn vì cậu làm những việc mà anh không bao giờ làm cho người khác, không cần cậu phải hỏi báo, nhưng đôi khi cậu chỉ đáp lại một chút xiu thôi, lại khiến anh không ngăn được lòng muốn nhiều hơn nữa.

“Càng muốn nhiều, càng đau khổ.” Thái hậu nói xong, bãi triều.

22. Chương 22: Băng Sơn Mỹ Nhân

Tháng tám giữa lòng Đài Bắc, trời nắng như đổ lửa, mồ hôi ướt đầm lưng áo, những việc nhỏ nhặt hàng ngày như ăn cơm, ngủ nghỉ, nhìn Lâm Nhược Thần cười mà ngẩn ngơ, đều đã trở thành một phần cuộc sống của Khuơ Thiên, vậy mà không hiểu sao đáy lòng vẫn bất an khó tả, như đã quên mất một điều gì đó, đến hôm nọ vô tình mở tủ lạnh ra mới phát hiện vẫn còn ba phần thịt bò lần trước chưa ăn.

Thế là gọi điện cho cậu, “Tủ lạnh nhà tôi vẫn còn thịt bò hôm trước đấy.”

Lâm Nhược Thần ngạc nhiên “À” lên một tiếng, sau vài giây lại tự lẩm bầm một mình. “Cứ tưởng đã ăn hết rồi chứ...”

Khuơ Thiên rất thích nhìn cậu thi thoảng lại ngơ ngác tự nói chuyện với bản thân như thế này, như vách đá sừng sững dù kiên cố đến mấy vẫn len lõi đâu đây đôi nhành cỏ dại, sức sống dạt dào, khiến anh không kiềm được mà nở nụ cười.

Lần này Khuơ Thiên hẹn tối thứ sáu, Lý Dĩ Thành rất thức thời mà không đi theo hóng chuyện, trên thực tế, hiện tại một nửa thời gian Lý Dĩ Thành đều ở chỗ người yêu, chỉ thứ ba và thứ năm mới về nhà.

“Chuồn say hoa trắng nhỏ rồi cứ thế mà bẻ, nhớ.” Tối thứ năm, trước khi ra khỏi cửa, Lý Dĩ Thành vỗ vỗ vai Khuơ Thiên khích lệ.

“Tui mới không giống tên khốn kiếp dê tiện nhà cậu!” (1) Khuơ Thiên không thèm nghe hết câu, ‘sâm’ một tiếng đóng cửa lại.

Tối thứ sáu, Lâm Nhược Thần vẫn như cũ ghé qua sau bảy giờ, còn mang theo một hộp bánh dâu tây phủ cà phê mua ở “Chưa đặt chân”.

Lý Dĩ Thành không có đây, cuối cùng Khuơ Thiên cũng được thỏa nguyện vào bếp cùng cậu, nhưng việc anh có thể làm cũng chỉ là đi qua đi lại, hâm thức ăn bằng lò vi sóng, hay đứng ngẩn người nhìn Lâm Nhược Thần chăm chú nướng thịt mà thả hồn trên mây.

Lâm Nhược Thần không thích phiền phức, chẳng hạn ăn bằng dao và nĩa, nên cậu cắt thịt bò ra thành từng miếng nhỏ, đặt những món khác đối xứng hai bên mâm, mang ra sô pha vừa ăn vừa trò chuyện.

“Ngày mai tôi định đi triển lãm ảnh, anh có muốn đi cùng không?” Lâm Nhược Thần hỏi.

“Ừ, tiện đường đi lấy cuốn sách tôi đặt, không lại bị trả về.” Khuơ Thiên chuyển kênh TV sang chương trình âm nhạc.

Những mẫu đối thoại nho nhỏ về dự định hằng ngày như thế vẫn luôn làm anh hạnh phúc, giống như hai người đã dung nhập vào nhau trong cuộc sống của nhau, trải qua năm dài thảng thốt, rồi có lẽ hết cả

cuộc đời vẫn sẽ ở bên nhau như thế, vậy thì bất kể Lâm Nhược Thần có yêu anh hay không, cũng không còn quan trọng.

Ăn uống xong Khuru Thiên dọn chén đĩa vào bếp, mở tủ lạnh mang ra hai chai bia, đoạn thở dài, chủ quán rượu Tiểu Mã vẫn đang giận nên đành uống bia vậy, thiết tình, nghĩ sao một NPC bé nhỏ (2) mà lại giận dai như thế, anh mới để người ta leo cây có hai lần thôi mà.

Quay lại phòng khách, Khuru Thiên mở nắp một chai đưa cho Lâm Nhược Thần, thấy cậu đang xem phim, bèn nhìn qua màn hình rồi lập tức la lên: “Á, Đại Thoại Tây Du, bộ này tôi không xem được.”

“Sao thế?” Lâm Nhược Thần nhận bia, ngửa đầu uống vài ngụm.

“Tôi xem phim chưa bao giờ khóc, thế mà có mỗi bộ này, không hiểu sao lần nào xem cũng khóc, không được không được, đổi kênh đi.” Khuru Thiên vội vàng giật lấy điều khiển.

Lâm Nhược Thần vừa cười vừa né tới né lui, cuối cùng mới trả điều khiển cho anh, “Thế xem đoạn nào thì anh khóc?”

Chuyển vội sang kênh dạy nấu ăn, Khuru Thiên mới bắt đầu nói. “Lúc tiên nữ Tử Hà bay đi, Tôn Ngộ Không níu kéo không được, trong lòng đau thương, động thất tình lục dục nên bị vòng kim cô siết chặt, anh ta ôm đầu rống lên từng tiếng a a a đè nén, nói chung chỉ một hai khung hình thôi, nhưng tôi xem bao giờ cũng thấy đau lòng, chặc.” (3)

Uống một ngụm bia, Khuru Thiên tiếp. “Nói chung là một cảnh chia ly, chẳng biết lúc phải rời xa người mình yêu nhất, cảm giác có giống như vậy không...”

Lâm Nhược Thần ngạc nhiên hỏi. “Anh từng quen rất nhiều người cơ mà, sao lại không biết cảm giác chia tay?”

Làm sao Lâm Nhược Thần biết anh từng quen rất nhiều người? Nhịp tim Khuru Thiên hẫng lại trong giây lát, sai rồi, anh sai lầm rồi, bản thân lẫn lộn trong giới này bao nhiêu năm như thế, chỉ cần Lâm Nhược Thần và người trong giới có chút liên hệ, tất cả chuyện tốt của anh nào có gì khó biết?

“Có phải... cậu hay một số việc của tôi không?” Khuru Thiên hít một hơi, ngẩng đầu nhìn cậu, cẩn trọng hỏi sau khi bản thân đã bình tĩnh lại.

Lâm Nhược Thần biết mình vừa nói hớ, mặt không đổi sắc, mắt đối mắt với Khuru Thiên.

Một lúc sau, Lâm Nhược Thần bất đắc dĩ chào thua. “Ừ, một ít.”

Tim Khuru Thiên như bị ai đó siết lại. “Việc nào?”

“Còn nhớ lần đầu chúng ta đi xem phim không? Lúc trở lại quán cà phê, bạn tôi có ghé, cậu ấy còn dẫn theo một người bạn nữa, người đó nhận ra anh nên mới không vào quán.”

“Khoan đã khoan đã khoan đã.” Khuư Thiên bắt đầu choáng váng. Lần đầu xem phim? Cậu biết chuyện của anh ngay từ lúc đó? Khuư Thiên dùng sức hít vào một hơi, mới trấn định mà hỏi tiếp. “Được rồi, tiếp tục, người kia là ai?”

“A Chấn, cậu ấy bảo từng là bạn trai anh.”

A Chấn? Ai cơ? Khuư Thiên dần mặt ra một lúc, vẫn không có ấn tượng.

“Cậu ấy cũng nói có thể anh sẽ không nhớ, với những người quen chưa đến một tháng, anh sẽ không nhớ được.” Lâm Nhược Thần thương tình bổ giúp anh thêm một đao, “Cậu ấy bảo hai người quen nhau qua Mộng Cầu Vòng.”

Mộng Cầu Vòng? Khuư Thiên chợt nhớ ra, A Chấn, cậu trai thanh tú đó... Khoan đã, “Cậu biết Mộng Cầu Vòng?”

“Biết, tôi là design admin ở đó mà.”

Khuư Thiên bỗng nhiên bật dậy, bung cửa cuốn, vọt ra sân thượng hét lên “A A A” một tràng như điên, xong lại vác bộ mặt thản nhiên ung dung trở về sô pha ngồi xuống. “Không sao rồi, tiếp tục đi.”

Lâm Nhược Thần ban đầu là ngêch mặt ra, sau đó là cười nghiêng ngả.

“Cứ cười cho thỏa đi, đợi tôi sắp xếp lại thông tin cái đã,” Khuư Thiên nhanh chóng đem toàn bộ sự việc chấp nối lại. “Nếu cậu là admin, vậy cũng biết Tiểu Thành và Võ Đại Lang nhà nó đúng không?”

“Võ Đại Lang!” Lâm Nhược Thần rất ngạc nhiên, “Hai người họ là một đôi sao? Tôi và anh ta chỉ có quan hệ công việc, ngoài ra rất ít liên lạc.”

Tốt, nếu tên khốn kia nhận ơn mà không biết báo, cứ đợi đẩy đại gia ta xử người.

“Vây vây vây vây vây cậu biết chuyện nào của tôi?” Khuư Thiên cắn răng hỏi, vấn đề này trốn kiểu gì cũng không thoát.

“À thì, A Chấn bảo với tôi nick của anh là Tiểu Lam, làm tôi có hơi giật mình, lúc trước từng nghe nói về anh, thời ấy tiếng tăm của anh khá lớn ...” Lâm Nhược Thần nhìn Khuư Thiên lại vọt ra sân thượng rống còn to hơn lúc nãy, đợi anh quay lại mới cười hỏi: “Không sợ hàng xóm phàn nàn sao?”

“Không đâu, họ cũng chẳng biết là ai, tiếp đi.”

“Ừ, sau đó bọn tôi đi LB, gặp một số bạn bè của A Chấn ở đây...”

“Đợi một chút! LB?” Tôi đi chết đây! Đi chết luôn đây!

“Đúng thế, anh biết bar đó? Nói ra thì mấy người bạn kia đều biết anh cả, có hai người trong số ấy còn từng qua lại với anh, bọn họ kể khá nhiều chuyện về anh, có điều tôi thấy trong thực tế lại không giống lắm.”

Cái gì cái gì đây? Một đao sáu đoạn, máu đổ đầm dề? Hội-những-người-từng-là-bạn-trai-cũ của Khuư Thiên? Người nào đó nghe xong chỉ có thể ôm đầu phục xuống sô pha, hai tay cào cào tóc, hết thấy mọi chuyện đã trở nên quá sức tiếp nhận.

Lúc đó anh Cường đã nói gì? “Khi cậu ngưng mắt nhìn vực sâu, thì vực sâu đã ngưng mắt nhìn lại”. Trời ơi trời ơi cái này mà là ngưng mắt nhìn cái gì, là án mạng đó! Tiểu Thành ơi cứu tui! Thái hậu ơi cứu con a a a!

“Đợi tí, tôi... đi rửa mặt.” Khuư Thiên vọt vào phòng tắm, cấp tốc mở điện thoại nhắn tin cho Lý Dĩ Thành: “Hoa trắng nhỏ chính là design admin của Mộng Cầu Vòng! Những chuyện hư hỏng trước kia của tui cậu ấy đều biết cả! Tui sắp chết rồi!”

Lý Dĩ Thành gần như trả lời ngay tức khắc: “Ôi mẹ ơi cái gì cái gì cái gì! Đại Võ bảo cậu gửi lời hỏi thăm tới Phát Phát kia.”

Phát Phát, Phát cái đầu nhà người, ai cho tên khốn kiếp người gọi cậu ấy tình tứ thế!

Khuư Thiên giận bốc khói đầu, đang định soạn tin chửi lại thì thấy Lý Dĩ Thành nhắn tiếp: “Bình tĩnh! Hoa trắng nhỏ đã biết mà vẫn làm bạn với cậu, nhất định không để tâm mấy chuyện đó đâu, không được trốn trong phòng tắm, đi ra ngay!”

Khuư Thiên câm nín, quả nhiên là anh em mà, đến cả việc anh đang trốn trong phòng tắm cũng đoán được luôn.

Lấy khăn mặt lau qua loa vài cái, chuẩn bị đi ra ngoài thì tin nhắn lại tiếp tục gửi đến: “Đại Võ bảo lúc đó Phát Phát nổi tiếng là băng sơn mỹ nhân thần bí, không ai theo đuổi được, cậu ấy vừa ý cậu cũng coi như kiếp trước cậu tích đức đó!”

Hứ, kiếp trước tui mà tích đức thì kiếp này đã chẳng gặp phải nhà cậu với nhà Thái hậu! Khuư Thiên nổi điên chửi thề một trận.

Cái gì mà băng sơn mỹ nhân thần bí... băng sơn... Fafa!

Khuru Thiên nhớ đến người mang nick Fafa, năm xưa nổi danh trên Mộng Cầu Vòng là vị admin thần bí nhất, chưa từng công khai lộ diện trước quần chúng, cách nói chuyện lạnh lùng có tiếng, từng có rất nhiều người theo đuổi nhưng chưa ai thành công. Mà lúc đó cái tên Tiểu Lam của anh như sấm nổ bên tai, được mệnh danh là kẻ chưa từng gục ngã trước đối thủ nào, rất nhiều người từng xúi giục Tiểu Lam đi cưa cẩm Fafa để xem trận quyết đấu huyền thoại này ai sẽ thắng.

Hiện tại thì sao đây thì sao đây? Khuru Thiên bắt đầu quỳnh quít tay chân, cổ hít sâu mấy hơi, tránh cho não bộ thiếu dưỡng khí không chừng ngất xỉu, mới ngẩng đầu ưỡn ngực đi ra ngoài.

(1) Năm xưa Lý Dĩ Thành và vị kia nhà cậu cũng vì xỉn quá mà đưa nhau lên giường =))

(2) NPC – non player character: là nhân vật mặc định trong game, ở đây ý Khuru Thiên là Tiểu Mã chỉ là nhân vật nền, không quan trọng.

(3) Đại Thoại Tây Du – phiên bản Tây Du Ký làm lại của Châu Tinh Trì (1994) trong đó Tôn Ngộ Không yêu tiên nữ Tử Hà.

23. Chương 23: Đêm Nay Hoa Đào Nở

Trong phòng khách, Lâm Nhược Thần vẫn đang uống bia, TV lại mở Đại Thoại Tây Du, đã chuẩn bị đến cảnh chia tay sầu ả nọ, Khuru Thiên mếu máo cầu xin. “A Phát đại nhân, cầu ngài đổi kênh đi mà.”

Lâm Nhược Thần bật cười thành tiếng, chuyển sang mục tin tức, bấy giờ Khuru Thiên mới chịu ngồi xuống sô pha, cầm bia lên uống, hỏi, “Họ kể về tôi thế nào? Đều là nói xấu phải không?”

“Không đâu, toàn khen anh thôi,” Lâm Nhược Thần nhìn vẻ mặt ngạc nhiên của Khuru Thiên, cười nói, “Thật, đều bảo anh cao lớn đẹp trai, lại biết dịu dàng chăm sóc, có điều họ dặn tôi đừng gần gũi anh quá, những chuyện đồn đãi xung quanh anh nhiều lắm, còn bảo năm xưa từng xúi anh đi theo đuổi tôi, kết quả anh trả lời không có hứng thú.”

“Không phải không phải, tôi tôi tôi lúc đó không biết cậu là ai, chỉ biết theo đuổi cậu là hạ nhục cậu, tôi không làm những chuyện thất đức đó.” Khuru Thiên cuống quýt giải thích.

“Hạ nhục? Tại sao?” Lâm Nhược Thần ngạc nhiên hỏi.

“Thái hậu bảo, chỉ vì vẻ bề ngoài hoặc một danh hiệu nào đó mà đi theo đuổi người ta, chẳng khác nào coi đối phương như chiến lợi phẩm, rất hèn hạ, người có thể phong lưu nhưng không được hạ lưu,” Khuru Thiên suy nghĩ một chút, lại tiếp: “Những người tôi từng quen, bất kể thời gian dài ngắn ra sao, đều là gặp

gỡ rồi thật lòng thích mới theo đuổi.”

À thì gặp gỡ hai tuần cũng là thích vậy, Khuru Thiên âm thầm bổ sung thêm. Hơn nữa hiện tại tôi thích cậu thế này, cậu cũng có để tôi theo đuổi đâu, ôi...

“Thái hậu dạy anh thật là ngoan nha,” Lâm Nhược Thần bật cười tán thưởng, “Anh thực sự không giống với nhận xét của mọi người.”

“Không giống chỗ nào?” Khuru Thiên hoang mang.

“Anh chẳng phải loại người quen nhau bữa bãi, kiểu của anh khác,” Lâm Nhược Thần dịu dàng nói, lại là thanh âm nhẹ nhàng âu yếm như đang dỗ dành trẻ con ấy, “Lúc này tôi bảo anh không giống, còn vì nguyên nhân khác, ừ là, hôm đó A Chấn bảo tôi, gặp gỡ anh cũng như cố sức dành tiền đi mua một chiếc túi LV (1), cậu ấy không đủ khả năng nên đành phải từ bỏ, người kế bên lại bảo mình chỉ là thường dân nông cạn, không ăn được một món ngon sang trọng như anh.”

Vậy nghĩa là sao? Hình dung về Khuru Thiên trong mắt những bạn trai cũ chính là như thế?

“Ha ha, người còn lại thì nói, cảm giác đi bên anh cũng tựa như đi nhầm vào một phòng VIP của khách sạn năm sao, cậu ấy chỉ là người thường, chỉ ở được khách sạn bình dân mà thôi. Chung quy lại, họ đều cảm thấy anh quá tốt, quá xa vời, chẳng thể nào đến được tay mình.”

Lâm Nhược Thần nhấp một ngụm bia, lại nhún vai nói tiếp: “Nhưng tôi lại thấy anh nói chuyện thì hài hước, vào bếp thì không biết rán trứng, xem phim thì cảm động mà khóc, tôi thật sự không biết anh và túi LV hay phòng VIP gặp nhau chỗ nào.”

“Đúng thế đúng thế, họ đều nhầm cả rồi, thật đấy, tôi chỉ là túi nylon tiện lợi hay phòng bình dân giá rẻ thôi.” Khuru Thiên vội vàng giơ tay đồng ý. Mọi người đều chỉ nhìn thấy ánh sáng xung quanh anh, chỉ thấy anh là nhân vật cấp 80, lại không biết rằng ánh sáng đó thật ra chỉ là hư ảo. “Nhưng mà, nếu cậu đã biết chuyện của tôi, sao lại không nói ra?”

“Không quan trọng. Người đang làm bạn với tôi là bản thân anh chứ không phải Tiểu Lam trong những câu chuyện họ kể, hơn nữa tất cả đều đã là quá khứ, có gì đáng nhắc đến, đã là bạn thì không câu nệ tính hướng hay xuất thân, tôi nghĩ vậy, nên không kể.” Lâm Nhược Thần nói, như một lẽ đương nhiên. “Tôi tin tưởng mắt của nhìn mình, tâm hồn anh rất dịu dàng và thiện lương.”

Tâm hồn anh rất dịu dàng và thiện lương.

Câu nói của Lâm Nhược Thần như làn khói, quần quanh trong tâm trí Khuru Thiên mãi không rời.

“Sao nào, còn muốn hỏi gì nữa không? Sắp mười một giờ rồi, tôi phải về thôi, ngày mai hẹn nhau mười giờ nhé?” Lâm Nhược Thần nhìn đồng hồ, dướm đứng lên.

“Từ từ, để tôi nghĩ đã.” Khuất Thiên chẳng nỡ để cậu rời đi, nhưng đầu óc lại rối ren trăm bề, cuối cùng nghĩ đến một chuyện. “Về bảng ưu khuyết điểm hôm đó, cậu đã làm thử chưa?”

“Ừ, làm rồi, nếu đối tượng là anh, quả thực ưu điểm nhiều đến nỗi đánh bại phía một người.”

“Nhưng cậu vẫn chọn sống độc thân,” Khuất Thiên cười ử rử, đánh bại thì sao chứ, “Cậu thấy mình không hợp với tình yêu, chẳng phải vì đã từng tổn thương, chẳng phải vì đã tuyệt vọng với ái tình, chỉ đơn giản vì cuộc sống độc thân hợp với cậu hơn hết.”

“Đúng, sao anh biết được?” Lâm Nhược Thần kinh ngạc.

“Thái hậu nói, tháng mười chị ấy về Đài Loan, cùng ăn một bữa nhé.”

“Ừ, nhưng tôi chưa từng gặp Thái hậu, sao chị ấy biết?”

“Vì chị ấy là Thái hậu, là bản vẽ đặc biệt nhất.” Khuất Thiên nói xong, cúi đầu im lặng, một hồi lâu cũng không lên tiếng.

“Vậy cứ thế nhé. Tôi về đây, mai mười giờ, đừng quên đấy.”

“Ừ.” Khuất Thiên đứng dậy tiễn khách, nhìn Lâm Nhược Thần cúi xuống mang giày ở huyền quan, động tác ung dung chậm rãi, bờ má nghiêng nghiêng, đường cong nơi cổ, những ngón tay dài vịn vào tường, đôi tay ấm áp vậy mà sao khi vẫy chào tạm biệt lại khiến lòng thê lương đến thế.

Anh Cường đã từng nói, có một số người dù gần gũi đến đâu đi nữa cũng chỉ có thể làm bạn, như Lý Dĩ Thành; lại có những người chỉ có thể là khách quen, như những bạn trai cũ; nhưng có người, chỉ cần liếc mắt một cái đã biết mình sẽ xiêu lòng, và sau này cũng chỉ có thể xiêu lòng mà thôi.

Yêu, rồi lại yêu, và rồi sẽ rời xa.

“Ở lại đây được không?” Khuất Thiên bật thốt.

Lâm Nhược Thần giật mình, ngẩng lên nhìn anh.

Lời vừa ra khỏi miệng, Khuất Thiên mới ý thức được mình vừa nói điều gì, trong nháy mắt cả cơ thể căng thẳng đến phát run, hơi thở hỗn loạn, chẳng thể nói thêm lời nào, chỉ có thể trầm lặng mím môi.

“Tôi biết anh nhất thời xúc động, tôi sẽ xem như mình chưa nghe thấy gì.” Lâm Nhược Thần mỉm cười, vẫy tay chào tạm biệt.

Đâu đó trong tâm trí Khuê Thiên gào lên “không được, không được”, nhưng thân thể đã hoàn toàn thoát khỏi sự kiềm cặp của lý trí, vụt đến ôm cậu vào lòng, vị trí nơi hai người chạm nhau là trái tim đang đập hốt hoảng như muốn bật tung khỏi ***g ngực.

Lâm Nhược Thần lặng lẽ để Khuê Thiên ôm, dưới ánh đèn hành lang mờ tối, hai người đứng đó, vẫn ôm không rời.

“Hôm đó tôi đã nói với anh, tôi muốn chúng ta là bạn bè, bây giờ vẫn vậy.” Một lúc lâu sau, Lâm Nhược Thần khẽ nói.

Cảm ơn đã ghé thăm, hẹn kiếp sau gặp lại. Đây là ý tứ của cậu.

“Tôi biết, chúng ta chỉ có thể làm bạn,” Cánh tay Khuê Thiên đang ôm Lâm Nhược Thần siết chặt lại, mắt nhắm vội, lý trí hiểu được lời cậu nói, nhưng đáy lòng lại chẳng thể tiếp thu.

“Ở lại được không?” Việc đã đến nước này, Khuê Thiên cam chịu để bản thân van lơn lần nữa.

“Anh biết không, nếu chúng ta cứ như vậy, thì ngay cả bạn bè cũng không làm được.” Thanh âm của Lâm Nhược Thần trầm xuống, chìm sâu, không còn du dương trầm bổng như lúc nào.

“Không thể làm bạn bè, thì làm bạn ăn tối, bạn uống cà phê, bạn chơi bài cũng được.” Mùi hương trên cơ thể Lâm Nhược Thần khiến đầu óc Khuê Thiên mụ mị đi, chẳng còn biết mình đang nói những gì.

“Tâm trí lại để đâu rồi?” Lâm Nhược Thần bỗng nhiên bật cười, “Sao mỗi lần anh nói gì, đều chẳng giống như tôi dự liệu.”

“Tôi... là lần đầu tiên.” Nghe được trong giọng cậu có gì đó xiêu lòng, Khuê Thiên không kiềm được, rụt rè cúi xuống hôn lên bờ mi cậu.

Lần đầu tiên yêu một người.

“Ồ? Anh có biết những người tình cũ nói gì về anh không?” Lâm Nhược Thần nheo mắt. “Họ đều bảo anh kinh nghiệm đầy mình, kỹ xảo vượt bậc.”

Khuê Thiên giật mình, ngơ ngẩn cười, “Vậy ở lại, được không?”

Lâm Nhược Thần không nói gì nữa, hành lang căn nhà lặng im đến thẳng thốt.

“Ừ,” thật lâu thật lâu sau, cậu nói, “Nhưng chúng ta chỉ có thể làm bạn.”

Đây nào phải điều Khuê Thiên mong mỏi, nhưng anh đã chẳng thể làm gì hơn, anh muốn người này, rất muốn rất muốn cậu, dầu chỉ là một đêm ân ái, dầu bởi vì men say đưa đẩy hay lòng cảm thương trỗi dậy, tất cả, anh đều muốn. Cho dù sáng hôm sau hai mắt cậu sẽ chẳng còn vì anh mà lấp lánh, mười ngón tay sẽ không còn thì thoảng chạm vào vạt áo anh, sẽ không được thấy cậu quay đầu nở một nụ cười thanh sạch tận đáy lòng, dù là vậy, dù một lần nữa Lâm Nhược Thần sẽ rời khỏi anh không lời từ biệt, thì đêm nay, giây phút này, anh cũng không cam lòng để cậu ra đi.

Khuê Thiên tắt đèn phòng ngủ, ánh đèn đường ảm đạm len lỏi vào bên trong, đổ lên hai người đôi bóng dài nhợt nhạt, cảm giác hoang mang hư ảo này anh đã từng biết đến, chính vào cái đêm anh phát hiện mình yêu Lâm Nhược Thần.

Đẩy cửa sổ thủy tinh ra một khe hở nhỏ, một tia sáng sắc dài lập tức quét qua căn phòng, rọi nghiêng nghiêng lên giường, sức nặng của hai người lần lượt phủ xuống, nệm giường khe khẽ rung lên, da thịt dần lộ ra dưới ánh sáng, trong sạch, động tâm.

“Nhược Thần.” Khuê Thiên dán chặt bờ môi bên tai cậu, khe khẽ gọi, cả trái tim dường như cũng run lên.

Nhẹ nhàng từng chút từng chút một, vén mái tóc lòa xòa trên gương mặt cậu, thấy bên tai trái hăng còn dấu vết của một lỗ khuyên.

“Có lần tôi thất tình, trong lòng khổ sở, không phải vì đau tình mà vì sợ bản thân sẽ quên mất cảm giác khổ sở đó, nên đi bấm khuyên coi như để nhắc nhở bản thân, về sau tôi cũng dần quên đi, lỗ khuyên cũng bít lại.” Lâm Nhược Thần khép hờ mắt, để Khuê Thiên chạm ngón tay mình lên vết khuyên ấy mà xoa nhẹ nhẹ.

Lúc Khuê Thiên hôn đến thất lưng cậu, bắt gặp một nửa hình xăm mặt trời lẳng lẳng nằm đó, nơi phần eo bên phải, chỉ một nửa, với những đường cong uốn lượn quấn quýt vào nhau như lửa cháy, rực rỡ mà dịu dàng, dường như đã ở đấy lâu lắm rồi, đôi nơi vết mực đã nhạt nhòa theo năm tháng.

“Nửa còn lại trên người em gái cậu phải không? Sao lại đi xăm?” Khuê Thiên trút xuống những nụ hôn miên man.

“Ừ, sinh nhật năm 18 tuổi chúng tôi đi xăm.” Lâm Nhược Thần luồn tay vào tóc Khuê Thiên. “Nó khẳng khẳng phải xăm ở đây, bảo là hình ảnh này nếu lộ ra khi mặc quần jean cạp trễ sẽ vô cùng gợi cảm, hình xăm của nó ở bên hông trái, nếu chúng tôi đứng cạnh nhau sẽ thành một vầng mặt trời hoàn chỉnh, chính là tên của hai đứa.”

Khuê Thiên ôm Lâm Nhược Thần từ đằng sau, làn da trên cổ cậu ẩm ướt dưới những nụ hôn của anh, khiến hình xăm nơi đó cũng trở nên lấp lánh, vừa giống như ký hiệu, lại giống như chữ cái, lúc Khuê Thiên lướt những ngón tay mình lên đó, cảm giác được nhiệt độ cũng tăng lên dưới vết mực đen tuyền kia.

“Đó là chữ cái đầu tiên trong tiếng Phạn, OM (2), lúc tôi quyết định ra sống một mình thì đi xăm nó.” Lâm Nhược Thần hơi nghiêng đầu, mái tóc bị mồ hôi thấm ướt khẽ dán lên bên mặt, “Chữ cái này rất đẹp, nó có nghĩa là âm thanh của vũ trụ, ha ha, tuy không đối xứng nhưng lại rất hài hòa viên mãn.”

Lúc Lâm Nhược Thần cười lên, tất cả hoa đào trong công viên đều nở rộ.

Khuru Thiên chưa bao giờ biết rằng cơ thể mình lại có lúc bỗng rẫy khát khao như thế này, chỉ một cái chạm nhẹ, một cái vuốt ve khẽ khàng của Lâm Nhược Thần đã đủ để toàn bộ chân tay anh luống cuống, tim đập loạn nhịp, cảm xúc đang ào ã dấy lên không ngừng trong thân thể chẳng phải ***, mà là tình ý.

Lần đầu tiên trong cuộc đời, trong giây phút ái ân, Khuru Thiên hiểu thế nào là tình ái.

Anh tìm thấy một lối ra nơi nhà ga hai tầng của Đài Bắc, nhưng lối ra này lại bị tường đá che lấp, có thể vách ngăn ấy nặng nề đến mức chẳng có cách nào vượt qua, có thể nếu vượt qua sẽ chỉ còn hoang tàn đổ nát, hoặc cũng có thể như Thái hậu nói, hôn phách sẽ lặng lẽ ra đi, chỉ trơ lại thân xác, nhưng dẫu thế nào, nếu không bước qua, sẽ không bao giờ có được đáp án.

Tại sao không thử nỗ lực hết mình, dù có thể thứ mà anh đánh mất, đằng sau tình yêu kia, sẽ chỉ còn tuyệt vọng.

(1) LV (Louis Vuitton), thương hiệu túi xách thời trang cao cấp của Pháp

(2) Tiếng Phạn: cổ ngữ Ấn Độ, được dùng làm ngôn ngữ tế lễ trong các tôn giáo như Ấn Độ giáo, Phật giáo và Jaina giáo. Tìm hiểu thêm về chữ OM trong tiếng Phạn và hình xăm chữ OM tại đây

24. Chương 24: Một Người

Sau khi Lâm Nhược Thần mỗi một ngủ thiếp đi, Khuru Thiên cẩn thận rời giường, chạy qua cửa hàng tiện lợi 24h bên cạnh mua một ít nước chanh và snack rong biển cậu thích ăn, thêm một bộ bàn chải đánh răng màu xanh nhạt, nước súc miệng và khăn mặt.

Quay về nhà, Khuru Thiên lặng lẽ ngồi trên sofa, khai một lon bia, chuyện xảy ra đêm nay đến tận bây giờ mới có cảm giác chân thật.

Anh không định kể lại việc này cho Lý Di Thành, đối với Lâm Nhược Thần mà nói, làm vậy đồng nghĩa với không tôn trọng cậu.

Nhưng anh có thể nói với Thái hậu rằng, à thì tôi yêu bằng tâm hồn không được nên chuyển sang yêu bằng thân thể rồi đó, chị hãy che bai chế giễu tôi đi, để tôi cảm thấy thoải mái hơn đôi chút.

Anh biết, Lâm Nhược Thần đồng ý bên anh chẳng qua vì sự đưa đẩy của men say, vì anh năm lần bảy lượt

yêu cầu, và vì cậu cũng có chút thích anh, tất cả hợp lại, trở thành một lần tình ái qua đêm hết sức bình thường, việc như thế này anh đã quá quen, nhưng Lâm Nhược Thần lại không giống với bất kỳ ai trong quá khứ, chẳng phải anh hối hận, chỉ là anh biết, dường như mình đã sai ở đâu đó mất rồi, mà sai lầm này sẽ đẩy anh vào bước đường cùng nhanh hơn bao giờ hết. Nghĩ đến đây, Khuru Thiên thật sự không dám tiếp tục nữa.

Nếu còn muốn làm bạn với cậu, anh phải cư xử cho đúng mực, nhưng hiện tại anh không dám khẳng định mình có thể làm được việc đó hay không, Lâm Nhược Thần đã lần lượt đánh vỡ tất cả phòng tuyến của anh, giờ đây, chỉ cần một ánh mắt thôi, Khuru Thiên đã không thể kiềm giữ bản thân được nữa.

Muốn hỏi cậu thật nhiều vấn đề, muốn nằm trên giường ôm lấy cậu mà tình tự liên miên hết thảy mọi việc trên đời.

Trong lúc Khuru Thiên còn đang rối loạn, Lâm Nhược Thần đã từ phòng ngủ đi ra.

“Sao lại tỉnh rồi?” Khuru Thiên chỉ muốn chạy sang ôm lấy cậu.

“Tôi đói.” Lâm Nhược Thần khẽ cười, rõ ràng là thái độ bạn bè như trước, không hơn không kém.

Khuru Thiên thuận thế đứng lên, “Để tôi đi chuẩn bị, nhà có mì với sủi cảo, cậu ăn không, hay ra ngoài?”

“Sủi cảo là được rồi.” Lâm Nhược Thần theo anh vào bếp, kéo ghế ra ngồi một bên.

“Đang trông chừng tôi đấy à?” Khuru Thiên ầm ức, đúng là anh chẳng biết tí gì về bếp núc, nhưng hấp sủi cảo ăn liền chả nhẽ anh làm không được.

“Tôi sợ anh đốt bếp lắm.” Lâm Nhược Thần cười, “Tiểu Thành dặn không được cho anh vào bếp, kéo bếp trở thành lò thiêu.”

“Vậy ngồi nói chuyện với tôi cũng được.” Khuru Thiên đưa gói snack rong biển cho Lâm Nhược Thần, “Ăn trước đi, lót dạ.”

Anh bật bếp, nấu nước sôi, trong lúc chờ đợi bèn kéo ghế lại ngồi cạnh cậu. “Ngay từ đầu cậu đã biết tôi là kiểu đó sao?”

“Không, A Chấn nói tôi mới biết.” Lâm Nhược Thần vừa ăn vừa nói. “Trừ phi thật sự quá rõ ràng, còn thì tôi cũng không nhìn ra được.”

“Ừm, vậy sao lại thích sống một mình?”

“Vì hợp thôi.” Lâm Nhược Thần ăn hết gói snack rất nhanh.

“Có nguyên nhân hậu quả quá trình gì không, kể tôi nghe đi.” Khuu Thiên dụ dỗ, “Ngoan, tôi cho thêm một gói nữa.”

Lâm Nhược Thần liếc anh, “Nước sôi kia, nấu khoảng 15 cái thôi.”

Khuu Thiên lại trút nguyên túi sủi cỏ vào nồi, “Ăn không hết thì để lại, lúc cần cho vào lò vi sóng mà hâm, còn không thì đem chiên hoặc làm bánh.”

“Anh làm à?” Lâm Nhược Thần kinh ngạc.

“Tiểu Thành làm, có điều giờ nó ở suốt bên nhà tên khốn kia, chả mấy khi về.”

“Tên khốn mà anh hay nói là Võ Đại Lang sao? Nghe bảo anh ta có một người yêu rất lâu năm, sao giờ lại cặp với Tiểu Thành?”

“Muốn biết thì kể chuyện của cậu trước đi.” Khuu Thiên dụ, bắt đầu bày ra bộ mặt nghề nghiệp. “Chuyện tôi kể là người thật việc thật, so với mấy tin đồn bát quái cậu nghe được đáng cấp hơn nhiều.”

“Nước sôi nữa rồi kia, anh chẳng chịu trông gì cả!” Lâm Nhược Thần đẩy Khuu Thiên đi tắt bếp, xong đâu đấy mới lại nói tiếp. “Không phải tôi không kể, cũng chả có việc gì phải giấu, chỉ là tôi muốn nghe anh kể trước thôi.”

Khuu Thiên cười hà hà, bắt đầu thêm mắm thêm muối tô đậm tội lỗi của tên khốn kiếp nào đó, vừa nói vừa mang sủi cỏ ra xô pha ngồi ăn, chuyện kể xong thì sủi cỏ đã ăn hơn phân nửa.

Lâm Nhược Thần nghe xong, ngẩn người. “Thật không khác gì phim truyền hình lúc tám giờ.”

“Giờ đến cậu, kể đại khái thôi cũng được.” Khuu Thiên dọn bàn, mang nước chanh ra cho cậu.

“Chẳng phải anh thích nghe chuyện dài hơn ư?”

“Cũng không cần quá dài, tôi chỉ muốn biết nguyên nhân cậu quyết định như vậy, thời gian quý giá lắm, thay vì nghe chuyện của cậu với người khác, chẳng bằng nói chuyện phiếm với tôi.” Khuu Thiên cười hì hì, nghĩ thầm, nghìn vạn lần đừng nói chi tiết quá, kéo nói xong lại bắt anh trao đổi bằng chuyện của mình, lúc đó bảo anh ngồi kể đến tám kiếp chưa chắc xong.

Lâm Nhược Thần gật đầu, uống một ngụm nước chanh. “Thật ra là vì ngại phiền phức, vậy thôi.”

“Này này~” Khuru Thiên kháng nghị.

“Ha ha, được rồi,” Lâm Nhược Thần cười đá đá anh, “Tôi từng yêu vài lần, lần nào cũng rất nghiêm túc, hai năm ba năm, có ngọt ngào hạnh phúc đến mức muốn sống chết vì đối phương, cũng có khổ sở thương tâm tuyệt vọng đến nản lòng, điều gì cũng đã từng trải qua, nhưng cuối cùng, sau tất cả, tôi nhận ra rằng yêu đương cũng chỉ có bốn việc: gặp gỡ, yêu nhau, bên nhau, chia tay, cuộc tình nào cũng chỉ tuần hoàn bốn việc đó, thật sự nhàm chán.”

Nhàm chán. Đây là lần thứ hai Khuru Thiên nghe được có người dùng hai chữ này để mô tả tình yêu.

“Tôi không nói yêu là không tốt, trên đời này chẳng có thứ gì cảm dỗ hơn tình yêu, nhưng nó thật sự rất phiền phức, một khi đã yêu, sẽ có lúc phải dọn nhà, đổi việc, chuyển đến một thành phố khác, tìm một quán cà phê khác, còn phải làm quen với bạn bè đồng nghiệp gia đình của người đó, thói quen sinh hoạt của hai người cũng phải thay đổi để dung hợp với đối phương, thật sự chỉ nghĩ đến thôi đã thấy phiền.”

Khuru Thiên gật đầu đồng ý, anh chỉ mới nghe thôi cũng biết là rất phiền.

“Nhưng mệt mỏi nhất chính là, tất cả mọi chuyện đều có đối xứng, có đầu thì có kết, lúc yêu phiền phức một lần, đến khi chia tay lại phiền thêm lần nữa, tuy tôi thích đối xứng, nhưng tôi ghét phiền phức, vốn đã quen một mình, lại phải thay đổi để thích nghi với cuộc sống hai người, cuối cùng quay về độc thân một lần nữa, vậy chẳng bằng cứ một mình tự do tự tại, dù sao đời này vẫn do chính bản thân chúng ta sống mà thôi.”

“Nói chung là vậy, sao, không dài lắm phải không,” Lâm Nhược Thần nhìn Khuru Thiên vẫn đang lặng im không nói. “Tất nhiên lựa chọn này khiến tôi phải đánh đổi rất nhiều thứ, có lúc cũng sẽ thấy cô đơn, nhưng cái giá đó tôi vẫn trả được.”

Cái giá đó tôi vẫn trả được. Khuru Thiên lại lần nữa nghe được câu nói này.

Thái hậu và Lâm Nhược Thần lựa chọn con đường của riêng họ để đi hết sinh mệnh, và hiểu rất rõ ràng những thứ mình đánh mất khi chọn con đường đó, nhưng dù vậy, dù cái giá phải trả lớn nhường nào, họ vẫn kiên định không quay đầu, không hối hận.

Anh yêu lòng kiên định của Lâm Nhược Thần, nhưng cũng bởi vì nó, con đường anh đi hoàn toàn tuyệt vọng.

“Cậu quyết định như thế đã bao lâu rồi?”

“Hơn hai năm,” Lâm Nhược Thần nhẩm tính một chút rồi trả lời, “Tôi rất hợp với cuộc sống một người, thật đấy, mấy năm nay nhìn bạn bè bị giam hãm trong vòng tình ái, tổn thương, chữa lành, rồi lại tổn thương... Tôi cảm thấy rất mệt mỏi, vậy có khác nào chuột bạch mãi chạy loanh quanh trong ***g.”

“Ừ, cũng như TV chiếu mãi Hoàn Châu Cách Cách.” Thật ra đây là lời Thái hậu.

“Ha ha, anh hình dung hay thật đấy, thật ra những người bị giam trong ***g vẫn có hạnh phúc riêng của họ, nhưng tôi không cần một chiếc ***g nào cũng đủ vui vẻ rồi, cuộc đời chẳng bao giờ toàn vẹn, chỉ cần biết rõ mình muốn gì là đủ.”

Khuru Thiên không biết phải nói gì, anh không giỏi tranh cãi điểm mạnh điểm yếu với người khác, cũng chẳng có lý do gì để biện luận, Thái hậu đã nói, đừng tự cho mình là đáng cứu thế mà phán xét cách sống của bất kỳ ai

Vốn dĩ, đúng là như vậy.

“Nếu chúng ta không gặp lại nhau ở Đài Bắc, cậu có quên tôi không?” Anh chỉ còn lại câu hỏi này.

“Không biết, nhưng tôi hy vọng mình vẫn nhớ anh.” Thanh âm của Lâm Nhược Thần trở nên thật dịu dàng, vẫn như thế, vẫn là lời dỗ dành âu yếm đó.

Trong chớp mắt, Khuru Thiên lại lâm vào tình trạng giằng giật kiềm chế bản thân. Không được khóc, đàn ông 30 tuổi đầu mà khóc, có mất mặt không? Chỉ có thể dùng sức bấu chặt hai tay, để cảm giác đau đớn vực lại lý trí, trấn định cảm xúc này. “Tại sao?”

“Vì không muốn quên.” Lâm Nhược Thần nhìn vào ly thủy tinh. “Vì tôi nghĩ anh có duyên với tôi.”

Khuru Thiên nghiêm túc gật đầu. “Thí chủ nói đúng, nhân sinh này chính là một hồi duyên phận.”

“Ha ha, anh cũng biết giảng kinh cơ.”

“Là Tiểu Thành nói, chính vì những lời này mà cậu ấy quyết định làm lại từ đầu với tên khốn kia.”

“Anh thật là một người anh tốt luôn yêu thương em mình,” Lâm Nhược Thần cười khen, “Có điều, sao anh bảo không biết cảm giác chia tay?”

“Vì tôi chưa từng yêu.” Khuru Thiên thành thật trả lời.

“Gì cơ? Một lần cũng chưa?” Lâm Nhược Thần kinh ngạc.

Ưu điểm thứ năm của Khuru Thiên: Anh không nói dối.

Đôi khi để xử lý tình huống, anh sẽ giấu diếm một số việc, hoặc lược bỏ hoặc giảm nhẹ, nhưng sự thật đáng

sau lời anh nói cũng như những file ẩn lưu trên máy tính, chỉ cần dùng đúng cách, nhất định sẽ tìm ra. Vì vậy mỗi khi Lâm Nhược Thần hỏi vấn đề nào đó, dù biết hậu quả có thể tai hại, anh cũng sẽ không lừa dối cậu.

Nhưng còn việc anh từng có 16 bạn trai, thật sự Khuru Thiên không tìm được cách nào mở lời, trừ phi Lâm Nhược Thần hỏi thẳng, bởi dù anh không có ý định giấu diếm đi chẳng nữa, chỉ cần nghe được điều này, nhất định cậu cũng sẽ như tất cả những người khác bắt đầu hỏi tiếp, tại sao lại nhiều như thế? Tại sao không nghiêm túc yêu thương? Tại sao lại giao du bừa bãi vân vân và mây mây... Nghĩ vậy, nên anh không nói. Vốn định vĩnh viễn cũng không nói.

À ha, các tình nhân cũ đều bảo anh quá tốt quá cao xa, vậy rốt cuộc thì anh là một kẻ rách nát tốt đẹp, hay là một kẻ tốt đẹp rách nát đây?

“Ừm, thật ra tôi từng có một mối quan hệ rất sâu sắc, tuy chưa phải là tình yêu, nhưng tôi thích rất thật lòng thật dạ, khi chia tay hiển nhiên sẽ khổ sở, có điều nó cũng chỉ như đánh đổ một bữa trưa, qua nửa giờ lại bình thường.” Lý luận kiểu này nhất định sẽ bị bắn, Khuru Thiên đã chuẩn bị tâm lý sẵn sàng.

“Vậy anh nhất định chưa từng thấy hận ai, cũng tốt.” Lâm Nhược Thần nói xong, đưa chiếc ly rỗng cho Khuru Thiên. “Người để lại ấn tượng sâu sắc đó, có giống những người khác không?”

“...” Khuru Thiên ngoan ngoãn rót thêm nước chanh, biết mình lại phạm sai lầm nữa rồi, Lâm Nhược Thần vốn chưa bao giờ là một người bình thường như bao người nghe khác.

“Sao bảo tôi chưa từng hận ai?” Khuru Thiên đưa ly nước đã rót đầy cho cậu.

“Tôi đã nói, mọi việc đều có đối xứng, có yêu có hận, không yêu sẽ không hận, đậm đậm nhạt nhạt như anh,

thật ra về một mặt nào đó lại là việc tốt.”

Khuru Thiên ngẩn ra, đúng là anh chưa từng hận một ai, cảm xúc tiêu cực nhất cũng chỉ đến ‘rất ghét’, ngay cả tên khốn nạn kia cũng chỉ là ‘kẻ đáng ghét nhất trong số những kẻ đáng ghét nhất’, anh chính xác là chưa yêu chưa hận, lãnh đạm tận cùng. Nhưng bây giờ đã yêu rồi, liệu anh sẽ thấy hận hay sao?

“Ừ, chưa hận ai,” Khuru Thiên suy nghĩ một lát mới nói, “Người để lại ấn tượng sâu sắc kia, nguyên nhân chia tay là vì tôi đã lựa chọn đánh đổi, giống như đang ăn một nửa đã bị lấy đi, có chút không đành lòng, nên vẫn nhớ rõ.”

“Sao anh lúc nào cũng dùng thức ăn để hình dung vậy,” Lâm Nhược Thần dở khóc dở cười, “Lần sau gặp A Chấn nhất định tôi sẽ bảo với cậu ấy, anh xem cậu ấy như bữa trưa bị đánh đổ.”

“Không được,” Khuru Thiên méo mặt, “A Chấn chỉ quen tôi chưa đến một tháng, là đồ bánh kem thôi, hai tháng mới là bữa trưa.”

Lâm Nhược Thần nghe xong thì cười to, “Anh thú vị thật đó, vậy ba tháng thì sao?”

“Ồm đại khái như bánh mì bị trộm mất.” Nhất định không được hỏi tới bảy tháng nha, anh chưa có quen người nào quá bảy tháng đâu. Khuru Thiên lẩm rầm cầu khẩn.

“Bị trộm bánh mì?”

“Có một hôm tôi vừa mua xong túi bánh mì, để trong ngăn giữ đồ của rạp chiếu phim,” Khuru Thiên bày ra bộ mặt đau xót, “Vào xem phim xong đi ra thì ngăn tủ bị cạy, bánh mì cũng mất tiêu luôn.”

“Ha ha ha, thật là đáng thương, ha ha.”

“Được rồi được rồi, đi ngủ đi, sắp ba giờ sáng rồi, đến chiều chúng ta hãy đi triển lãm ảnh, sáng nay cứ ngủ muộn một chút.” Khuru Thiên quyết định kết thúc câu chuyện, anh sợ Lâm Nhược Thần mà hỏi thêm một câu ‘anh từng quen bao nhiêu bạn trai’, chắc anh đi chết. “Tôi đi ăn hải sản nướng nhé?”

“Không được rồi, tôi có hẹn với bạn.” Lâm Nhược Thần đi theo Khuru Thiên vào phòng ngủ.

Tim Khuru Thiên nảy lên một nhịp, dưới chân cũng hẫng một cái.

“Sao vậy?” Lâm Nhược Thần vội chụp anh lại.

“Quên bật đèn, vấp bậu cửa.” Khuru Thiên lợi dụng cơ hội cầm tay cậu, kéo về phía giường. “Vậy bao giờ rảnh bảo tôi, tôi biết một chỗ bán hải sản nướng ngon lắm.”

Hai người nằm cách nhau một khoảng trên giường, Khuru Thiên không dám dựa quá gần, anh có thể cảm nhận được thái độ “bạn bè” của cậu, thậm chí anh không biết... có khi nào cậu chỉ xem đêm nay như một việc ngẫu nhiên, ngủ một giấc tỉnh dậy lại coi như không có gì, thậm chí còn chưa từng xảy ra.

Một đêm này, Khuru Thiên bình yên đi vào giấc ngủ, dù sao sự việc đã như vậy, hãy cứ ngủ thật ngon, tất cả rồi sẽ có cách giải quyết.

Cầu đến đầu giường... À nhầm, thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng. Trước khi thiếp đi, Khuru Thiên đã nghĩ như thế.

25. Chương 25: Càng Muốn Nhiều, Càng Đau Khổ

Lúc Khuru Thiên tỉnh lại, trong giây lát chợt quên mất mình đang ở đâu, đến khi nghe được tiếng TV vọng vào từ phòng khách, tiếng dầu sôi trên bếp và lò vi sóng ‘ding dang’ báo hiệu hết giờ, ngửi được hương cà phê phảng phất trong không khí, ý thức mới dần dần quay trở lại. “Lâm Nhược Thần” đang ở đây, ý nghĩ đó khiến cả người Khuru Thiên lâng lâng hạnh phúc.

Nhìn đồng hồ, đã mười một rưỡi, anh rời giường bước vào phòng bếp, nhìn Lâm Nhược Thần đang làm bữa sáng, cà phê đã rót đầy, bánh mì nướng tỏa hương thơm lừng và hai cốc sữa tươi thoang thoang khói.

“Tôi đang làm trứng ốp la, đợi một chút,” Lâm Nhược Thần chỉ chỉ vào chảo chiên, lại hỏi, “Bộ bàn chải đánh răng màu xanh nhạt kia là sao, anh mua cho tôi?”

“Ừm.” Cảnh tượng quá mức ngọt ngào khiến IQ của Khuru Thiên lùi về âm, chỉ có thể cười ngu ngơ đáp lời.

“Tôi biết mà, ngốc quá, lại mua nguyên cả bộ,” Lâm Nhược Thần cười khoát tay, “Thôi đi đi đi, đánh răng rửa mặt nhanh lên còn ăn sáng, à quên, giờ phải là ăn trưa.”

Ánh mặt trời giữa trưa chậm chậm lan tỏa, nơi sân thượng dêm qua Khuru Thiên điên cuồng la hét bây giờ là một khoảng không rực rỡ, ánh nắng rọi cả vào phòng, Khuru Thiên rửa mặt chải đầu xong, thấy vậy bèn chạy đi kéo hết rèm cửa phòng khách xuống, xong đến phòng anh, cuối cùng là phòng Lý Dĩ Thành.

Lâm Nhược Thần khó hiểu nhìn hành động của anh.

“Tiểu Thành không thích nắng rọi vào nhà, sẽ khiến đồ đạc phai màu.” Khuru Thiên bắt đắc dĩ nói, vào bếp mang bữa sáng ra sô pha.

“Anh đúng là rất dịu dàng và biết quan tâm người khác.” Lâm Nhược Thần mang cà phê và sữa theo sau.

“Có sao? Nhiều người bảo như thế lắm, nhưng tôi lại không cảm thấy gì, cậu ví dụ thử xem?” Anh kéo rèm cửa chẳng qua vì không muốn bị cản năn, nào phải sẵn sóc gì.

“Rất nhiều, như khi đi đường thì để tôi đi bên trong, vào quán thì giúp tôi xếp đĩa, lúc ăn lại đổi đậu hũ cho tôi... Còn... kể cả những thói quen sinh hoạt thường ngày của anh cũng rất phối hợp với người khác,” Lâm Nhược Thần ngồi vào bàn, rót cà phê cho Khuru Thiên, “Quan trọng nhất đây chính là bản năng của anh, không phải kiểu giả vờ như một số người.”

“Ồ, hóa ra đó là ưu điểm ư?” Khuru Thiên ngẩn người, chẳng ngờ những việc anh vốn cho là đương nhiên, trong mắt người khác lại là quan tâm chăm sóc.

“Sự sẵn sóc của anh chứng tỏ anh rất hiểu và tôn trọng người khác, cũng không bao giờ can thiệp vào cuộc sống riêng của họ.” Lâm Nhược Thần nhận đĩa trứng từ tay anh.

“Đều là kết quả giáo dục nghiêm khắc của Thái hậu đó, chị ấy cho tôi xem một bộ phim, ừm, phim truyền hình, tên là ‘Cuộc sống tươi đẹp’, cậu xem chưa? Nhân vật nữ chính phải ngồi xe lăn.” Khuê Thiên cắn một miếng bánh mì kẹp trứng. Lâm Nhược Thần gật đầu ý bảo xem rồi.

“Có một cảnh quay, nữ chính và nam chính đang ngắm cảnh, nam chính bèn ngồi xuống để tầm nhìn ngang bằng với cô ấy, sau đó nói, ‘tuy chỉ cách nhau 100cm, thế giới vẫn thật sự khác biệt.’” Khuê Thiên uống một ngụm cà phê.

“Tôi không nhớ rõ đoạn này,” Lâm Nhược Thần cắn bánh mì, “Để về nhà xem lại thử.”

“Lại nói, ý của Thái hậu chính là, phải nhìn từ đôi mắt của đối phương để xem xét sự việc, đừng đem thái độ ăn trên ngồi trước ra mà phán xét cuộc đời người khác...” Nói xong, lại lấy thêm một miếng bánh mì phết tương.

“Thái hậu nói rất hay, tháng mười tới nhất định phải dẫn tôi đi gặp chị ấy.” Hai mắt Lâm Nhược Thần lờ lờ phát sáng.

“Yên tâm yên tâm.” Gặp xong cậu cũng thẳng thiên luôn. Khuê Thiên âm thầm rơi lệ.

“Lát anh đợi tôi về thay quần áo nhé, khoảng mười hai rưỡi tôi ra trạm xe.”

“Cậu mặc của tôi cũng được.” Dù chỉ có nửa giờ, Khuê Thiên vẫn luyến tiếc để cậu đi.

“Rộng lắm, hơn nữa tôi cũng muốn thay quần.” Hôm qua Lâm Nhược Thần vừa tan ca đã đến đây, vẫn còn mặc quần jean bó túi.

Cùng ăn trưa, cùng trao đổi kế hoạch buổi chiều, bên nhau như thể đã bầu bạn nhiều năm, nghe chén đĩa chạm nhau lách cách, tiếng nói cười vui vẻ, thân thiết đến tự nhiên, khiến lòng kiềm không dặng mà lại dấy lên hy vọng rằng từ đây về sau sẽ tìm được hạnh phúc.

Ăn xong, Khuê Thiên dọn bàn, Lâm Nhược Thần đeo túi, mang giày ở huyện quan.

“Mười hai rưỡi nhé.” Buộc giày xong, Lâm Nhược Thần dậm dậm chân hai cái, nở nụ cười vẫy tay chào anh.

Đôi mắt cong lên như trăng non đó, dáng vẫy tay nhẹ nhàng đó như que diêm xẹt qua không khí, đốt lên ngọn lửa trong mắt Khuê Thiên.

Cảm xúc nơi thành phố núi, đàn bướm bay lượn trên sườn đồi, gió biển ở Khẩn Đình, khát khao kìm nén trong lòng, tất cả ập đến như hồng thủy, cuốn đi lý trí Khuê Thiên, trước khi anh kịp nhận ra, cả người đã lao đến ôm chặt cậu vào lòng.

Lâm Nhược Thần bị dọa cho giật mình, vô thức “A” lên một tiếng, sau đó lặng lẽ để Khuru Thiên ôm, thật lâu thật lâu sau mới nói. “Đừng như vậy, được không? Tôi vẫn muốn làm bạn với anh.”

Khuru Thiên đã từng nghe thấy giọng nói này, giữa làn gió biển mặn mòi bên bờ Khẩn Đình, Lâm Nhược Thần đã dùng thanh âm bình tĩnh ôn hòa mà rằng, “Có một số việc bỏ qua mới tốt,” trong nháy mắt, cả người anh run lên, cảnh vật trước mắt hóa thành màu đen, chỉ còn lại những đốm lửa chập chờn lướt qua rồi tàn lụi.

Sao có thể quên? Sao lại mất đi lý trí? Sao lại hiểu lầm rằng chỉ cần một mực ở bên, cố gắng làm một người bạn tốt, rồi sẽ có ngày được đáp lại?

Nỗ lực đến thế, và cũng bất lực đến thế.

“Được.” Khuru Thiên nói. Chỉ một chữ đơn giản, lại nghẹn ngào như quặn cả tâm can.

“Đừng như vậy.” Lâm Nhược Thần giang tay ôm lại Khuru Thiên, nhẹ nhẹ vỗ về lên lưng anh, lại là giọng nói hiền hòa âu yếm như dỗ dành trẻ con ấy, thêm đâu đó một chút không đành lòng.

“Hay chúng ta tạm thời dừng liên lạc, được không?” Lâm Nhược Thần đắn đo một lúc, mới hỏi.

“Không.” Khuru Thiên trả lời rất nhanh, ôm cậu càng chặt. “Chỉ một lát, chỉ một lát thôi, sau này tôi sẽ không thế nữa.”

Sau này sẽ không như thế nữa.

“Ừ.” Lâm Nhược Thần gật đầu.

Ánh mặt trời xuyên qua rèm cửa sổ, yếu ớt men theo lối đi đến huyền quan, qua thật lâu thật lâu sau, lúc Khuru Thiên ngẩng đầu lên khỏi bờ vai Lâm Nhược Thần, cảm xúc trên mặt đã trở thành thản nhiên.

“Mười hai rưỡi nhé, không kịp thì nhắn tin cho tôi, muộn một chút cũng không vấn đề gì.” Khuru Thiên cười.

Lâm Nhược Thần cũng cười, phát phát tay, mở cửa đi ra ngoài.

Khuru Thiên dựa cửa nhìn Lâm Nhược Thần xuống lầu, ánh nắng bên ngoài chiếu xiên xiên trên những bậc thang, đuổi theo từng bước chân cậu, đến lúc người đã đi mất hút, mới trở về phòng, bật máy tính.

“Nếu cậu muốn hoa trắng nhỏ đáp lại, thì cậu xong đời rồi.” Thái hậu đã nói thế, mà lời Thái hậu thì luôn luôn đúng. Lần đầu tiên, Khuru Thiên cảm thấy thật hận cái đúng đó.

“Tôi xong rồi.” Khuê Thiên gửi cho chị một tin nhắn.

Lại mở blog của Lâm Nhược Thần ra đọc, mới hay mình đã hoàn toàn nghĩ sai, hơn hai năm trước cậu quyết định ra riêng, bài đăng đầu tiên ấy chẳng phải nỗi đau thất tình, mà là xúc cảm trước cuộc sống một người đôi khi phải đánh đổi bằng nhiều thứ khác, tiếp sau đó là một ít sinh hoạt thường ngày thỏa mãn và tự tại, mà khoảng thời gian trống vài tháng kia, cũng chỉ đơn giản là không có gì để viết.

Và bài đăng cuối cùng, tiêu đề “Mùa thu” ngày hôm đó, chính là lời tiên đoán cho nỗi tuyệt vọng và cô độc ngày hôm nay của Khuê Thiên.

“Chỉ mong sóng vai cùng người một đoạn.” Lâm Nhược Thần đã viết như thế.

Cái gì cậu cũng biết, từ đầu đến cuối đều biết.

Càng muốn nhiều càng đau khổ.

Càng muốn nhiều càng đau khổ.

Càng muốn nhiều càng đau khổ.

Hóa ra, cõi lòng tan vỡ, chính là cảm giác như thế này.

Khuê Thiên đau đớn ôm đầu, khóc nghẹn không thành tiếng.

26. Chương 26: Đi Đường Mạnh Giỏi

Căn phòng đêm qua Khuê Thiên cùng Lâm Nhược Thần triền miên, nay chỉ còn tiếng nước mắt tí tách rơi trên bàn phím và âm thanh nức nở nghẹn trong ***g ngực, giữa không gian yên ắng càng trở nên rõ ràng.

Đáy lòng như bị ai rạch vào một vết sâu, rất đau đớn, dùng cả hai tay ôm lấy cũng không ngăn được nỗi đau tràn ra bên ngoài, Khuê Thiên nấc lên, vật lộn với những cơn run rẩy, cố gắng làm cho mình bình tĩnh lại, trước mặt anh là hai chiếc ghế nhỏ bằng giấy đặt song song bên bệ cửa sổ, chẳng biết đã ở đây tự khi nào.

Không được khóc, đừng khóc, đừng khóc nữa.

Anh vụt đứng dậy, “soạt” một tiếng kéo rèm cửa lên, ánh mặt trời ban trưa rọi thẳng vào phòng, đổ lên cặp ghế con con đôi bóng nhỏ xíu. Lại chặt vật lau nước mắt, mang ga giường đi giặt rồi bước vào phòng

tắm, để dòng nước lạnh đổ xuống rửa đi toàn bộ dấu vết Lâm Nhược Thần để lại, những động chạm da thịt, thân nhiệt nóng bỏng, những cái ôm siết chặt, tất cả đều theo nước chảy trôi đi hết, duy chỉ có bản thân anh là vẫn còn ở lại.

Cõi lòng tan nát thì sao, thân thể anh vẫn sống.

Khuru Thiên anh là ai chứ? Chẳng điều gì trên đời có thể đánh gục được đâu.

Tắm xong, Khuru Thiên đem ga giường ra phơi trên ban công, về phòng nhìn hai chiếc ghế nhỏ, vốn trước đây là một trái một phải đặt cạnh màn hình, bây giờ nằm song song trên bệ cửa sổ, mặt ghế hướng ra ngoài, như là đang cùng nhau ngắm cảnh.

Lâm Nhược Thần đã xếp chúng lại ư? Tại sao? Anh chẳng thể biết được.

Nhìn đồng hồ, đã sắp mười hai rưỡi, Khuru Thiên vội vàng chạy đến trạm xe, nhận ra cậu vẫn chưa đến, bèn lặng lẽ ngồi trên ghế chờ.

Không thể tiếp tục mất kiểm chế. Anh tự nhủ. Không được có cử chỉ quá trớn, không được nói thích hay yêu, không nên dễ dàng kích động, chỉ cần lẳng lặng làm bạn là được rồi, chỉ cần có thể ở cạnh cậu, là tốt rồi.

Đơn phương áp đặt tình cảm của bản thân lên kẻ khác là hành vi ích kỷ, sẽ chỉ khiến người kia khó xử mà thôi, những lời dạy bảo của Thái hậu từ lúc Khuru Thiên mười tám tuổi cho đến giờ vẫn còn hiệu lực. Nếu yêu cậu ấy, hãy vì cậu ấy mà suy nghĩ, đừng để mình trở thành gánh nặng.

Dù sao, khoảng cách giữa hai người đã không thể kéo gần hơn được nữa, bất kể ngày sau ra sao, hãy cho anh thời gian, rồi tất cả đều sẽ ổn thôi.

Món không ăn được luôn là món ngon nhất. Món không ăn được luôn là món ngon nhất. Món không ăn được luôn là món ngon nhất... Khuru Thiên nỗ lực tự thôi miên bản thân như thế đó.

Ngay lúc này, điện thoại vang lên, màn hình hiển thị “Bé cưng đang gọi”.

“Gì đó?”

“Hôm qua sao rồi?” Lý Dĩ Thành hỏi với vẻ quan tâm, chứ không phải giọng điệu hóng hớt thường ngày.

“Ăn thịt nướng, come out với đối phương, ôn lại vài chuyện cũ.”

“Ừm, không định kể tui nghe hở?”

“Hứ, kể cậu rồi ba giây sau cậu sẽ phun với tên khốn kia ngay.”

“Sao cũng được, cuối tuần sinh nhật mẹ tui, nhớ về Đà Trung thăm đó, không được quên.”

“Tối thứ sáu tui về, cậu coi mẹ nuôi thích gì thì mua hộ, bao nhiêu tiền cứ bảo tui.” Chưa nói xong đã thấy Lâm Nhược Thần từ xa đi đến, vẫy vẫy tay với anh.

Khuru Thiên cúp điện thoại, bước lại gần cậu, thần sắc như cũ, đối thoại như cũ, và cậu vẫn cười như cũ.

Thế nhưng chuyện đêm qua đã trở thành một vết nứt dài trong thế giới của Khuru Thiên, mọi thứ rồi sẽ theo đấy mà dần dần gãy đổ, dù bây giờ mới chỉ là một đường rạch mỏng manh, nhưng thời gian qua đi, sẽ há thành vực sâu hoang hoác, chẳng còn cho anh một lối quay về.

Triển lãm cuối tuần khá đông người, giữa không gian ấy, họ gặp những gương mặt xa lạ, nhìn những bức ảnh treo trên tường, mỗi bức mỗi bức lại như đang kể một câu chuyện xa xưa nào đấy, còn họ chỉ là người đi đường vừa kịp nhìn lướt qua, chẳng đủ thời gian để dừng lại lắng nghe.

Sau triển lãm, hai người ghé một quán gần đó ăn cơm, lại cùng nhau đi lấy quyển sách Khuru Thiên đặt, hơn sáu giờ chiều tạm biệt trước cửa nhà sách. Khuru Thiên cẩn thận không làm động tác “Đi đường mạnh giỏi”, nỗ lực khiến bản thân xoay người, đi nhanh về hướng trạm xe không ngoảnh đầu lại.

Trong tám chiêu tán tỉnh của Lý Dĩ Thành và A Vinh, chiêu thứ bảy “Đi đường mạnh giỏi” Khuru Thiên hay dùng nhất. Lúc hai người tạm biệt nhau, anh sẽ vẫn đứng tại chỗ, mỉm cười nhìn theo bóng dáng của đối phương, nếu đối phương bỗng nhiên quay đầu, anh sẽ giơ cao tay phải, ngón áp út và ngón út hơi cong lại, nhẹ nhàng vẫy hai lần.

“Mục đích là truyền tải tình cảm nồng nàn tha thiết qua từng động tác tinh tế nhỏ nhất nhất.” A Vinh đã nói thế.

Đúng là ba cái chiêu sứt mẻ, giờ thì tôi mới là người cần “đi đường mạnh giỏi” đây này. Khuru Thiên cười thâm trong lòng, rút điện thoại ra gọi cho Tiểu Mã, đầu dây bên kia vừa kết nối, lập tức cười lấy lòng. “Xin lỗi tôi sai rồi đừng giận nữa đi uống với tôi đi.”

“Người ta bỏ chạy rồi chứ gì?” Tiểu Mã cực kỳ hả hê.

“Sai, là tôi chạy, chín rưỡi hẹn ở LB nhé.”

Tiểu Mã là một công dân gương mẫu ngủ sớm dậy sớm, nên chỉ ngồi đến mười hai giờ đã phát tay rồi đi, để lại Khuru Thiên một mình ở một góc quầy bar, thi thoảng lại cùng bartender trò chuyện câu được câu chăng.

“Hôm qua vừa mới leo tường đá, ngã thật đau.” Khuu Thiên uống ly thứ tư.

“Bộ trên tường không có cửa à?” Bartender bận bịu trả lời cho có.

“Không, đúng thật là... một lối ra cũng không.” Khuu Thiên uống ly thứ năm.

Bốn giờ sáng, quán bar chuẩn bị đóng cửa, bartender mới phát hiện ra Khuu Thiên đang say mèm gục ở một góc quầy.

“Này, gọi cho ai đây?” Bartender đẩy đẩy anh, lục tìm điện thoại.

“Ừm... bé cưng...” Khuu Thiên mơ mơ màng màng.

“Đồ khốn, anh gọi ai là bé cưng?” Bartender tức giận, đang tính quạt Khuu Thiên thì hiểu ra ý anh, bèn tìm tên “Bé cưng” trong danh bạ.

Hồi chuông vang lên thật lâu mới có người nhận điện.

“Sao vậy?” Giọng Lý Dĩ Thành hoảng hốt, bởi Khuu Thiên sẽ không bao giờ đột nhiên gọi cậu vào lúc bốn giờ sáng.

“Xin chào, chúng tôi là bar LB, bạn anh say, mong anh đến đón.” Bartender nở nụ cười chuyên nghiệp.

“... Xin lỗi, tôi đến ngay.”

Hai mươi phút sau, Lý Dĩ Thành và Dương Tiểu Văn đã có mặt ở LB, Khuu Thiên vừa nhìn thấy Dương Tiểu Văn đã quát ầm lên. “Đồ khốn, chuyện của tao mà đến đây hóng hớt làm gì! Cút!”

“Ảnh không tới, mình tui khiêng nổi cậu chắc.”

“Đồ theo trai bỏ bạn, năm đó người ta...”

“Nín, tui mà bỏ cậu thì bốn giờ sáng đã chẳng đến đây đón người!” Lý Dĩ Thành tức đến giậm chân.

Khuu Thiên cuối cùng vẫn là người may mắn, bởi mỗi khi trong cuộc sống gặp phải vấn đề gì nan giải, nhất định sẽ có một việc khác xảy ra giúp anh phân tán sự chú ý, như một kẻ đang rơi xuống vực sâu bỗng được một nhánh cây bên vách núi giữ lại.

Anh ngủ thảnh đến trưa chủ nhật thì bị điện thoại của anh Cường gọi dậy. “Đi Thượng Hải không chú em?”

“Đi.” Khuru Thiên ôm đầu, sau khi tỉnh rượu thì đau như búa bổ.

“Vụ A Lập chú biết chưa, đợt Thượng Hải này lẽ ra là cậu ta đi,” Anh Cường ngừng một chút rồi bắt đầu cười như điên. “VẬY mà sáng sớm nay đi cưới ngựa bị ngã gãy xương đó ha ha ha ha ha ha...”

“... Nên anh gọi em thay chứ gì.” Khuru Thiên thật là bó tay với anh Cường, đồng nghiệp gãy xương mà cũng cười cho được.

“Ồ, chứ để phí vé máy bay uống.”

“A khoan đã, thế bao giờ về? Thứ bảy sinh nhật mẹ nuôi em đó.”

“Chiều thứ năm về rồi, ba giờ chiều đến công ty họp tổng kết.”

Cơ hội này đến thật vừa vặn, danh chính ngôn thuận cho anh bốn ngày thanh tĩnh, tối thứ năm bay về Đài Bắc gặp Lâm Nhược Thần, thứ sáu lên xe về Đài Trung, rất tốt rất tốt. Khuru Thiên thỏa mãn gật đầu.

Đã bảo cầu đến đầu giường... Nhầm, thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng mà ha ha ha ha.

“Anh Cường, anh vừa cứu em một bàn đó.” Khuru Thiên cảm ơn xong liền vội ngắt điện thoại.

“Ồ này, anh còn chưa nói xong! Này này này!” Anh Cường gọi với theo.

Khuru Thiên đã tỉnh ngủ, hân hoan ôm đầu bò xuống giường, mở máy tính, ra ngoài thấy Lý Dĩ Thành đang ngồi trong phòng khách.

“Tui đói.” Anh bỏ lại một câu, lững thững bước vào phòng tắm.

Máy tính đã khởi động xong, tự động kết nối với MSN, trên màn hình nhấp nháy tin nhắn trả lời của Thái hậu: “Lẩu!”

Lẩu... Thôi chết cha! Giờ Khuru Thiên mới nhớ ra mình vừa thua độ 20 cái lẩu.

Lý Dĩ Thành đã hâm cháo Quảng Đông và thịt để sẵn trên bàn, bản thân thì ngồi một bên, rõ ràng là tư thế thẳng đường thẩm án.

Khuru Thiên trốn trong phòng tắm đấu tranh cả buổi trời, cuối cùng cơn đói giành chiến thắng, đành ưỡn ngực hiên ngang bước tới, gọi to: “Uy vũ!”

(T/N: “Uy vũ” là tiếng hô của nha sai mỗi khi thăng đường.)

“Nói.” Lý Dĩ Thành cầm đũa, gõ lên bàn như đại quan gõ án.

“Á đừng đừng đừng... Gây giờ,” Khuru Thiên tự động khai nhận. “Thật sự không có gì hết, cậu ấy nói là chỉ muốn sống một mình, chỉ có thể làm bạn với tui, không được thì đừng gặp nhau.”

“Nhưng hoa trắng nhỏ rất thích cậu, Đại Võ bảo, với những người mình không thích, hoa trắng nhỏ chẳng thèm liếc mắt lấy một cái, năm xưa bao nhiêu người điên cuồng theo đuổi mà vẫn trắng tay.”

“Tui biết, nhưng việc này thích hay không thích chẳng can hệ... Cậu ấy chỉ là... Ai da...” Khuru Thiên chẳng biết nói sao cho phải, đành cầm đũa ăn cháo.

“Vậy tính bỏ cuộc à?”

“Không, Thái hậu bảo, yêu hay không là việc của tui, chỉ cần đừng để mất không chế là được.”

“Ừm, Thiên Thiên này...”

“Gi?”

“Tui tính dọn tới chỗ Đại Võ.”

“Cút đi.” Khuru Thiên không thèm đổi sắc mặt. “Mình tui chẳng chết được.”

27. Chương 27: Cây Mùa Thu

Chủ nhật, Lâm Nhược Thần không onl MSN, Khuru Thiên cũng chưa gọi điện nói cho cậu biết việc mình đi Thượng Hải, anh và cậu vốn không phải người nhà, chẳng phải tình nhân, nào có lý do gì để báo cáo mọi chuyện với đối phương?

Thứ hai bận bịu từ sáng đến tối, hơn 11 giờ đêm mới về đến khách sạn, Khuru Thiên mở MSN lên, vẫn không thấy Lâm Nhược Thần online, bèn để lại tin nhắn cho cậu, làm bộ vô tội mà khóc lóc kể lể rằng công ty vô tình vô nghĩa tâng tặn lương tâm ném anh đến Thượng Hải này công tác, khiến anh quay cuồng suốt một ngày đêm, mệt đến chết, đói đến chết, bây giờ mới có thời gian rảnh mà lên mạng.

Tối thứ ba, hơn 8 giờ Khuê Thiên đã được tha về, vừa nhìn thấy Lâm Nhược Thần online trên MSN, bèn lập tức nhào qua, một lần nữa kể lể khóc than.

“Tối thứ năm tôi về đi ăn cơm sườn nhé, mấy món ở đây tôi ăn không quen hu hu hu.” Khuê Thiên nói mà chẳng thẹn với lòng, một bàn đồ ăn thịnh soạn A Vinh mời anh hãy còn ở yên trong bụng đây.

“Tôi nghiệp chưa, thôi thứ năm tôi mời anh ăn đậu hũ.”

“Ha ha, duyệt, à mà cậu có muốn mua gì không?”

“Tôi muốn ăn pocky!”

“Gì cơ?”

“Pocky ấy, anh vào siêu thị sẽ thấy, mua giúp tôi vài hộp, trừ vị ô mai và vị bắp ra, còn lại tôi ăn tất.”

“Ok, mà hôm nay tôi tìm được mấy cái chén sứ rất đẹp đây...”

Đối thoại vẫn như bình thường, nhưng khoảng cách xa xôi đã che giấu đi những lúng túng bất an trong lòng Khuê Thiên, bốn ngày không nhìn thấy mặt nhau, ngực anh tràn đầy thứ cảm giác cồn cào xa lạ, chẳng thể diễn tả được bằng lời. Khi đau đớn giằng xé, khi tê liệt chẳng còn cảm nhận được gì, tim này, phổi này, tưởng quặn lên rồi lại không phải, như thân thể đã bị khoan vào một lỗ thật sâu, vỡ toang ra, trống hoác.

Nhưng lòng... lại không quá khổ sở, tựa như miếng đệm bông thần kỳ, ngấm vào thật nhiều đau thương vẫn có thể thỏa mãn, ôi không, nhiễm Thái hậu mất rồi, nói quàng nói xiên cái gì đây. Khuê Thiên lắc lắc đầu.

Thứ năm trở lại Đài Bắc, mang theo ly sứ và 32 hộp pocky đến cà phê “Chưa đặt chân”, tháng tám đã qua hơn một nửa, thời tiết vẫn oi bức, vị trí bên cửa sổ vẫn chưa có người ngồi.

Mặc Mặc theo thường lệ ngắm soi anh từ đầu đến chân rồi mới mang bánh dâu tây và latte ra, Khuê Thiên cũng như thường lệ đợi Mặc Mặc nói câu “Rất nóng, cẩn thận” kia.

“Đi đường mạnh giỏi.” Hôm nay Mặc Mặc bỗng nhiên đổi lời thoại.

Khuê Thiên câm nín.

Uống xong latte, ăn xong bánh, Lâm Nhược Thần mới đến, câu đầu tiên cậu nói khi ngồi xuống lại là: “Thứ hai vừa rồi Đài Bắc mưa to.”

Mỗi lần trời mưa, Lâm Nhược Thần sẽ giận dữ như trẻ con, lên MSN bày tỏ bất mãn với Khuê Thiên. Cậu rất ghét ngày mưa, vì ngày mưa làm gì cũng phiền hà. “Hơn nữa văn chương ca nhạc cứ đem mưa ra làm đề tài muôn thuở cho những tác phẩm u tình, thật ra làm gì đau thương đến mức đó.” Lâm Nhược Thần nói.

“Sao lại giận lâu vậy, đã ba ngày rồi còn gì?” Khuê Thiên cười đưa ly sủi và pocky cho cậu.

“Thứ hai anh không có đây, tôi bị nghẹn không xả được, rất khó chịu.” Lâm Nhược Thần trả lời như một lẽ đương nhiên.

Hóa ra cậu vẫn để ý việc thứ hai anh không online sao? Một sợi dây cảm xúc nào đó khẽ rung lên trong ngực Khuê Thiên, là mừng rỡ hân hoan.

Ra vậy. Khuê Thiên chợt hiểu. Nếu không gặp nhau khiến anh hoang mang khổ sở, nhưng lại có thể khiến cậu nhớ đến, thì anh sẵn lòng đi công tác mỗi tuần, kéo dài khoảng cách giữa hai người, rời xa Đài Bắc, rời xa quán cà phê quen, rời xa Lâm Nhược Thần, như vậy, hai người vẫn có thể làm bạn.

“Quà tạ lễ cho anh này.” Thanh âm của Lâm Nhược Thần kéo anh trở lại.

Trên bàn là bản thu nhỏ của chiếc ghế đôi hay đặt trong công viên, mặt giấy màu xanh biếc điểm những gợn sóng trắng nhấp nhô.

“Là biển.” Khuê Thiên khẳng định.

“Ai da, Thiên Thiên thật thông minh.” Lâm Nhược Thần cười cong mắt, mở hộp pocky vị chuối ra ăn.

Anh nhìn chiếc ghế biển con con, muốn hỏi cậu tại sao lại mang đôi ghế ở phòng anh đặt trên bệ cửa sổ, nhưng nếu nói ra sẽ gợi nhắc đến chuyện đêm đó, sẽ khiến lòng trở nên dậy sóng, biết đâu lại làm ra những hành vi kích động. Nghĩ vậy, đành gạt đi, lảng sang chuyện khác.

Tất cả dường như vẫn không có gì thay đổi.

Nhưng trong bốn ngày nơi đất khách quê người kia, sinh mệnh rã rời của Khuê Thiên đã một lần nữa ngưng tụ, trở về Đài Bắc gặp Lâm Nhược Thần, những rối ren trong lòng đã từ từ liên kết lại, thành một khối phức đồ ngay ngắn và rành mạch.

Và anh biết, có điều gì đó đang mất đi, chân chân thật thật, mất đi.

Trở về nơi ở, Khuê Thiên đem ghế biển nho nhỏ đặt lên bệ cửa sổ, bên cạnh hai chiếc kia.

Thật đáng yêu. Ngón tay anh chọc chọc lên ghế biển, xem nào, gọi mày là Hải Hải nhé. Hải Hải, nghe yêu

không?

Rồi lại chọc sang ghế dựa, ừm, gọi mày Xan Xan ha, nhìn kiểu dáng của mày rất giống với phong cách đơn giản của Nhược Thần...

Nhược Thần...

“A!” Khứ Thiên bừng tỉnh, vỗ bàn hét lên.

Ghế dựa là Lâm Nhược Thần, ghế quây bar là anh, màu hồng chấm bi là trò đùa bất chợt của cậu, mà ghế biển là Khẩn Đình... Vậy Lâm Nhược Thần đem hai chiếc ghế đặt song song bên cửa sổ ngắm phong cảnh, là có ý gì...?

“Cậu ấy muốn ngắm cảnh cùng cậu.” Thái hậu trả lời.

“Thái hậu... Chị cũng đừng vì 10 cái lẫu mà trả lời qua loa với tôi như thế, chị nhần tâm sao!”

“Chị là loại người như vậy à?”

“Còn không phải nữa!”

“Chị làm sao? Làm sao? Tạo phản hử!”

“Thái hậu...” Khứ Thiên gửi sang một dãy mặt khóc.

“Dọa cậu làm gì, cậu ta muốn cùng cậu ngắm cảnh, cậu ta thích cậu, không muốn mất cậu, nên mới cảnh cáo cậu không được vượt qua phòng tuyến.”

“Nhưng cậu ấy vẫn sẽ chọn một mình.”

“Vì đối với hoa trắng nhỏ, có một số thứ trên đời này quan trọng hơn ái tình, như Lâm Giác Dân yêu vợ đến chết vẫn chạy đi tham gia cách mạng, còn nói gì mà chiến đấu vì tự do, hy sinh là tất yếu.”

“Thái hậu, dạo này chị đang xem phim thời dân quốc phải không?”

“Nói nhiều! Không thích ví dụ này thì chị cho ví dụ khác.”

“Thỉnh Thái hậu minh kỳ.”

“Hôm trước chị có xem phóng sự ở Hà Nam, người được phỏng vấn là Trương Tiểu Yến, cô ta bảo muốn biết chồng mình sau khi mất sẽ đi đâu nên đã mời thầy bói khắp nơi về xem, đáp án của mỗi người mỗi khác, cuối cùng cô ta không hỏi nữa, bởi cho dù có lấy được đáp án, chồng mình cũng chẳng thể quay về.”

“Xin hỏi Thái hậu... ý chị là gì?”

“Rất nhiều việc cậu không thể tránh được, phải chấp nhận thôi.”

“Việc ấy thì tôi biết lâu rồi.”

“Thế sao không nói sớm, hại chị gõ cả buổi, mỗi tay lăm biết không? Phạt ra Ngọ môn quỳ!”

Thứ sáu, sau khi tan tầm, Khuê Thiên xách hành lý lên xe chạy thẳng về Đài Trung, trên MSN vẫn trò chuyện với Lâm Nhược Thần như bình thường, lại không hề nói với cậu cuối tuần sẽ đi đâu, dù từ lúc gặp lại nhau tới nay, chưa có cuối tuần nào họ không ở cạnh nhau.

Như vậy, cũng tốt.

Khuê Thiên ngồi trên xe buýt, mở Mp3 lên, playlist toàn là mấy bài ca thất tình đau thương Lý Di Thành nhét vào.

“Lấy độc trị độc.” Lý Di Thành hăm hờ nói, “Ăn bánh nướng suốt 30 ngày sẽ thấy ngán, nghe nhạc thất tình 30 ngày sẽ không còn đau nữa.”

Cái con khỉ! Cần không tôi bán giảm giá 20% thất tình của tôi cho cậu!

Nhưng anh vẫn mặc kệ cậu thích lưu bài nào thì lưu. Bánh nướng, ừm, về phải đi ăn bánh nướng chỗ Lâm Nhược Thần để cử mới được.

“Tôi yêu không giấu được, mặc dòng đời xô đẩy, tôi không sợ đau thương, không sợ lừa dối, chỉ sợ dù cố gắng đến đâu cũng vô vọng...”

“Trái tim như ga tàu nửa đêm, nơi nơi đều trống rỗng, không người đến người đi, tất cả đều là hư vô...”

“Nếu đời này là giấc mộng, thì tôi đã nằm mộng quá lâu, chẳng cần thanh tỉnh, chỉ cần ái tình...”

Lời nhạc bi thương đến phát hoảng, vậy mà Khuê Thiên chẳng có chút cảm giác gì, anh mải mê trong lòng, nhấn next next liên tục.

“Tôi như thân cây mùa thu...” Chợt nghe tên mình, Khuê Thiên giật mình ngừng tay.

“Tôi như thân cây mùa thu, im lặng đứng nơi góc phố, nhìn phồn hoa trước mắt mà chẳng hoài quan tâm, bởi điều đẹp nhất nơi đây lòng, đã không còn nữa...”

Tấm lòng anh rất dịu dàng và thiện lương. Một đêm nào đó, Lâm Nhược Thần đã nói với anh như vậy.

Trên chuyến xe đang lao vun vút về phía trước, Khuê Thiên ngả đầu lên cửa kính, nước mắt bỗng lăn dài trên má, giữa ánh đèn xe loang loáng qua lại, chợt thấy mình trống rỗng.

Bởi vì điều đẹp nhất nơi đây lòng, đã không còn nữa.

28. Chương 28: Hoa Nắp Ấm

Khuê Thiên ngủ thẳng đến trưa mới tỉnh dậy, trên bàn ăn đã hoàn toàn sạch sẽ.

“Chả phải tối nay con qua nhà Tiểu Thành dự tiệc à? Đói lâu ăn mới được nhiều.” Mẫu thân đại nhân của anh thản nhiên nói.

Trên đời này chỉ có mẹ nuôi là tốt với tui nhất thôi! Khuê Thiên cắn răng rơi lệ, quyết định lết ra quán bánh nướng nọ cứu rỗi cái dạ dày.

Ngồi trên chiếc xe 50 phân khối mà mẫu thân đại nhân vẫn dùng để đi chợ, Khuê Thiên chậm rãi chạy giữa đường phố Đài Trung, phía đầu xe, những tờ quảng cáo trong giỏ đựng loạt soạt bay theo gió.

Anh thích Đài Trung, đêm qua lúc bước xuống xe buýt, trong khoảnh khắc ấy, cảm giác “quay về Đài Trung” hiện lên thật rõ ràng, như dòng nước ấm len lỏi vào góc tối lạnh lẽo nhất trong lòng, chẳng thể diễn tả được bằng lời.

Lý Di Thành đã không còn cần anh bầu bạn, anh rất muốn quay về Đài Trung, nhưng một là anh vẫn thích công việc hiện tại, hai là anh Cường đối với anh cũng như Thái hậu thứ hai, không thể bỏ mặc anh ấy mà đi. Ít cũng phải làm ở đó được một năm rồi hẵng bàn. Lúc ấy anh Cường là người trực tiếp dắt anh vào công ty, làm sao có thể chỉ ngồi vài tháng đã giữ áo quay đầu.

Khuê Thiên dừng xe, giữa phố chợ đông đúc tìm được quán bánh nướng nọ. “Cho một bánh không cay, để nguyên đường cắt ra.” Anh nói, cảm nhận cơn đói đã leo từ dạ dày lên tận miệng, đợi mua bánh xong đi mua sữa, rồi đi ăn món kho với cả mì xào...

“Thiên Thiên!”

“Có!” Khuru Thiên trả lời theo phản xạ, một giây sau mới kịp phản ứng, quay sang nhìn người đang kéo góc áo anh.

“Sao anh lại ở đây?” Gương mặt Lâm Nhược Thần hiện lên vẻ kinh ngạc, bên cạnh cậu là một cô gái trẻ, mái tóc đen dài buông xõa, gương mặt rất giống cậu.

“Tôi đói nên đi mua bánh nướng.” Khuru Thiên vẫn chưa hoàn hồn.

“Không phải vậy, ý tôi là sao anh lại ở Đài Trung?” Lâm Nhược Thần vừa bực mình vừa buồn cười, đâm đâm cánh tay anh.

“À, sinh nhật mẹ nuôi, tôi về chúc mừng,” Khuru Thiên cuối cùng cũng lấy lại bình tĩnh. “Cậu đến thăm em gái sao?”

“Ừ,” Lâm Nhược Thần chỉ vào cô gái bên cạnh, “Em gái tôi, gọi là Tiểu Nhược.”

Anh và Tiểu Nhược vẫy tay chào nhau, lúc anh tự xưng tên, Tiểu Nhược nhìn anh mỉm cười, dường như là cô gái ôn hòa trầm tĩnh. Khuru Thiên chưa kịp nói câu tiếp theo, bánh đã nướng xong, ba người đi mua đồ uống rồi đến ngồi trước bậc thềm bên cạnh đường.

“Em gái cậu sao không gọi là Tiểu Hi?” Bây giờ Khuru Thiên mới có cơ hội thắc mắc.

“Chữ Hi khó viết lắm, dù sao tôi gọi là Tiểu Thần, con bé gọi Tiểu Nhược, sẽ không nhầm lẫn,” Lâm Nhược Thần vừa ăn bánh vừa trả lời, “Ngon quá.”

“Ừ ngon thật, xong đi ăn mì xào không? Chỉ vậy chưa có no.”

“Được, sau đó ăn điểm tâm ngọt nhé, tôi muốn ăn bánh xốp.”

Trong cuộc trò chuyện giữa cậu và Khuru Thiên, không ai chủ động nhắc đến vấn đề “Tại sao lại không rủ tôi đi Đài Trung”, mà Tiểu Nhược ngồi bên cạnh, từ đầu đến cuối cũng không mở miệng.

“Đợi tôi một lát, tôi vào nhà vệ sinh.” Ăn bánh nướng xong, Lâm Nhược Thần đưa đồ uống cho Khuru Thiên rồi tức tốc chạy vào trong quán.

Anh đứng chờ ở cửa, nhìn Tiểu Nhược cúi xuống buộc lại dây giày, áo sơ mi của cô hở ra một đoạn nhỏ, vừa vặn nhìn thấy một hình xăm mặt trời hoàn chỉnh nơi thắt lưng, rất giống với hình xăm của Lâm Nhược Thần, vừa dịu dàng tinh tế, vừa rực rỡ như lửa... Không đúng!

“Tại sao hình xăm của em lại là nguyên ông mặt trời? Tôi tưởng hai người chỉ xăm có một nửa thôi?” Khuru

Thiên chưa kịp nghĩ ngợi, đã bật thốt.

Tiểu Nhược đứng thẳng người dậy, nhướn mi, không nói lời nào, chỉ im lặng nhìn Khu Thiên một lượt từ đầu đến chân, sau đó phá lên cười như điên, “Hóa ra anh chính là người kia! Ôi mẹ ơi, Tiểu Thần cũng ít có thảm, đã chạy tới Đài Trung trốn anh mà vẫn đụng phải anh, ha ha ha...”

Nhược Thần chạy tới Đài Trung để trốn anh? Lời của Tiểu Nhược khiến Khu Thiên nhất thời ngẩn ra, Nhược Thần chạy tới Đài Trung trốn anh? Nhược Thần trốn anh? Nhược Thần trốn anh trốn anh trốn anh... Gương mặt của Khu Thiên gần như vụn vỡ.

“Ấy chết nói nhầm rồi, không phải trốn anh đâu, là tới tỉnh tâm thôi, đừng khổ sở như vậy, ngoan.” Tiểu Nhược vô tư cười, “Không có vấn đề gì với anh cả, đừng sợ, trước giờ chưa từng thấy Tiểu Thần mất hồn mất vía như lần này đâu.”

Nhược Thần mất hồn mất vía? Vì anh mà mất hồn mất vía? Mất hồn mất vía mất hồn mất vía mất hồn mất vía... Gương mặt Khu Thiên lại trở về với vẻ ngu ngơ ban đầu.

Tốc độ thay đổi của Tiểu Nhược quá nhanh, quả thực khiến anh theo không kịp.

“Mặt mũi thân hình đều tốt, cao bao nhiêu?” Tiểu Nhược hài lòng quan sát Khu Thiên.

“Hả? 182cm.” Khu Thiên ngoan ngoãn báo chiều cao.

“Tốt tốt.” Tiểu Nhược nhích lại gần, hai tay sờ soạng lên ngực anh.

“Á? Làm gì đó? Nam nữ thụ thụ bất thân!” Khu Thiên giật mình nhảy dựng, đời này anh chưa từng bị phụ nữ sờ qua đâu nhé.

“Kiểm tra coi ngực anh có đủ vững chãi không,” Tiểu Nhược cười ranh mãnh, “Không tệ. Kích thước thì sao?”

“Kích kích kích kích thước?”

“À, thôi bỏ đi, dù sao cũng chẳng phải cho tôi dùng.” Tiểu Nhược phát tay buông tha anh, đồng thời rút điện thoại ra. “Số phone?”

“Hả?” Khu Thiên run run đọc lên một dãy số.

Ôi, cô gái này thật đáng sợ... Đúng rồi, Kim Tương Ngọc! Anh nhớ lại hình dung của Lâm Nhược Thần. Tiểu Nhược chính là cô em gái làm vương làm tướng của cậu, bộ dạng im lặng ngoan ngoãn này giờ thật ra

chỉ là trạng thái ẩn mình để quan sát con mồi mà thôi. Toàn thân Khuư Thiên đổ mồ hôi lạnh.

“Tốt, để tôi xem xét lại, coi anh có phải hàng dỏm hay không.” Tiểu Nhược nhanh nhẹn lưu số, tiếp tục nói.
“Lát ăn xong anh đi theo bọn tôi, không cho phép từ chối.”

Tiểu Nhược vừa nói hết câu, Lâm Nhược Thần đã đi ra, cậu nhận đồ uống trên tay Khuư Thiên rồi theo mọi người đến tiệm mì.

Hàng dỏm? Nghĩa là sao? Nhược Thần thực sự đang trốn tui? A còn chuyện hình xăm vẫn chưa trả lời tui nữa. Này!

Sau khi ăn xong, Lâm Nhược Thần không có ý kiến, Khuư Thiên thì không có quyền ý kiến, tất cả đều do Tiểu Nhược quyết định.

“Đến trung tâm thương mại mười tầng đi nhà sách.” Tiểu Nhược nói.

Lúc cả ba vừa vào đến cửa, Lâm Nhược Thần đã vội đầu xem hết quyển này đến quyển khác, Khuư Thiên thông báo một câu rồi cũng rẽ sang khu sách mình ưa thích, vừa lựa đông lựa tây vừa thi thoảng ngẩng lên nhìn cậu.

“Chúng ta cùng đi xem mấy gian hàng khác đi.” Tiểu Nhược nói.

Khuư Thiên ngoan ngoãn nghe lệnh, đi theo Lâm Nhược Thần xem này xem nọ, Tiểu Nhược ở phía sau hai người hầu như không lên tiếng, nhưng anh có thể cảm giác được mình đang bị quan sát gắt gao, trên lưng như có cả ngàn mũi châm.

“Em gái cậu thật ít nói.” Khuư Thiên cầm gói snack rong biển lên che mặt, nhỏ giọng nhận xét với Lâm Nhược Thần.

“Ảo giác đấy.” Cậu cũng thì thầm với anh. “Mỗi lần nó im lặng nghĩa là đang có ý đồ xấu.”

“Cô ấy biết chuyện của cậu?”

“Biết, chẳng có việc nào của tôi mà nó không biết.”

Nếu Tiểu Nhược cái gì cũng biết, vậy nghĩa là Nhược Thần thực sự chạy đến đây trốn mình? Thực sự vì mình mà mất hồn mất vía? Tâm lý Khuư Thiên bắt đầu rối loạn.

Có lẽ Tiểu Nhược chính là đặc trưng của loài hoa nắp ẩm ăn thịt, khiến anh đẩy lên bản năng sợ hãi cái chết mỗi lần đối mặt với cô, chưa kể Lâm Nhược Thần có thể nhìn thấu bản chất của anh, vậy Tiểu Nhược

cũng sẽ nhìn ra có phải không? Vậy có khi nào anh sẽ bị ăn thịt luôn không? Ôi ôi ôi.

Đạo đến hơn năm giờ, mắt thấy thời gian đã không còn kịp, Khuru Thiên vội vàng chào tạm biệt hai người.

“Ăn tối xong nhớ gọi điện cho Tiểu Thần nhé, chúng ta cùng đi chợ đêm.” Tiểu Nhược cười ngọt ngào. Đa đầu Khuru Thiên lại run lên từng trận.

Anh gần như là chạy trốn đến nhà họ Lý, kéo Lý Dĩ Thành vào một góc. “Tui đi mua bánh nướng thì gặp phải hoa trắng nhỏ với hoa nắp ầm, hoa nắp ầm nói hoa trắng nhỏ chạy tới Đài Trung này là để trốn tui hu hu hu.”

“Xem ra cậu với hoa trắng nhỏ thật sự có duyên, đừng bỏ cuộc, cố lên.” Lý Dĩ Thành làm mặt thâm tình.

“Xùy! Bớt nói mấy câu sáo rỗng đi, tác dụng quái gì! Tui cần lời khuyên hữu ích, hữu ích hiểu không hả! Nhà cậu giờ bây chỉ mong dọn đồ chạy khỏi tui cho lẹ chứ gì, cái đồ theo trai bỏ bạn...” Khuru Thiên bày ra vẻ hung tợn.

“Ê đừng tưởng có mẹ tui ở đây mà tui không dám đánh cậu nhé.” Lý Dĩ Thành cười hăm dọa.

“Mẹ nuôi! Con trai mẹ bắt nạt con kìa hu hu hu~~~~”

Tiệc tối kéo dài đến chín rưỡi, ra khỏi nhà Lý Dĩ Thành, Khuru Thiên vội vàng gọi điện cho Lâm Nhược Thần, hẹn mười giờ gặp nhau ở chợ đêm. Tuy hoa nắp ầm rất đáng sợ, nhưng vì cậu, anh sẽ cắn răng hy sinh thân mình cho loài ác ma ăn thịt.

Mười giờ tối, chợ đêm cuối tuần họp trên sườn dốc, dòng người đông nghịt chen chúc nhau trên đường, tay trái đụng tay phải, chỉ có thể nương theo hướng di chuyển của đám đông mà bị đẩy về phía trước.

“Tôi muốn ăn cái này, cái này, cái này với cái kia nữa.” Lâm Nhược Thần vui vẻ chỉ vào mấy gian hàng.

Khuru Thiên đi phía sau cậu, cẩn thận tránh cho cậu bị xô đẩy, hai người cùng ăn bên sạp hàng, dường như quên mất sự tồn tại của Tiểu Nhược.

Lâm Nhược Thần vừa nhai thức ăn trong miệng, vừa hờn hờn nhìn khắp nơi, chen giữa đám người, tay còn chỉ đông chỉ tây, vô tình bị dạt ra tận phía ngoài.

“Cẩn thận.” Khuru Thiên nhanh nhẹn kéo cậu ngược trở lại.

Lâm Nhược Thần ngạc nhiên nhìn anh.

“Suýt nữa là bị tông trúng rồi, phải cẩn thận chứ.” Anh nói, rồi thản nhiên buông cậu ra.

“Ừ,” Lâm Nhược Thần cười, đưa xiên thịt gà trên tay đến bên miệng anh, “Có muốn ăn không?”

Khưu Thiên cúi xuống gặm một miếng thịt, cảm nhận ngực mình như có tràng pháo hoa đang nổ, bùng bùng, bùng bùng, vang dội.

Anh nghĩ quyết định của mình hoàn toàn đúng đắn, chỉ cần có thể ở cạnh cậu là tốt rồi, chỉ cần thi thoảng cậu lại cho anh một nụ cười, một ánh mắt, một động tác thân mật, là đủ rồi.

Tình yêu của anh, xét cho cùng, chỉ là sự tồn tại trong mộng tưởng, nên sẽ không bao giờ chết đi, sẽ theo anh dài lâu hơn hết thảy.

Như vậy, rất tốt.

Vui vẻ dạo chợ đến hơn mười một rưỡi, Tiểu Nhược vốn đang biến mất bỗng từ đâu xuất hiện. “Ăn no rồi.”

“Ừ, về thôi, tôi cũng no rồi.” Lâm Nhược Thần quay lại nói với Khưu Thiên. “Ngày mai cùng về Đà Bắc nhé?”

“Ok, cơm tối xong, khoảng bảy giờ tôi sẽ gọi cho cậu.” Anh cười phất tay chào tạm biệt, nhìn cậu và Tiểu Nhược sóng vai băng qua đường, đột nhiên, Tiểu Nhược quay đầu lại, len lén làm dấu hiệu gọi điện thoại với Khưu Thiên.

Anh lập tức gạt đầu, lòng dấy lên sợ hãi như đang đợi tuyên án.

29. Chương 29: Kẻ Ngốc Nghếch

Khưu Thiên đợi đến hơn một giờ, Tiểu Nhược mới gọi.

“Xin lỗi, tôi phải đợi Tiểu Thần ngủ say đã.” Giọng của cô trong điện thoại rất nhỏ, Khưu Thiên có thể nghe thấy tiếng gió thổi bên tai, xem ra cô đang ở ngoài ban công.

“Không có gì, em nói đi.” Trực tiếp cho tôi được chết một cách thoải mái đi.

“Tốt, cũng không nên phí tiền điện thoại. Anh rất ok, lấy tiêu chuẩn của Tiểu Thần mà nói, cùng anh đi nhà sách đi siêu thị đi chợ đêm đều ăn ý mười phần, lần đầu tiên tôi thấy có người đạt đủ mười phần đấy, hơn nữa anh cũng không phải hàng dỏm, tôi sẽ cố gắng nói chuyện với Tiểu Thần.” Tiểu Nhược gần như

bắn rap trong điện thoại.

Anh hiểu, cũng giống như tiêu chuẩn của anh là ăn tối, uống cà phê, xem phim, thì tiêu chuẩn của Tiểu Nhược là đi nhà sách, đi siêu thị, dạo chợ đêm.

“Rốt cuộc thì hàng dỏm là ý gì? Còn nữa, hình xăm kia...”

“Hàng dỏm là hàng không thật, anh có học ngữ văn chưa đấy?” Hoa nấp ẩm bắt đầu ra uly.

“Tôi biết, nhưng có phải ý em muốn nói tôi là hàng thật không?” Khưu Thiên thật muốn khóc, anh từ nào giờ vẫn luôn là hàng thật mà.

“Ừ, đối với Tiểu Thần anh là hàng thật giá thật, tôi có thể nhìn ra, anh dùng chính bản thân mình để yêu anh ấy, mà chẳng phải lấy tình yêu ra đổi tình yêu, Tiểu Thần khi đi bên anh rất tự nhiên và quen thuộc, bầu không khí này, khi anh ấy ở cùng những người yêu cũ trước kia tôi chưa từng nhìn thấy, những kẻ đó đều là hàng dỏm, lúc đó tôi đã nói rồi mà anh ấy không nghe.”

Toàn thân Khưu Thiên run lên, em gái song sinh của Lâm Nhược Thần thừa nhận anh, so với Thái hậu, với Tiểu Thành, càng làm anh kích động, đến nỗi cô nói cái gì mà dùng tình yêu ra đổi tình yêu, tuy anh không hiểu rõ ràng lắm, vẫn có thể suy ra được đó là lời ngợi khen.

“Tôi là hàng thật, chính xác là hàng thật.” Khưu Thiên vui phát khóc, hóa ra hoa nấp ẩm lại biết phân biệt thật giả như thế.

“Đừng vui mừng sớm, dù anh là hàng thật hay hàng giả, Tiểu Thần cũng chẳng muốn mua.” Tiểu Nhược phóng một dao ghim chết Khưu Thiên.

“Em không thể thuyết phục cậu ấy mua sao...” Khưu Thiên nản chí.

“Anh tự đi mà nghĩ biện pháp đẩy mạnh tiêu thụ, mà thực ra, tôi thấy anh ấy cũng có dao động, nếu không đã chẳng chạy tới Đài Trung. Xui xẻo thay lại vẫn gặp anh. Tóm lại tôi chỉ có thể nói với anh rằng, anh ấy có cách sống của riêng anh ấy, người khác không thể can thiệp, hơn nữa anh ấy rất ghét phiền hà.”

“Tôi biết, cậu ấy đã nói chuyện đó với tôi, còn hình xăm thì sao? Tại sao của em lại là nguyên ông mặt trời?”

“Chúng tôi là sinh đôi khác trứng, từ nhỏ đã có cảm giác bản thân mình thiếu mất một nửa, sự hụt hẫng đó rất khó hình dung, nhưng nói chung là ngày ấy khi đi xăm hình chúng tôi đã hẹn nhau, nếu sau này gặp được người có thể lấp đầy khoảng trống đó, sẽ đi xăm một nửa còn lại.”

“Em gặp rồi?” Trên đời này cũng có người trị được Kim Tương Ngọc ư?

“Ừ, nhưng không ở bên nhau.”

“Vì em cũng sợ phiền phức?”

“Không, vì không cùng một con đường, ngoại hình suy nghĩ lối sống, đều không phải là thế giới của tôi.” Tiểu Nhược thản nhiên nói, “Anh không hiểu cũng được, chỉ cần biết rằng người kia có tồn tại, nghĩ đến người kia có thể tiếp thêm cho tôi sức mạnh, là đủ rồi.”

“Tôi hiểu, thật đấy, như Lâm Giác Dân rất yêu vợ, cuối cùng vẫn đi theo cách mạng và hy sinh, có rất nhiều việc trên đời không thể xét đến tình yêu.” Thật ra anh hiểu được, nhưng không cảm nhận được.

“Ví dụ gì kỳ quái thế, nhưng một mặt nào đó cũng đúng,” Giọng Tiểu Nhược dở khóc dở cười, “Anh rất thú vị, suy nghĩ của anh rất khác với tư duy thông thường, hèn gì lúc nào Tiểu Thần nói chuyện với anh cũng cười.”

“Tôi hồi xưa cũng là thanh niên nghiêm túc ngoan ngoãn đó, tiếc là về sau gặp phải người xấu, bị tàn phá 12 năm.”

“Ha ha, anh mà nghiêm túc thì đã chẳng lồi được sự chú ý của Tiểu Thần, nói chung, người anh trai sinh đôi này của tôi thật ra rất lương thiện và dễ mềm lòng, anh vẫn có cơ hội, chỉ là không biết cơ hội nằm ở đâu, mỗi khi Tiểu Thần quyết định việc gì đó đều cần một cơ hội, như một bộ phim một bức ảnh gì đấy chẳng hạn.”

“Tôi biết, người yêu cũng vậy!”

“Không sai, hãy xem ông trời có cho anh cơ hội hay không, nhưng tôi sẽ chỉ trước cho anh ba quy tắc, một đừng dính chặt lấy Tiểu Thần, hai đừng quản lý anh ấy, ba đừng can thiệp quá sâu vào tự do riêng tư của anh ấy, anh ấy cần rất nhiều không gian một mình, giả dụ nửa đêm hai giờ sáng anh ấy muốn dậy ra biển, nếu đã không gọi anh theo, thì anh đừng nặng nề đi theo.”

“Vì thêm một người nghĩa là thêm phiền não, đúng không?” Khưu Thiên gần như đã hiểu rõ suy nghĩ của cặp song sinh này. “Tôi vốn luôn tôn trọng tự do riêng tư của đối phương.”

“Vô cùng tốt, anh hiểu là được rồi, tôi nghĩ anh hoàn toàn có thể phân định rạch ròi giữa quan tâm và can thiệp, tôi rất có niềm tin ở anh, nói chung tôi sẽ tìm cách nói với anh ấy, anh là hàng thật giá thật mười phần.”

“Được được, cảm ơn em! Tôi... Bao giờ em đến Đài Bắc, tôi sẽ mời em ăn cơm!”

“Hà hà, vậy anh cứ đợi đấy,” Tiểu Nhược cười ranh mãnh, lại nói tiếp, “Thật ra anh ấy cũng biết anh là hàng thật, dù sao cảm giác rung động đến tận đáy lòng, vốn không thể lừa được ai.”

“Rung động tận đáy lòng... Có phải giống như tất cả cảm xúc đều dồn lại, rồi vỡ toang ra khỏi ngực?”

“Không nhất định, cảm giác của mỗi người một khác,” Tiểu Nhược ngừng một chút, rồi dùng thái độ rất nghiêm túc nói với anh, “Tôi thực sự cho rằng anh chính là người có thể khiến Tiểu Thần đi xăm một nửa còn lại, tôi hy vọng sẽ có cơ hội làm người một nhà, gọi anh một tiếng anh trai.”

“Được... được mà...”

“Khóc cái gì, kẻ ngốc nghếch này.” Tiểu Nhược nói, rồi cúp máy.

Khuu Thiên không biết sau khi nghe Tiểu Nhược nói, trong lòng Lâm Nhược Thần đã có những thay đổi gì, chỉ ít trong suốt hai tiếng đồng hồ ngồi xe buýt lên Đài Bắc, anh nhìn không ra dao động của cậu.

Hai người chỉ yên lặng nhắm mắt nghỉ ngơi, thi thoảng lại trò chuyện đôi ba câu, Lâm Nhược Thần ngồi bên cửa sổ, ánh đèn loang loáng bên đường chốc chốc lại lướt qua sườn mặt cậu, lúc sáng, lúc tối.

“Thứ sáu tuần sau chúng ta đi triển lãm đương đại nhé?” Lúc xe buýt vào đến khu vực thành thị của Đài Bắc, Lâm Nhược Thần nói, “Video game, tranh ảnh mô hình các loại, có cả trò Dark Harbor và World Of Warcraft đấy.” Lúc nói đến Dark Harbor, đôi mắt cậu sáng lên, như một động sâu hun hút nhìn không thấy đáy, mạnh mẽ cuốn anh vào.

“Ừ, để tôi về luyện lại Dark Harbor cái đã, nhân vật Druid của tôi rất mạnh đấy.” Anh cười nói.

Lúc Khuu Thiên mở cửa ra, chào đón anh là căn phòng hoàn toàn yên tĩnh, như sáng sớm bước ra trạm xe buýt, bầu trời ngàn dặm không mây.

Anh thả ba lô của mình lên sofa, nhìn mớ hành lý đã sắp xếp xong của Lý Dĩ Thành, thật ra mấy tháng nay Lý Dĩ Thành gần như đã dọn sang ở bên kia, chỉ để lại đây một ít quần áo và đồ dùng hằng ngày, thêm một ít sách vở, chỉ cần cho tất cả vào một vali 24kg là đã gọn gàng. Nhưng dù vậy, việc cậu thật sự rời đi lại là chuyện khác.

Ừ, giống như một hợp đồng dài hạn bỗng nhiên bị đứt giữa chừng. Trong lòng Khuu Thiên chợt buồn bã, nhưng cuộc sống của anh vốn chẳng có gì thay đổi so với trước đây, cũng chỉ là một người giặt quần áo, tập thể dục, ăn uống, lên mạng, tắt đèn, ngủ.

Rồi lại chẳng mấy mà Lâm Nhược Thần cũng sẽ dần dần tan biến khỏi cuộc đời anh, sau cuộc đối thoại trên xe buýt anh đã hiểu được, mọi việc bây giờ đã không còn cách nào cứu vãn.

Vào cái đêm anh vượt qua bức tường đá đỏ, toàn bộ sức lực trong cơ thể đều đã đem ra sử dụng, từ bấy đến nay chỉ có thể chống đỡ bằng chút năng lượng dự bị còn sót lại, buồn cười thay, anh lại không nhận ra điều đó, vẫn luôn tự thôi miên bản thân rằng “chỉ cần làm bạn là tốt rồi”, nào biết đấy chẳng phải là sức mạnh lý trí, mà chỉ là sự giãy dụa cuối cùng trước lúc sinh mệnh hoàn toàn cạn kiệt. Anh không thể làm

bạn với cậu, thực sự không có cách nào làm bạn với cậu.

Lâm Nhược Thần, chỉ có thể yêu.

Tiếc thay, năng lượng dự trữ rồi cũng sẽ dùng hết, mắt lại bắt đầu đỏ lên, tuyến lệ khô hạn ba mươi năm của anh, đạo gần đây lại như nước tràn bờ, chỉ một bài hát, một câu nói, hay một cái động chạm, đều có thể dâng trào.

Không được rơi một giọt nước mắt nào nữa. Anh tự nhủ. Đừng khóc nữa, vì một người sẽ mãi mãi không thuộc về sinh mạng này.

Dẫu Tiểu Nhược đã hứa sẽ giúp anh, nói anh là hàng thật giá thật, dẫu Lý Dĩ Thành vẫn luôn bảo anh đừng buông tay, nhưng tất cả đều không vượt qua được tuệ nhãn của Thái hậu, Thái hậu đã đúng khi cực rằng cuối tháng tám anh sẽ chết trận.

Chẳng phải vì bất kỳ lý do gì, đơn giản là vì Thái hậu biết rõ dung lượng pin của anh, đêm hôm đó khi mọi việc xảy ra, toàn bộ năng lượng trong cơ thể đã đem ra dùng hết, đã không còn cách nào im lặng, không tranh không cầu không đòi hỏi tình yêu, không, anh chẳng phải là loại người như vậy.

Chỉ là... Nếu anh biến mất, cậu có vui lòng không? Có thể trải qua ngày ngày thú vị như vậy không? Có nhớ đến anh không? Thôi thôi, dù đáp án là gì, vốn đã không còn ý nghĩa.

Anh đứng dậy vào phòng tắm rửa mặt, nhìn bộ bàn chải đánh răng màu xanh nhạt, ly súc miệng và khăn mặt cùng màu, yên tĩnh nằm tại một góc phòng.

Lúc đó Lâm Nhược Thần đã gọi đùa anh là một kẻ ngốc nghếch. Đồ trứng ốp la, trong mùi hương cà phê thoang thoảng, cười nói anh thật ngốc.

Đồ ngốc.

Khuu Thiên trợn mắt mắng bản thân mình trong gương. Lâm Nhược Thần, kẻ ngốc này đem cả bản thân mình ra để yêu em, sao em không hiểu, sao em không hiểu, em không tiếc nuôi tôi sao, thật đáng tiếc, thực sự quá đáng tiếc.

Ngoài cửa sổ bóng đêm như nước, tuyệt vọng dâng cả cõi lòng, như đêm hôm ấy anh chẳng thể nào để cậu ra đi.

30. Chương 30: Khuê Thiên

Tuần lễ cuối cùng của tháng tám, ánh mặt trời vẫn ấm áp.

Hơn bảy giờ tối thứ tư, Lý Dĩ Thành dọn đi, nói là dọn đi, thật ra cũng chỉ là kéo vali hành lý rời khỏi nhà, Dương Tiểu Văn đứng chờ ở dưới lầu, không dám đi lên.

“Hắn dám bắt nạt cậu, tui sẽ đánh cho lên bờ xuống ruộng.” Khuê Thiên nói, “Có ngon thì thử đi.”

“Không cần đâu, tự tui sẽ đánh cho ổng tàn đời,” Lý Dĩ Thành ôm lấy Khuê Thiên, cổ sức vỗ vỗ hai cái, “Trước kia là ở tạm, bây giờ là hai người cùng chung sống, không giống nhau, có trốn thì cũng là Đại Võ trốn, tui chẳng việc gì phải trốn.”

“Không giống chỗ nào? Cũng là ở cùng thôi mà?” Khuê Thiên cũng dùng sức vỗ lại cậu hai cái, coi bộ rất có khí thế đánh chết người.

“Ái tình giản đơn, chung sống lại rất khó, tình yêu dù to lớn đến đâu cũng sẽ có lúc bị những chuyện nhỏ nhặt ảnh hưởng, cậu đừng quên cuộc chia tay của Tiểu Mã.” Lý Dĩ Thành buông Khuê Thiên ra, đập anh một đập.

“Phụt... Cậu với tên khốn kia chả nhẽ cũng ngu xuẩn như vậy?” Tiểu Mã và bạn trai cũ yêu đương oanh oanh liệt liệt, vì come out với người nhà mà cùng nhau quỳ dưới mưa hành thân hành xác, cuối cùng lấy được sự chấp thuận của phụ huynh, ngọt ngào ở chung năm năm, lại vì việc Tiểu Mã ăn đậu phộng vứt vỏ lung tung, dẫn đến khắc khẩu, cuối cùng chia tay.

“Khó nói lắm, được rồi, Đại Võ đang chờ tui dưới lầu, đi đây,” Lý Dĩ Thành lại bước đến cổ sức ôm Khuê Thiên một lần nữa, thật lâu sau mới nói. “Tui biết cậu ở lại Đài Bắc là vì tui, cảm ơn, xin lỗi.”

“Coi như cậu còn chút lương tâm, vậy bỏ vụ mười cái lẩu đi nhé?” Khuê Thiên rất biết dựa theo thời thế mà giảm thiểu thương vong.

“Ha ha ha, được rồi, vậy nhớ sau này đừng có đi méc mẹ tui nữa đó.” Lý Dĩ Thành nói xong, phát tay đi xuống lầu.

Khue Thiên bước ra sân thượng, nhìn Lý Dĩ Thành và Dương Tiểu Văn dắt tay nhau rời đi, chiếc vali kéo trên đường nhựa phát ra âm thanh sần sật, Lý Dĩ Thành đi tới đầu hẻm thì đột nhiên xoay người lại, hướng về phía anh vẫy tay, lại tiếp tục bước đi cho đến lúc hoàn toàn khuất dáng.

Khue Thiên xoay người vào phòng khách, mở cửa, nhìn căn phòng từng thuộc về Lý Dĩ Thành, bây giờ chỉ còn lại chiếc giường đơn và một cái bàn trống.

“Hi.” Anh lên tiếng chào, nghe thanh âm của chính mình hòa vào không khí, vang vọng.

Còn lại một mình tôi.

Tuần này Lâm Nhược Thần bận tối mắt, mỗi ngày đều tăng ca đến hơn mười giờ, mãi đến tối thứ năm mới có thời gian hẹn Khứu Thiên ăn cơm, ăn xong lại vội vã rời đi.

“Khổ chưa, giờ tôi về uống bia xem TV chơi Dark Harbor.” Khứu Thiên nói, vẻ mặt thiếu đánh.

“A a a!” Lâm Nhược Thần cố sức đập anh thật mạnh, “Hừ, hôm nay nữa thôi, đến sáng mai nộp sản phẩm là xong.”

“Vậy tối mai có muốn đi ăn với tôi không?”

“Không được rồi, mai sếp mời, đám nhân viên vô sản chúng tôi ăn xong còn muốn đi hát.”

“Vậy tốt, đối với nhà tư bản độc ác nhất định không được nhún nhường, mai tôi rủ Tiểu Mã đi uống rượu,” Khứu Thiên cười hì hì nói, “Thứ bảy hẹn một giờ chiều nhé, tôi sợ tối thứ sáu đi với Tiểu Mã về muộn.”

Lâm Nhược Thần khẽ ừ, lại phát tay trở về công ty. Khứu Thiên nhìn theo bóng lưng cậu dần dần biến mất về phía xa.

Những tưởng có thể mãi mãi vui vẻ bên nhau, nhưng tình yêu với cậu khiến anh ngày càng khổ sở và tuyệt vọng, đến một lúc đã không còn khả năng chịu đựng, dù anh có cố, có không cam lòng đến đâu đi nữa, cũng hiểu được rằng có một số thứ vĩnh viễn không thuộc về mình, anh vẫn đang bình tĩnh chờ đợi giọt năng lượng cuối cùng cạn sạch, để kết cục lạnh lẽo phủ lên hai người.

Nếu yêu là chuyện của một mình anh, vậy thì không yêu nữa, cũng là chuyện của một mình anh.

Đừng quên ước nguyện ban đầu. Khứu Thiên tự nhủ. Ước nguyện ban đầu của anh là được nếm trải tình yêu, đã có dũng khí cầm lên, phải có dũng khí buông xuống... Ừ, cùng lắm thì kéo dài qua khỏi tháng tám vài ngày, tránh ván cược mười cái lẫu, hy vọng có thể chống đỡ.

Tối thứ sáu Khứu Thiên rất tiết chế, chỉ uống hai ly, không để mình say, đến nửa đêm Tiểu Mã lại ra về, anh một mình ngồi ở quầy bar trò chuyện với bartender câu được câu mất.

“Sân thượng đối diện nhà tôi có một gã thích *** đi qua đi lại, mỗi lần tôi ra ngoài hút thuốc là lại thấy hắn, anh bảo tôi phải làm sao?” Bartender ôm đầu phiền não.

Nói vậy, thân hình gã kia nhất định rất đáng sợ. Khứu Thiên nghĩ ngợi, lại nhìn nhìn vóc dáng bartender, cười nói. “Vậy anh cũng *** mà hút thuốc, coi ai hơn ai.”

Bartender rất hài lòng, mời Khuru Thiên uống bia, anh uống xong nơm nớp cáo từ.

Thứ bảy cuối cùng của tháng tám, mùa hè đã sắp qua, Khuru Thiên ngủ đến gần trưa mới rời giường, theo thường lệ mở máy lên rồi bỏ vào phòng tắm rửa mặt chải đầu, trở lại đã thấy Thái hậu online, cả người run lên, sáng sớm thứ bảy thấy Thái hậu nhất định không phải chuyện tốt.

“Thỉnh an Thái hậu! Tăng ca sao?” Khuru Thiên lo lắng hỏi.

“Không, chị đi Bắc Kinh công tác, giờ chuẩn bị đi chơi ~” Xem ra tâm trạng Thái hậu rất tốt.

“Thái hậu, lát nữa tôi đi xem triển lãm với hoa trắng nhỏ, qua bốn ngày nữa là tôi thắng!” Khuru Thiên quyết định không hỏi vụ đi chơi Bắc Kinh của Thái hậu.

“Ha ha ha, cậu dám khinh thường khả năng của chị à, đã xem kịch Ca Tử chưa?”

“Hà? Hồi bé có xem.” Khuru Thiên đột nhiên có dự cảm bất thường, rất rất không tốt.

“Mỗi lần Dương Lệ Hoa diễn cảnh đau khổ, đầu tiên là cúi đầu im lặng, sau đó thở dài, lên tiếng than ôi than ôi, cái này gọi là chuyển hướng, hiểu không, chuyển hướng, than thở xong, nội dung vở kịch lại tiếp diễn.”

“Ý chị là trong bốn ngày tới sẽ có người than ôi đúng không?” Chết, điềm xấu rồi.

“Sai, ý chị là mọi việc đều có bước chuyển, đôi khi chỉ cần than ôi hai tiếng là đủ rồi, chẳng cần dùng tới bốn ngày đâu nha, được rồi, bản tọa đi ăn vịt nướng nha ~”

Hừ hừ hừ, than ôi cái đầu chị, nha cái đầu chị! Khuru Thiên tức giận tắt máy tính.

Công nghệ chế tác game phát triển kinh người, Khuru Thiên và Lâm Nhược Thần đắm đuối giữa một đám mô hình, tranh minh họa, video, bản thảo, thiết kế, đến lúc triển lãm chuẩn bị đóng cửa, hai người mới giật mình nhận ra đã sáu giờ.

“Tui không muốn đi hu hu hu.” Khuru Thiên khô hài ngồi xổm trước mô hình Ice King khóc lóc.

“Vậy tôi đi trước, bye ~” Lâm Nhược Thần ra vẻ đẹp trai vẫy chào.

“Đừng mà, A Phát đại nhân, chúng ta đi ăn cơm đi,” Khuru Thiên nghĩ một chút, “Hải sản nướng! Để tôi dẫn cậu đi ăn quán ưa thích!”

Hải sản nướng dưới cầu vượt, quán đã bán hơn mười năm nay, từ ngày chuyển nhà đến phía bắc thành phố, chỉ có lúc nào thèm quá chịu không nổi Khứ Thiên mới chạy đến ăn, tuy vậy ông chủ vẫn nhớ mặt anh, thân thiết bắt chuyện.

“Một đĩa ốc xào, một ếch nướng bơ, ghêêu hấp, sò nướng, mì xào thập cẩm,” Khứ Thiên chỉ vào tủ đựng hải sản, vô tư gọi món, xong quay sang hỏi Lâm Nhược Thần. “Cậu muốn ăn gì?”

“Mấy món tôi muốn anh đều gọi cả rồi.” Lâm Nhược Thần nhìn nhìn khay tôm.

“Đúng thế, lần trước cậu bảo muốn ăn mà, chỗ này làm ốc ngon lắm.” Khứ Thiên quay đầu lại nói với chủ quán. “Vậy thêm một tôm nướng nữa là đủ.”

Sau khi ngồi vào bàn, Lâm Nhược Thần mới hỏi: “Tôi nói muốn ăn ốc lúc nào?”

“Lúc làm mô hình ở nhà cậu đó.” Anh thản nhiên trả lời, đẩy đôi đũa về phía cậu.

Lâm Nhược Thần còn đang cố gắng hồi tưởng, chủ quán đã mang mì xào và tôm lên trước, Khứ Thiên gấp một đĩa cho cậu. “Còn nóng, ăn đi,”

Anh vẫn còn nhớ ví von của Lý Dĩ Thành, rằng hạnh phúc cũng như đĩa mì xào, càng nóng ăn càng ngon, ăn hết sớm vui sớm; còn để ăn từ từ, theo thời gian mì sẽ nguội đi, chẳng còn hương vị. Từ trước đến nay anh vẫn luôn là người ăn mì lúc nóng, món ngon nhất trên đĩa không dành lại cuối cùng, mà phải ăn ngay, ăn một miếng, hưởng thụ một miếng.

Buông đũa, Khứ Thiên kéo đĩa tôm nướng đến trước mặt, nhanh nhẹn lột vỏ tôm, con nào lột xong lại đặt vào chén Lâm Nhược Thần, xong xuôi đâu đấy mới lau tay ăn mì xào.

Lâm Nhược Thần yên lặng nhìn anh, đợi đĩa mì với đi phân nửa, mới nói. “Cảm ơn.”

“Cảm ơn gì, uống nào.” Khứ Thiên cầm cốc lên chạm.

“Hôm qua rảnh rồi tôi có ngồi làm cái này, để lát ăn xong rửa tay rồi sẽ lấy cho anh.” Lâm Nhược Thần vui vẻ cười, “Lần này không phải ghé đâu nhé.”

“Ha ha, được được, chúc mừng A Phát đại sư có tác phẩm mới, lại cạn nào.”

Hai người vừa ăn vừa trò chuyện, chủ đề đi từ triển lãm lúc chiều đến một ít sách gần đây mới đọc, vài chuyện cũ trên Mộng Cầu Vòng, rồi những chuyện linh tinh trên trời dưới đất, đến chín rưỡi, dạ dày đã no căng không thể chứa thêm được nữa, mới đứng dậy đi bộ về phía trạm xe.

“Muốn đến LB ngồi chút không?” Khuu Thiên thăm dò thử, anh vẫn chưa cùng đi với cậu lần nào.

“Để lần sau đi, tôi muốn về ngủ.” Lâm Nhược Thần lắc đầu. “Tuần này tăng ca nên thiếu ngủ, mệt chết người.”

“Được rồi, về nghỉ ngơi đi, à thứ cậu vừa làm đâu?”

Lâm Nhược Thần cười tháo ba lô xuống, lấy ra một chiếc hộp nhỏ, mở nắp, cầm lên một thân cây.

Được tạo nên bởi những mảnh giấy đan vào nhau, cao hơn ghế nhỏ, màu xanh biếc, từng chạc cây rõ ràng.

“Vốn định làm ghế nhỏ, đúng lúc đó nghe được một bài hát trên đài phát thanh, cuối cùng thành ra làm cái này.” Lâm Nhược Thần cẩn thận đặt thân cây giữa lòng bàn tay, thả vào tay Khuu Thiên. “Đứa nhỏ này gọi là Cây Mùa Thu.”

“Tôi là một thân cây mùa thu? Trương Vũ Sinh hát phải không?”

“Đúng đúng đúng, bài đó đó.”

“Tuần trước tôi cũng có nghe bài đó,” Khuu Thiên nhìn kỹ khối màu xanh biếc trong lòng bàn tay, như mầm chồi non mơn mớn trong nắng sớm.

“Tại sao lại là màu xanh? Cây mùa thu màu vàng mà?”

“Mùa Thu này không phải mùa thu kia đâu,” Lâm Nhược Thần cười nói, “Lời bài hát có câu ‘điều đẹp nhất trong lòng’ nhớ không, tôi nghĩ, có lẽ tâm hồn anh chính là màu này, dịu dàng thiện lương, như thân cây màu xanh.”

Mùa Thu, Cây Mùa Thu, Khuu Thiên.

“Cảm ơn,” Khuu Thiên cẩn thận đặt lại cây vào trong hộp, cho vào túi đeo bên vai. “Tôi sẽ giữ thật kỹ, chờ ngày A Phát đại sư nổi danh thiên hạ, tôi đổi lấy tiền tiêu.”

“Nhớ hết giá cho cao một chút, lợi nhuận thu được chia năm năm.”

Hai người cười cười nói nói, chân đã đi đến trạm. Lúc lên xe, Khuu Thiên mới bảo, “Tôi muốn đi chợ đêm, lâu rồi không đi, sẵn tiện về cùng đường với cậu.”

Lâm Nhược Thần cười nói ok, lại kéo anh sang dặn dò chợ đêm có món kho của Lý gia ăn rất ngon, anh

ng nghiêm túc ghi lại địa chỉ, xuống xe, cùng cậu đi đến dưới lầu.

“Được rồi, đã đến nơi, anh đi chơi đi.” Lâm Nhược Thần cười phất tay, kéo cửa lớn nhà trọ.

“Nhược Thần.” Khu Thiên bỗng gọi tên cậu.

“Hử?” Lâm Nhược Thần ngạc nhiên quay đầu lại.

“Chúng ta tạm thời đừng liên lạc.” Khu Thiên nói, trong thanh âm có chút run rẩy khó nhận thấy, trên mặt lại là nụ cười bình tĩnh. Đừng sợ, cuộc đời không có Lâm Nhược Thần không có gì đáng sợ. Anh tự nhủ.

Nét mặt của Lâm Nhược Thần, từ kinh ngạc, chậm rãi trở nên nghiêm túc, một lúc lâu sau mới nói. “Tạm thời là bao lâu?”

“Không biết, vài ngày, vài tháng, cũng... có thể là cả đời này,” Khu Thiên vẫn mỉm cười, “Tôi biết cậu vẫn muốn làm bạn với tôi, nhưng tôi thực sự không có cách nào tiếp tục, cứ như vậy có lẽ tôi sẽ chết, xin lỗi.”

Ngón tay Lâm Nhược Thần bấu chặt lấy song cửa, một câu cũng không nói.

“Đợi khi nào tôi có thể, sẽ liên lạc với cậu, hy vọng lúc đó cậu vẫn còn muốn làm bạn với tôi.” Khu Thiên giơ tay phải lên, ngón áp út và ngón út hơi cong lại, mỉm cười thật đẹp trai, vẫy hai cái, “Được rồi, cậu vào nghỉ ngơi đi, tôi xuống chợ đêm, bye.” Nói xong, dứt khoát xoay người rời đi.

Anh biết cậu sẽ không giữ anh lại, nếu giữ anh lại, cậu đã không phải là Lâm Nhược Thần, cả hai đều không phải loại người có thể đem việc này ra uy hiếp đối phương, lời đã nói ra sẽ không thu hồi. Không rõ lúc đó cậu có nhìn theo bóng dáng anh rời đi hay không, nhưng trong khoảnh khắc xoay người đó, lòng anh chợt dâng lên một cảm giác quá đỗi hoang đường, lời tạm biệt chưa kịp nói nơi thành phố núi đã thôi thúc anh đi tìm cậu, tìm được rồi, lại ở Đài Bắc... đổi lấy một lần tạm biệt khác.

Khu Thiên không đi chợ đêm, anh đến LB, đây là nơi duy nhất anh có thể đi. Cuối tuần quán bar rất đông khách, anh ngồi vào một góc quầy, đem cái tên Lâm Nhược Thần và những hồi ức liên quan đến cậu chìm vào men rượu.

“Tôi là một chiếc bánh dâu chẳng ai muốn.” Anh nói với bartender.

“Bánh táo mà không có ai mua cũng bị vứt sọt rác thôi.” Bartender bận bịu không ngời tay.

Vấn đề không nằm ở vị bánh, mà là người mua bánh, nhưng nói chung, đều là chẳng có ai mua.

“Được, vậy tôi là một chiếc bánh ngọt không ai muốn, nhân bánh đã bị khoét rỗng.” Khuru Thiên đổi lại cách nói.

“Hãy đi tìm Đức vua của xứ Oz cầu xin một điều ước.” Bartender bật cười.

“Oa, ở chỗ phạm tục này mà anh cũng biết nói chuyện cổ tích cơ.” Khuru Thiên chấp tay khâm phục.

Đức vua xứ Oz. Trên đường về, Khuru Thiên nghĩ đến lại không nhịn được cười. Bên cạnh anh có Thái hậu cũng quyền năng như vua Oz đấy, sai, Thái hậu thì phải là Bà đồng xấu xa của Tây Phương...

Thật ra bartender nói không sai, việc anh gặp gỡ Lâm Nhược Thần có đến một phần lớn là từ Thái hậu, nếu giờ anh bảo Thái hậu giúp anh gặp một Lâm Nhược Thần khác, một Lâm Nhược Thần đồng ý ở bên anh...

Đồ ngu ngốc này, nghĩ cái gì thế. Khuru Thiên trở lại căn nhà không người, ngã đầu vào gối, ngủ say.

Trưa chủ nhật, Khuru Thiên tỉnh lại. Đài Bắc đang chìm trong màn mưa xối xả, mùi hơi nước ẩm ướt trong không khí, bên máy tính không còn nửa ly nước lọc, trước cửa sổ vẫn bày ba chiếc ghế và một thân cây.

Anh ăn sủi cỏ, nghe tiếng mưa rơi, onl MSN gọi Thái hậu.

“Chị thắng, tôi chung chị mười cái lẩu.” Chuyển hướng, quả nhiên là chỉ cần than ôi hai tiếng. Sau này không cãi nhau với Thái hậu nữa, Khuru Thiên im lặng nghĩ.

“Bé ngoan, có cần chị cho một cái ôm yêu thương tiễn bé lên con đường hồn lìa khỏi xác không?”

“Không cần, cảm ơn, tự tôi sẽ đi đường mạnh giỏi.”

“Tốt, tặng cậu một câu, đối mặt, chấp nhận, đón lấy, rồi buông tay.”

“... Tôi đã buông tay rồi, cầu Thái hậu khai kỳ, tôi phải mất bao lâu mới vượt qua?”

“Ha ha ha, vượt vượt cái con khỉ, cứ ngủ nhiều vào là được.”

“Tại sao?”

“Ngủ có tác động đối với ký ức, trên wiki viết, ngủ nhiều một chút, não bộ sẽ ở trong trạng thái nghỉ, dần dà rồi sẽ quên đi những hồi ức đau thương. Vậy là tốt rồi.”

Tuy Thái hậu luôn luôn đúng, nhưng Khuru Thiên vẫn mở wiki lên tra thử, xác định Thái hậu không sai, mới ngoan ngoãn ăn xong sủi cảo rồi đi ngủ.

31. Chương 31: Tê Đại

Tháng chín đầu thu, mặt trời mỗi ngày lên càng muộn, trên những cành lá, sương sớm cũng dần dà nặng trĩu, khi trời có đôi khi vô cùng quang đãng, Khuru Thiên thường đứng trước cửa sổ, nhìn tượng phật Quan Âm và quán cơm chay trên sườn núi, thi thoảng còn có thể thấy mấy bay bay lượn trên bầu trời, thân nghiêng cánh đảo, rẽ chân mây lao vút xuống mặt đất.

Ý thức của Khuru Thiên ngày càng trở nên mơ hồ, như người say rượu vẫn chưa hoàn thành tỉnh, toàn bộ sức lực còn lại chỉ đủ để anh chống đỡ ba việc: đi làm, đi LB, ngủ.

Sau khi đến công ty, việc đầu tiên anh làm vẫn là onl MSN, anh không block nick Lâm Nhược Thần, nhưng thật ra sau hôm đó cậu có biến mất khỏi MSN vài ngày, đến khi trở lại, cái tên A Phát yên lặng nằm trong danh sách bè bạn của anh, status chưa bao giờ cập nhật, cuối cùng Khuru Thiên lập một group mới tên là “Không nên mở”, kéo nick của cậu vào.

Anh không biết trong lần biến mất kia, cậu đã block nick anh hay là chuyển sang đăng nhập ẩn, nhưng mặc kệ đáp án là gì, đối với anh cũng chẳng hề khác biệt, ngày vẫn tiếp theo ngày, anh vui đầu vào ngủ, chờ đến một lúc nào đó sẽ quên.

Liên tục hai đợt cuối tuần Khuru Thiên đều chạy về Đài Trung, những tưởng chặng xe buýt đường dài đi đi về về có thể khiến tâm tình vui đi bớt, nhưng mỗi tối chủ nhật trở lại Đài Bắc, phát hiện ra tình tiết câu chuyện vẫn chưa được lật sang trang mới, đập vào mắt vẫn là những câu chữ quấn quanh ba tiếng Lâm Nhược Thần, rốt cuộc, đến cuối tuần thứ ba, Khuru Thiên đi LB trình diện.

Anh không còn trầm mình ở cà phê “Chưa đặt chân” và tiệm cơm sườn, bây giờ LB đã trở thành nơi sống mới của anh, dù Lâm Nhược Thần từng nói cậu có đến đây uống rượu, anh cũng không lo lắng, bởi anh luôn ngồi trong góc tối, phải đi vòng ra phía sau dãy bàn mới phát hiện ra có người ở đó.

Đêm đêm, anh vui mình trong mộng, đoạn đường ngắn ngủi mà tan nát cõi lòng kia vẫn thường hiện ra, lạnh lùng xa cách, giữa cơn mơ không hề có cảm giác đau thương; mà những chuyện vui vẻ hạnh phúc, lại như tàu lượn siêu tốc vụt lướt qua chẳng kịp níu giữ, choàng tỉnh lại, chỉ còn lại vị đắng nơi đầu lưỡi, và cửa kính mờ nhạt hoa văn ẩn hiện dưới ánh đèn đường, phủ trên đầu giường một khoảng sáng mong manh.

Cuối cùng Khuru Thiên đã hiểu tại sao năm đó Lý Dĩ Thành lại đắm chìm trong nỗi sầu muộn, bởi cái cảm giác thiếu sót tâm can này, có thể cướp đoạt đi ý chí, khiến một kẻ tưởng chừng không bao giờ gục ngã trước điều gì như anh cũng lung lay sắp đổ, nhưng anh không sợ, với tính cách của mình, anh sẽ không bao giờ có những hành động tiêu cực, đợi đến lúc hoàn toàn khỏi hẳn, có khi còn trở nên mạnh mẽ kiên cường hơn bất cứ ai.

Trong quá trình đợi hồi phục, ba người thân thiết nhất với Khuru Thiên đều dùng cách của họ để quan tâm anh, đây có lẽ là điều may mắn nhất.

“Cái gì đến phải đến, có thể trải nghiệm chuyện như thế này, với chú mà nói thật ra lại là chuyện tốt, khiến nhân sinh càng có thêm chiều sâu.” Anh Cường vẫn bao dung như trước, còn sắp xếp giúp Khuru Thiên đi công tác nhiều hơn.

“Rồi sẽ qua thôi.” Lý Dĩ Thành vẫn một kiểu qua loa, chỉ là cậu sẽ dành rất nhiều thời gian cùng anh ăn cơm uống rượu.

“Tình tiết câu chuyện nhạt nhẽo, viết thành sách ai thèm đọc?” Thái hậu vẫn là Thái hậu đầy quyền uy, “Ít nhất cũng phải xuyên không hay mất trí nhớ các loại, cái gì mà ‘tạm thời dừng liên lạc’, đây thứ tình tiết gì? Ngược rốn? Ngược ruột thừa?”

“Vậy chứ phải viết sao?” Khuru Thiên không cãi nổi Thái hậu, bởi nội dung câu chuyện quả thực nhạt nhẽo, đơn giản là người anh yêu không muốn đáp lại anh, chỉ vậy thôi.

“Một câu, ‘Mẹ! Ông đây chịu đủ rồi!’, xong nhổ vào mặt!”

“Thái hậu, chả nhẽ khi chia tay chị sẽ làm vậy à?” Khuru Thiên nghĩ, câu này hỏi cũng như không.

“Chứ sao, chuyện thường ở huyện, đầu tiên là ‘Mẹ! Bà đây chịu đủ rồi, chia tay người là còn cho người chút mặt mũi, đừng có bày đặt không biết xấu hổ,’ xong chửi thêm vài tiếng dè tiện, thối nát, nào tàn các loại.”

“Ha ha, nhưng mà nhổ nước bọt làm ảnh hưởng văn minh đô thị đó.” Khuru Thiên lập tức lái sang chuyện khác, “Cá nhân tôi thì chỉ đơn giản là mọi chuyện không thuận lợi chút thôi, chứ người khác nào là phong ba bão táp, mưa rền gió dữ ôi đủ loại, tôi chỉ có mỗi việc ngồi trên bậc cửa nhìn ra thời tiết bên ngoài.” Lần đầu tiên Khuru Thiên cảm thấy cách an ủi kỳ quái của Thái hậu thế mà lại hữu hiệu.

“Xùy, vết thương nhỏ xíu thì tính là gì, xoa ít thuốc đỏ xong băng bó lại, vài bữa là kết vảy, lên da mới như thường, trừ phi cậu bị mắc bệnh máu không đông.”

“Tôi như vậy mà chị còn bảo thương tích nhẹ? Tôi tưởng mình sắp chết đó.”

“Tan vỡ mới là chuyện tốt, trước khi vào cõi vĩnh hằng, ai chẳng chết qua một lần? Chúa Jesu, ái tình, cổ phiếu đều vậy. Còn biết đau thương là còn may, cứ từ từ hưởng thụ quãng thời gian quãng quai khổ sở đó đi.”

Trước khi vào cõi vĩnh hằng, ai chẳng chết qua một lần... Vậy nếu vĩnh viễn chết đi không thể hồi sinh thì phải làm sao? Khuru Thiên không dám hỏi.

“Tôi quần quai cả tháng rồi, vẫn không quen sống một mình gì cả.”

“Có một tháng mà dám đem ra nói, thời gian dài nhất của bốn tọa là ba năm đó!”

Ba năm! Anh Cường nói đau khổ sẽ khiến cuộc sống thêm chiều sâu, Thái hậu đạo hạnh cao thâm như thế, vậy nỗi đau của chị còn lớn đến nhường nào? Sự sùng bái của Khuru Thiên đối với chị lại tăng thêm một bậc.

“Tôi không muốn khổ sở lâu vậy đâu, nhưng mà Thái hậu, sao thấy chị chẳng lo lắng gì cả?”

“Lo quái gì, tính cách lãnh đạm như cậu, cùng lắm thì chui vào sừng trâu trốn một thời gian thôi.”

Thật ra, trong khoảng thời gian chui vào sừng trâu kia, Khuru Thiên đã có lần dao động, đó là một đêm anh rời LB trong men say chiuến choáng, nhìn thấy gói snack rong biển ở cửa hàng 24h bên cạnh nhà, lòng chợt dâng lên ý nghĩ muốn gọi điện cho cậu, dù chỉ gọi rồi cúp máy thôi cũng được, giằng giật tranh đấu một hồi, cuối cùng anh vẫn không gọi, chỉ đứng lạng một chỗ nhìn chăm chăm vào gói rong biển, cứng rắn ép buộc bản thân từ bỏ đi hết thấy hi vọng, không liên quan, không day dứt.

Thật sự quá phiền phức. Cuối cùng Khuru Thiên cũng thừa nhận. Vừa vô vị, lại vừa phiền não.

Nhưng từ hôm đó Khuru Thiên vẫn chưa từng rơi nước mắt, một giọt cũng không, đến nỗi anh lòi cả Đại Thoại Tây Du ra để tua đi tua lại cảnh chia tay luôn khiến mình phải khóc kia đến hơn mười lần, vẫn không thể khiến lòng rung động mảy may.

“Hình như tuyển lệ của tôi hỏng mất rồi.” Một hôm, Khuru Thiên nói với bartender.

“Nhìn mặt anh thiếu não thế kia, dù không khóc, cũng không ai dám bảo anh chẳng đau buồn đâu.” Bartender đẩy sang một ly rượu xanh biếc. “Tôi mời.”

“Đây là cái quỷ gì?” Bụng Khuru Thiên quặn lên, lại là màu xanh biếc, tha cho tôi đi.

“Sản phẩm mới của bar đây, tên là ‘Sờ rồi Xuyên’, trong có pha rượu mất trí nhớ, uống vào sẽ quên hết đau thương.” Bartender nở một nụ cười *** đấng, “Uống nhiều còn có thể tăng thêm sinh lực, gợi cảm gợi tình.”

Khuru Thiên nhìn nhìn bartender, chợt cảm thấy trên con người này có hình bóng của Thái hậu, rõ ràng rất khác biệt, lại không hiểu sao vẫn thấy tương đồng, nếu xét theo cốt cách mà nói thì... có khi giống đến ba phần... Nghĩ nghĩ, lại cảm thấy sợ run.

Anh đã không còn đếm số ngày mình và Lâm Nhược Thần cắt đứt liên lạc, Đài Bắc dạo này đổ mưa ngày càng nhiều, vô tình giúp Khuru Thiên ngủ đông thêm thoải mái, liệu pháp này xem ra rất có hiệu quả, anh quyết định về sau sẽ nghe theo Thái hậu, không bao giờ... dám đánh cược với chị nữa.

Tối thứ năm, Khuê Thiên đội mưa đi tham dự hôn lễ một người bạn thân thời đại học, với anh mà nói điều này thực sự hiếm có, trước giờ anh chỉ tham gia đúng ba lần hôn lễ, tất cả đều là của những cậu bạn chí thân, người khác, anh luôn tìm đủ mọi lý do để trốn tránh, ngay cả tiền mừng cũng không gửi.

“Đài Loan không cho phép kết hôn đồng tính, tiền mừng chỉ có ra mà không có vào, bất công.” Khuê Thiên nói, con người anh đó giờ vẫn luôn thực tế. Thực tế, chứ không phải là nhỏ nhen.

Tan tiệc, Khuê Thiên chậm chậm tản bộ ra khỏi nhà hàng, bước chân không phương hướng, chỉ đơn giản là muốn đi dạo cho tâm tình nhẹ bớt. Thành phố nơi anh và Lâm Nhược Thần đang sống, con đường vội vã người qua lại né tránh cơn mưa, những hạt mưa nhỏ nhỏ rơi trên mặt đất, mỏng mảnh xiên xiên, không đủ lớn, lại vẫn để lại dấu vết trên thân người, Khuê Thiên dứt khoát buông dù xuống, để hạt mưa tạt nghiêng lên cánh tay lạnh lẽo, anh nghĩ đến những cảnh quay đau buồn trên màn ảnh, nhân vật thất hồn lạc phách đi dưới mưa, nhớ lại lời Thái hậu đã từng nói “cảm giác ấy thực ra vô cùng vô cùng vô cùng dễ chịu”, phải đồng ý, thực sự rất dễ chịu.

Hóa ra mình là M sao. Khuê Thiên phát hiện ra bí mật của bản thân, có chút xấu hổ.

Đi đến cuối đường, trước mặt là tiệm sách phía nam thành phố, mưa bắt đầu nặng hạt, Khuê Thiên vội vàng nhảy lên bậc thang, bung dù, chuẩn bị bước vào trong mưa lần nữa.

“Thiên Thiên.” Có người bắt được cánh tay anh, bàn tay và cánh tay tiếp xúc nhau, một mảnh lạnh lẽo.

Khue Thiên nghe được âm thanh ấy, chìm vào trong tiếng sấm bất chợt xé lên nơi chân trời, tiếng mưa và tiếng xe chạy trên đường như lùi về xa khuất, chỉ còn lại bên tai giọng kêu khe khẽ của chú mèo con nào đấy lạc đường trong mưa.

“Hi, tình cờ ghê.” Khuê Thiên quay đầu lại nhìn Lâm Nhược Thần, gương mặt thẳng thốt, ngực lại quặn đau.

Lâm Nhược Thần nắm chặt cánh tay anh, không buông, cũng không nói một lời, nét mặt như vui mừng, lại như tủi thân, xen lẫn chút cảm xúc anh không hiểu được, tay kia cầm theo một bao sách.

Khue Thiên nhìn gương mặt trước mắt và nhớ lại gương mặt trong buổi đêm tạm biệt, chợt cảm thấy đau lòng, “Sao lại gầy thế này, đã ăn gì chưa?” Vừa nói, vừa khẽ nắm lấy cổ tay cậu, “Mãi mua sách nên quên ăn?”

“Ừ.” Cuối cùng Lâm Nhược Thần cũng buông tay anh ra, cúi đầu lên tiếng.

“Đói không? Có muốn tôi đi ăn với em không?” Ngực Khuê Thiên bây giờ chỉ còn đau lòng và khổ sở, nhưng trên mặt vẫn cười dịu dàng.

Liệu có phải đây là duyên phận đã định trước, hay chỉ là một trò đùa ác ý của ông trời, Khuê Thiên có

nghĩ thế nào cũng không ra đáp án, dù sao, đã lỡ gặp nhau rồi, nói với nhau vài câu cũng chẳng thể khiến lòng thêm bao nhiêu sầu muộn, ngược lại nếu cứ một mực trốn tránh, có lẽ sẽ càng khiến vết thương vẫn chưa kịp lành của anh thêm nặng nề.

Lâm Nhược Thần chỉ lặng lẽ nhìn anh, ánh mắt không tiêu cự.

Mưa vẫn rơi ào ã, xe buýt chạy trên đường bắn lên bọt nước, tán dù tí tách che mưa, đèn xe loang loáng, phía xa xa truyền đến tiếng sấm ì ầm, sự im lặng giữa hai người như bong bóng nước không ngừng lớn lên, sắp sửa vụn vỡ.

“Không sao, mưa to quá, tôi muốn về thay quần áo.” Cuối cùng Lâm Nhược Thần cũng đáp lời, tiếng sấm lại rền vang không trung.

“Vây nhớ phải mua đồ về ăn đấy, biết không, có mang theo dù không?” Khưu Thiên nhìn cậu gật gật đầu, mới nói. “Đi đường cẩn thận, tôi phải lên xe rồi, chăm sóc bản thân, nhé.”

Khưu Thiên xòe tán dù dưới mưa, quay sang mỉm cười phất tay với Lâm Nhược Thần rồi chạy một mạch đến trạm xe bên đường. Mưa mỗi lúc một lớn, nước ào ào trút xuống, dầu có che dù vẫn chẳng thể tránh được cả người ướt đầm, tiếng sấm thì thoảng lại vang lên, từng hồi từng hồi đánh thẳng vào trong ngực, nhanh lên, phải rời khỏi đây nhanh lên, khi vẫn còn kịp.

32. Chương 32: Tôi Đói Bụng

Về đến nơi, cả người đã ướt đầm, Khưu Thiên vội vàng tắm rửa thay quần áo, hiện tại anh chỉ có một mình, không thể bị bệnh.

Tắm xong, cho đồ ướt vào máy giặt, pha một ly trà nóng, lên MSN thấy Thái hậu đang onl, bèn lập tức thương tấu.

“Ông trời cuối cùng cũng cho câu chuyện nhạt nhẽo của tôi chút tình tiết hấp dẫn, gặp nhau trong mưa giông sấm giập, mỉm cười chào nhau, chắc chắc chắc.” Khưu Thiên vẫn còn để bụng việc Thái hậu nói anh ngày ấy chia tay quá đổi bình thường.

“Lúc Fu Manchu bảo mọi chuyện vẫn còn tiếp diễn, hôm đó cũng sét đánh trời mưa.”

(Fu Manchu: nhân vật trong series Fu Manchu)

“Ý chị là, chuyện của tôi và hoa trắng nhỏ còn có tập tiếp theo?”

“Khó nói lắm, từ lúc Fu Manchu ra game, cũng không thấy truyện có thêm phần mới, chắc đã ngưng phát hành rồi.”

“Tôi cũng đi chơi game đây, Thái hậu, bao giờ chị về?”

“Thứ năm tuần sau, thứ bảy đi ăn tối với chị, nhớ đừng ăn lẩu, gần đây chị ăn lẩu nhiều lắm rồi, cũng đừng đi quán cay Tứ Xuyên, cậu xem rồi sắp xếp đi.”

“Chả nhẽ tôi lại xuẩn đến độ rủ chị ăn đồ Tứ Xuyên! Hải sản nướng thì sao?”

“Ai biết được, lần trước chị về, có một tên bạn ngọc mời chị ăn món cay Tứ Xuyên đấy, chỉ số thông minh của hai người cũng không chênh lệch là bao.”

“... Vi thần xin cáo lui đi đánh boss.”

“Nếu truyện còn có tập 2, nhớ mang hoa trắng nhỏ đến cho chị chơi đấy, thôi đi đi.” Thái hậu phát tay bãi triêu.

Mưa vẫn rơi khi mau khi nhạt, bầu không khí ẩm ướt, hơi nước lảng đảng, Khưu Thiên mở game lên chém chém giết giết suốt hai giờ, sóng lòng cuộn cuộn vẫn chẳng thể nào nguôi, cuối cùng anh xuống bếp khui hai chai bia, mượn men say chìm vào giấc ngủ.

Anh tỉnh giấc giữa cơn mộng còn đang dang dở, những hình ảnh của Lâm Nhược Thần chớp chồn hiện ra trước mắt, trong mơ, cậu mỉm cười đứng ở một nơi xa, nói gì, làm gì, anh cũng đã quên, chỉ nhớ được bản thân mình giữa cơn tuyệt vọng gào khản tên cậu mà tỉnh lại. “Tôi hết sức lực rồi,” trước khi hoàn toàn thanh tỉnh, Khưu Thiên thì thảo với ảo ảnh của Lâm Nhược Thần, nghe được vực thẳm trong lòng mình càng nứt sâu thêm, hun hút.

Mở điện thoại lên xem đồng hồ, đã hơn bốn giờ sáng, ngoài cửa sổ mưa như trút nước, đèn đường vàng vơ âm u, gợi nhắc đến đêm trăng lạ lắm mà huyền hoặc nơi thành phố núi, hình ảnh Cầu Vồng lặng lẽ đứng ở nơi xa, cảnh trí trong cơn mộng cũ mà từ lúc gặp lại Lâm Nhược Thần đến nay anh không còn thấy nữa.

Tiếng mưa rơi bên ngoài dần dần nhạt đi, trong phòng, Khưu Thiên vẫn chưa bình tâm lại.

Thật ngu ngốc. Anh thăm mắng bản thân. Tâm tưởng ào ạt quay trở về với dòng hồi ức nơi thành phố núi, với bức hình chụp vội, chân cầu nước chảy, trăng treo đỉnh đầu, Cầu Vồng, và bờ vai bên cạnh.

Một lần thôi, chỉ nhìn lại một lần cuối cùng thôi. Khưu Thiên tự nhủ với bản thân, rồi đứng dậy, mở máy tính lên.

Sau khi tạm biệt Lâm Nhược Thần, anh đã không còn vào blog của cậu nữa, qua hơn một tháng, lần thứ

hai mở lại, đập vào mắt là một bài viết mới, Khuê Thiên run rẩy hít sâu một hơi, nhìn bài viết không có tiêu đề, ngày đăng là ngày cậu biến mất trên MSN lần đó. Trấn tĩnh lại, đọc từng con chữ mà sóng lòng cuộn dâng.

“Tôi từng mong một đôi cánh dẫn đường cho anh, chẳng ngờ lại khiến anh đau khổ như vậy, là lỗi của tôi, là tôi ích kỷ không muốn thay đổi quyết định của mình, lại vẫn tham lam tình bạn của anh, đều là tôi sai cả rồi.”

“Không! Là lỗi của tôi! Là lỗi của tôi!” Khuê Thiên đột nhiên đập bàn, hét lớn trong đêm.

Anh đã biết cậu dễ mềm lòng, anh rõ ràng không muốn cậu khó xử, rõ ràng không muốn can thiệp vào cách sống của cậu, lại ngu xuẩn cho rằng tình yêu của mình và cuộc đời cậu vốn chẳng hề liên quan, sẽ không trở thành gánh nặng.

Thảo nào anh Cường lại bảo anh ngây thơ khờ dại, thảo nào Thái hậu lười phát biểu ý kiến, với một kẻ ngu ngốc thì nhiều lời có tác dụng gì? Anh tất tả xông vào cuộc sống của cậu, khuấy động mặt hồ yên tĩnh của cậu, rồi quay lưng chạy mất, còn tự cho là mình làm rất tốt, nào biết đâu lại khiến cậu khổ sở tự trách bản thân như thế này, ngu ngốc, quá ngu ngốc, mà còn có thể rồ dại hơn nữa không hả Khuê Thiên? Tại sao lại làm tổn thương cậu ấy vì sự xuẩn trí của mày?

Hối hận chồng chất hối hận, Khuê Thiên một lần nữa đọc lại bài đăng, ánh mắt dừng ở câu đầu tiên.

“Tôi từng mong một đôi cánh dẫn đường cho anh.”

Khuê Thiên chậm chậm chớp mắt, anh không hiểu được những lời này là có ý tứ gì, nhưng cảm giác mà nó đem lại cho anh thật sự ấm áp, khiến hai viên mắt nóng lên, tuyến lệ tưởng khô hạn lại trào dâng như thác, nước mắt tuôn rơi ào ã, chảy qua gò má, thấm ướt cổ áo, khiến anh phải lấy tay liềm mạng lau đi.

Có những lời này là đủ rồi. Khuê Thiên tự nhủ. Như vậy là đủ rồi, vốn chẳng cần hy vọng những thứ xa vời, thực sự yêu một người, hãy để họ được sống như mong đợi, nguyện ước ban đầu, nguyện ước ban đầu, nguyện ước thực sự ban đầu chỉ là làm bạn với cậu mà thôi, sao lại thành ra như thế này, ngu ngốc, quá ngu ngốc.

Khuê Thiên lau sạch nước mắt, ngồi yên trong chốc lát, chẳng hiểu sao lại bật cười thành tiếng, cười xong, hai mắt đau đớn, nước mắt lại hoảng hốt tuôn rơi, anh chạy vào phòng tắm vắt khăn lông che mặt, đợi đến khi lệ đã ngừng, mới trở về phòng tắt máy tính, lên giường ngủ.

Anh phải ngủ thật sâu, thật mau, phải dùng liệu pháp ngủ đông để chữa khỏi thật mau, để còn lật trang sách tiếp theo với cậu, để tiếp tục làm bạn với cậu, cùng nhau đi về phía trước, bình thản vượt qua cả đời này.

Thứ sáu, chín giờ tối, Khuê Thiên lại theo thường lệ đến LB trình diện.

“Hai ly ‘Sờ rồi Xuyên’,” Khuê Thiên bảo với bartender, “Tôi sắp khỏi rồi, phải nhanh nhanh giải quyết hết u sầu còn sót lại.”

“Đừng vui mừng quá sớm.” Bartender cười tà ác, “Đại boss bao giờ cũng xuất hiện cuối cùng.”

“Bớt cái miệng quạ đen đi!” Khuê Thiên run lên một cái, “Tôi với anh không thù không oán...”

Lời còn chưa nói hết, di động đã rung lên.

Khuê Thiên rút điện thoại ra, trong nháy mắt bỗng ngáy người nhìn chăm chăm vào màn hình đang chớp sáng tên người gọi, dòng chữ ấy như một khe nứt, dần dần mở rộng ra thành động sâu không đáy, cuốn Khuê Thiên vào. Là “Nhược Thần đang gọi”, ngón tay Khuê Thiên run run trên phím nhận, quên cả hít thở.

“Đại boss xuất hiện rồi?” Bartender nhìn bộ dạng sắp chết của anh, hả hê cười.

Khuê Thiên gần như không thể nghe thấy bartender nói gì, vụt đứng lên đi ra ngoài, tìm một chỗ thật yên tĩnh, mới nhấn nút nghe điện.

“A lô...” Thanh âm của anh run khe khẽ.

“Thiên Thiên... Tôi đói...” Lâm Nhược Thần trả lời đứt đoạn, giọng cậu vô cùng yếu ớt.

“Đói? Em ở nhà sao? Xảy ra chuyện gì?” Khuê Thiên nhảy dựng lên.

“Tôi sốt...”

“Anh tới ngay!” Khuê Thiên cúp máy, bay vào quán uống sạch nửa ly ‘Sờ rồi Xuyên’ còn lại trong nháy mắt, quay sang mắng bartender một câu “Miệng quạ đen”, rồi trong tiếng cười hô hố đầy sung sướng của bartender mà bắn ra ngoài gọi taxi.

Sốt ruột nhấn chuông, mãi một lúc lâu mới thấy Lâm Nhược Thần ra mở cửa, cả người cậu lảo đảo, cửa vừa đóng, đã muốn ngã lên kệ giày bên cạnh, Khuê Thiên vút vội túi đồ trên tay xuống bàn, lao đến đỡ cậu.

“Uống thuốc chưa?” Anh sờ lên vầng trán nóng rực của Lâm Nhược Thần, lòng đau như bị đánh.

“Rồi, mới cặp nhiệt xong, 38 độ,” Cậu từ từ nhắm hai mắt lại, giọng mũi nghèn nghẹt như hờn tủi. “Tôi đói.”

“Đi nằm trước đã.” Khuru Thiên nửa ôm nửa dìu cậu lên giường, lần trước đến đây, nơi này vốn nằm khuất sau tấm rèm che, giờ mới thấy bên trong chỉ có một chiếc giường đơn, bàn nhỏ cạnh giường đặt một xấp giấy và một gói thuốc. Anh đỡ cậu ngồi tựa lên đầu giường, quay ra cửa cầm túi cháo vừa mua dưới lầu, múc một muống, cẩn thận thổi nguội rồi đưa đến bên miệng cậu.

“Tự tôi ăn.” Lâm Nhược Thần giơ tay muốn cầm muống.

“Không được,” Khuru Thiên trừng mắt, “Em làm đổ thì sao? Giặt quần áo ga giường rất mệt đó, có biết không?”

Lâm Nhược Thần yếu ớt trừng lại, cuối cùng chỉ “Ừ” một tiếng, ngoan ngoãn để Khuru Thiên đút cho từng ngụm, chén cháo vơi dần xuống đáy, hai người không ai nói câu nào, ăn xong cậu lại nằm xuống giường, Khuru Thiên vắt khăn lạnh đắp lên trán cậu.

“Cảm ơn.” Cậu nhỏ giọng nói, chẳng bao lâu lại thiếp đi.

Khuru Thiên ngồi bệt xuống sàn, dựa vào một bên mép giường nhìn gương mặt say ngủ của cậu, ngực lại bắt đầu quặn lên, cậu ngủ rất sâu, cánh tay trái đặt hờ bên gối, mu bàn tay phải dán kín băng cá nhân.

Gói thuốc trên bàn ghi là buổi chiều hôm nay, Khuru Thiên không cần đoán cũng biết đêm qua cậu nhất định gặp mưa sinh bệnh, kéo dài đến chiều nay mới đi khám, về đến nơi lại sốt, thân thể vô lực không thể ra ngoài mua thức ăn, nên mới gọi cho anh.

Nghĩ đến việc cậu bị tiêm thuốc, còn đói bụng, Khuru Thiên chợt thấy đau lòng, nhưng đầu đó lại lâng lâng vui sướng, vào những lúc như thế này, cậu lại gọi cho anh mà không phải ai khác, ha ha ha.

Vừa yêu thương vừa đau lòng vừa sung sướng, tâm tình rối loạn dồn vào một chỗ khiến bụng quặn lên từng hồi, như đồng hồ quả lắc đang đưa sang trái, rồi sang phải, sang trái, rồi sang phải...

Mẹ nó, đau khổ như vậy, thất hồn lạc phách như vậy mà lại cảm thấy thật sung sướng, mình đúng là quá M! Khuru Thiên rút ra kết luận.

33. Chương 33: Mưa Thu Chớm Lạnh

Thất thần hơn nửa tiếng đồng hồ, Khuru Thiên cuối cùng cũng chịu đứng lên, thay khăn lạnh trên trán Lâm Nhược Thần, nhìn nhìn thời gian, đã qua mười rưỡi tối, hơn một giờ trước còn đặc ý rung đùi bảo mình sắp khỏi, hiện tại đã ở đây xoắn ruột xoắn gan. Quả nhiên là cái tên bartender miệng quạ đen. Khuru Thiên rửa thầm trong lòng.

Nhẹ nhàng nhón hai chân đi tới phòng khách, trên bàn lớn giữa phòng để một ít tạp chí linh tinh và một

quyển sổ phác thảo, Khuê Thiên tiện tay sắp xếp lại, giữa chừng phát hiện ra một trang phác thảo viết mấy dòng ngay ngắn, đập vào mắt là hai chữ: Khuyết điểm.

Khuê Thiên ngẩn ra, vội vàng đặt quyển phác thảo xuống, đem năm bọc cháo vừa mua mở nắp ra để nguội, xong đầu đầy mới quay lại bình tĩnh ngồi trên sô pha, cầm sổ lên đọc.

Anh có thể khẳng định, đây chính là bản “Ưu khuyết điểm của cuộc sống hai người” mà cậu đã từng nói, hơn nữa đối tượng được nhắc tới chính là anh, bởi vì dòng khuyết điểm đầu tiên ghi rõ ràng: Bạn trai cũ rất nhiều...

Khuê Thiên cười khan mấy tiếng, tiếp tục xem, tổng cộng cũng chỉ có sáu mục.

1. Bạn trai cũ rất nhiều, có vài người mình còn quen biết, cảm giác không tốt lắm.
2. Tính tình trẻ con, không lo nghĩ, trời có sập xuống cũng chỉ bày ra vẻ mặt chả sao cả.
3. Rõ ràng không hề ngốc, lại rất ngốc, đôi khi hành động chẳng hề suy xét gì.
4. Chẳng biết đầu óc suy nghĩ cái gì, tư duy rất kỳ lạ.
5. Dễ xúc động! Hơn nữa một khi phát hiện mình xúc động, sẽ lại càng xúc động!
6. Chưa từng yêu, sẽ dễ sinh ra ảo tưởng đối với tình yêu.

Ừm, không có cách nào phản bác, nên thôi xem mục ưu điểm là được rồi, Khuê Thiên trốn tránh lật tới mấy trang kế tiếp, trang nào trang nấy đều kín chữ, bèn quay trở lại trang gần nhất, bắt đầu đọc kỹ.

1. Dịu dàng, biết săn sóc, lúc nào cũng đặt mình ở vị trí thứ nhất.
2. Luôn khiến mình rất vui, còn có tính hài hước.
3. Rất để ý các món ăn, mình không sợ ăn phải các sản phẩm làm từ đậu nành.
4. Tuy rất ngốc, nhưng mọi điều nhỏ nhặt mình nói đều ghi nhớ kỹ.
5. Không bao giờ để tâm sự trong lòng, có chuyện gì cũng nói thẳng ra, dễ hiểu nhau.
- 6...

Rất nhiều mục, đều là những việc liên quan đến phong cách của hai người khi ở cạnh nhau, cũng là những việc anh nguyện vì làm vì cậu, nhưng có một số điểm anh thực sự không rõ.

15. Có thể giới thiệu mình làm bạn với Thái hậu và Tiểu Thành.

Làm bạn với Thái hậu với Tiểu Thành có chỗ nào tốt? Lòng mảy Khuê Thiên nhăn tít lại, cái này gọi là mua một tặng hai sao?

27. Không dính dấp, ngọt mà không ngấy, hương vani thơm dịu.

Này là đang miêu tả bánh dẻo mà? Hay là đang nói anh không quá quẩn quýt lấy cậu, để cho cậu vừa đủ không gian một mình?

Dạ dày Khuê Thiên bắt đầu xoắn lại.

32. Như mưa mùa thu, lạnh vừa đủ, khoan khoái dễ chịu.

Sao tự dưng lại nói đến mưa? Tóc trên đầu Khuê Thiên đã muốn quẩn vào với nhau rồi. Cậu này tuy anh không hiểu lắm, nhưng lại có cảm giác thân thuộc không nói nên lời.

45. Có thể chơi đùa với Tiểu Nhược, hơn nữa sau đó vẫn sống sót.

Cái này mà gọi là ưu điểm gì chứ a a a! Tim gan phèo phổi của Khuê Thiên gần như đã cuộn thành một khối, dù anh có là M đi nữa, cũng không thể tùy tiện để người ta đem ra chơi đùa được, Thái hậu, Tiểu Thành, Tiểu Nhược, ba người liên kết lại, muốn nửa đời sau của anh rơi vào địa ngục luôn sao!

A, thôi, tưởng tượng mà làm gì. Khuê Thiên thở dài. Ưu điểm có nhiều hơn nữa cũng không thể thay đổi được quyết định của cậu, việc đã không thành, đừng mơ mộng thì hơn.

Khuê Thiên đứng dậy thay khăn ướt, cất cháo đã nguội vào tủ lạnh, rồi đến trước tủ sách định tìm vài quyển đọc cho đỡ buồn, đập vào mắt là hai chiếc ly sứ và ly gỗ anh tự tay làm, dựa song song vào nhau, trên vị trí dễ nhìn nhất của giá sách. Anh chột chột hai chiếc ly, rút một quyển tiểu thuyết ra giải sầu qua đêm.

Hơn hai giờ, cơn sốt của Lâm Nhược Thần đã lui, anh cầm lấy khăn mặt, vào phòng tắm giặt lại dưới bồn rửa, nước chảy ào ào, lạnh vừa đủ, rất thoải mái...

Đột nhiên, Khuê Thiên chợt hiểu ra ý cậu! Ở bên cạnh anh, cũng như đắm mình trong cơn mưa thu vừa chấm, lành lạnh, dịu êm.

Thái hậu từng nói anh chính là mùa thu, không băng không nhiệt, không yêu cuồng si, không hận thấu tủy, dù nhiệt tình đến mấy cũng không thể sôi trào, tâm lạnh nhạt nhưng lại chẳng vô tình, dưới ánh mặt trời không bùng bùng nhiệt huyết, gặp mưa to cũng chẳng vội ưu sầu.

Vậy mà, một kẻ lãnh đạm đến tận cùng như anh, Lâm Nhược Thần lại cảm thấy vừa hợp.

Mưa thu chớm lạnh, dịu dàng vô thanh, nguyện đắm mình dài lâu.

“Ha ha ha...” Khuru Thiên nhin không được cười ra tiếng, trái tim chưa bao giờ cảm thấy đủ đầy như hiện tại, hơi lạnh ấy men theo dòng nước, từ đầu ngón tay chảy vào tận trăm xương ngàn mạch.

Tiểu Nhược đã từng nói: “Chỉ cần biết người kia tồn tại là tốt rồi, nghĩ đến người kia có thể tiếp thêm cho tôi sức mạnh, là đủ rồi.” Cuối cùng Khuru Thiên đã cảm nhận được sâu sắc những lời đó, người kia, có thể cho anh thêm sức mạnh, thêm dũng khí, vậy là đủ rồi, đừng tham lam vọng tưởng gì hơn nữa, mong muốn nhiều chỉ đau khổ mà thôi.

Tôi đã khỏi rồi. Khuru Thiên nhìn bản thân mình trong gương, cười lên thành tiếng. Tôi chỉ giặt một chiếc khăn mà lành bệnh, Archimedes phải nằm trong bồn nước nửa ngày mới phát minh ra định luật, tôi thật là mạnh mẽ quá đi thôi.

Tiếng cười trong phòng tắm còn quẩn quanh chưa dứt, Khuru Thiên chợt nghe thấy âm thanh của Lâm Nhược Thần truyền đến từ bên ngoài, bèn vội vàng chạy đến chỗ cậu.

“Tôi định vào toilet...” Lâm Nhược Thần chống tay lên nệm giường, cơ thể dường như đã có sức lực, không còn run rẩy như lúc đầu.

Khuru Thiên đỡ cậu đến WC, quay lại hâm hai chén cháo trong lò vi sóng, rồi đỡ cậu trở lại giường, bưng cháo lên thổi thổi.

“Nào, ăn vài muỗng, xong uống thuốc rồi hẵng ngủ.” Anh đưa muỗng đến trước mặt cậu.

“Để tự tôi, giờ khỏe hơn rồi, sẽ không làm đổ đâu.” Lâm Nhược Thần nhỏ giọng kháng nghị, Khuru Thiên bật cười nhét muỗng vào tay cậu, lại chạy đi lấy một chén khác.

“Em ăn anh cũng ăn,” Khuru Thiên ngồi trên sàn nhà, bên cạnh giường, thấy bàn tay cậu cầm muỗng chỉ chít những vết chấm.

“Sao lại nhiều vết thê?”

“Lúc đó truyền nước, phải tìm ven,” Giọng của cậu đã có sức hơn, “Ven của tôi rất khó thấy, bình thường có khi tìm mất năm mười phút, lần này chỉ đâm vài cái đã được, vậy là tốt lắm rồi.”

“Tốt?” Khuru Thiên há hốc mồm, “Thế còn không tốt thì sao?”

“Ồ thì, trực tiếp cắt ngón tay luôn,” Lâm Nhược Thần lại ăn vài ngụm cháo, mới nói tiếp, “Hồi năm hai trung học tôi đi du lịch Đông Nam Á, bị ngộ độc thức ăn, y tá lúc đó tìm mãi không được ven máu, thế là đâm thẳng vào ngón tay.”

“Không đau à?” Khuru Thiên ngoác hân mồm, anh chỉ nghĩ thôi đã đau phát run rồi.

“Lúc đó bụng đau hơn,” Cậu nói, đưa chén cháo còn non nửa cho anh, “No rồi.”

“Sáng mai muốn ăn gì? Em đưa chìa khóa phòng cho anh, thuận tiện ra vào.” Khuru Thiên thấy cậu vừa định mở miệng, đã giành nói: “Đừng mong bảo anh về, em biết là không có khả năng.”

Lâm Nhược Thần im lặng nhìn anh, cuối cùng mới nói. “Trong ngăn tủ đằng kia có túi ngủ, tôi muốn ăn bánh trứng.”

“Ngoan lắm, nào, uống thuốc đi.” Khuru Thiên hài lòng rót nước, lấy thuốc, lôi túi ngủ ra trải, xong xuôi nhìn lên đã thấy Lâm Nhược Thần thiếp đi rồi.

Anh cẩn thận nằm xuống, ngay bên cạnh giường, lúc này trò chuyện với cậu, trong ngực vẫn tràn đầy cảm giác yêu thương như thế, nhưng đã không còn khổ sở tuyệt vọng, trái lại, giống như thuở ban đầu mới gặp nhau, tự do tự tại, và... cũng không lâng lâng hạnh phúc như khi đó nữa.

Trong quá khứ, anh ghét mùa thu, vì khi thế gian mở miệng khen ngợi cảnh sắc mùa thu, trong thâm tâm họ vẫn đang hoài niệm mùa hè rực rỡ bên bãi biển, mong mùa đông đến xuyết xoa bên nôi lấu, và đợi xuân về ấm áp cho ngàn hoa nở rộ, người ta đi qua mùa thu, hững hờ mà vội vã.

Nhưng giờ anh đã hiểu, mùa thu cũng như một trạm dừng chân, có người đi tiếp, có người ở lại. Mùa thu không có gì không tốt, bánh dâu tây không có gì không tốt, chỉ cần gặp được người biết thưởng thức, là tốt rồi.

Sét đánh, trời mưa, trang sách còn tiếp tục lật giở, có lẽ đợi hoa trắng nhỏ khỏi hân rồi sẽ mang đến gặp Thái hậu, ngày mai nhất định phải báo cho chị mới được. Khuru Thiên nhắm mắt lại, mỉm cười đi vào giấc ngủ.

Thứ bảy, tám giờ rưỡi sáng, Khuru Thiên bị Lâm Nhược Thần đánh thức. Không phải mở miệng gọi anh, mà là trực tiếp nằm đè lên người anh.

“Sao vậy?” Khuru Thiên hân còn mơ màng, theo phản xạ giơ tay ra ôm lấy thân thể nóng hổi trên người mình.

“Khát nước, định xuống giường thì không có sức, nên té ngã.” Lâm Nhược Thần cũng không giãy dụa, để mặc Khu Thiên ôm.

“Ừm, ngoan, để anh ôm nào.” Khu Thiên vẫn chưa tỉnh ngủ, chỉ tuân theo bản năng thành thực của mình mà hành động.

“Ừ.” Lâm Nhược Thần cúi đầu lên tiếng, mặt tựa trên vai anh, những sợi tóc mai chạm vào cổ anh.

Khu Thiên ôm người ta chẳng hề khách khí, tay còn vô ý thức sờ tới sờ lui khắp nơi, vài phút sau, bất chợt thanh tỉnh, bàn tay đang xoa loạn cũng trở nên cứng ngắc, mồ hôi lạnh sau gáy chảy ròng ròng, trong đầu xẹt qua trăm ngàn ý niệm.

Nhưng nghĩ đi thì cũng nghĩ lại, Lâm Nhược Thần đang bệnh, có lẽ sẽ không đánh anh, hơn nữa còn để anh tùy ý ôm mà không hề cự tuyệt, tức là đang ngầm nói rằng có thể tiếp tục phải không, thật là nhớ nhung thân thể cậu ấy quá, nhưng mà không được, để người bệnh ra là hành vi không đạo đức, hơn nữa còn có thể lây cảm, nhưng đợi cậu ấy khỏi rồi thì biết bao giờ mới có cơ hội lần nữa chứ, hu hu hu...

“Được rồi, em muốn uống gì? Anh đi lấy.” Khu Thiên làm bộ bình thản như không có việc gì, vỗ vỗ lưng cậu, “Uống xong anh đi mua bánh trứng cho em.”

“Nước trái cây.” Lâm Nhược Thần chống tay ngồi dậy, chậm rãi trở lại trên giường. “Còn muốn ăn bánh bao đậu đỏ rắc mè.”

Khu Thiên đứng dậy vào phòng bếp rót nước, trên đường vươn vai giãn gân giãn cốt, thật là, ngủ trên sàn có một đêm mà toàn thân đau nhức, nơi ở của cậu quả thật chỉ thích hợp cho một người sống, đến cả sofa cũng là sofa đơn. Anh ra ngoài mua bữa sáng, về hầu hạ cậu ăn xong rồi uống thuốc.

“Muốn ngủ chưa?” Khu Thiên hỏi. Lắc đầu.

“Có sức đi lại không? Khu Thiên lại hỏi. Gật đầu.

“Vậy đến nhà anh đi,” Khu Thiên nhìn gương mặt ngạc nhiên của cậu, “Em ở đây không thích hợp để dưỡng bệnh, nhà anh có sofa lớn TV lớn, còn có bếp, đi taxi không đến mười phút, nào, đứng lên đi.”

Nhìn Lâm Nhược Thần vẫn còn đang do dự, Khu Thiên bồi thêm một câu. “Máy tính của anh là màn hình 21 inch, chơi Dark Harbor rất sướng.”

34. Chương 34: Gặp Núi Băng Núi

Sáng thứ bảy, ánh mặt trời rạng rỡ.

Khuru Thiên mang theo Lâm Nhược Thần về chỗ ở, đặt cậu yên ổn trên sofa, xong đâu đấy bắt đầu dỗ trẻ. “Em ở đây đọc sách hoặc xem TV, muốn ngủ thì cứ ngủ, anh đi tắm.”

“Ừm, muốn chơi Dark Harbor nữa.” Lâm Nhược Thần nằm trên sofa, lộ ra nụ cười đã lâu không thấy.

Tắm xong, ra ngoài phát hiện cậu đã ngủ, Khuru Thiên vào phòng mở máy tính, thấy Thái hậu đang ngồi trên đại diện. Má ơi, sáng thứ bảy mà thấy chị, không phải chuyện tốt. Khuru Thiên run run.

“Thái hậu, tăng ca sao? Vi thần có chuyện quan trọng cần bẩm tấu.” Anh quyết định tốc chiến tốc thắng.

“Muốn gì nói lẹ lên, chị sắp ra ngoài rồi, có thích đặc sản gì ở Bắc Kinh không, chị mua cho?” Giọng Thái hậu khá hiền hòa, xem ra tâm trạng đang vô cùng tốt.

“Mua tôi ít vừng cay để nấu lẩu ấy.” Khuru Thiên nhanh chóng đem toàn bộ sự việc hai ngày qua và phát hiện sau cùng của mình tấu lên.

“Chúc mừng cậu giác ngộ, tiến vào giai đoạn gặp núi băng núi, gặp nước bắc cầu.”

“Cậu nói rõ!”

“Hãy, trước đây cậu mang tình yêu đặt cả lên hoa trắng nhỏ, nên ái tình đó dần dà ăn mòn cậu, hiện tại cậu vì yêu chính bản thân mình mà cảm thấy hạnh phúc, tức là đang hưởng thụ ái tình, có điều tầng hiểu biết này cao quá, chị biết cậu nghe cũng như vịt nghe sấm.”

“Đúng là không hiểu lắm.”

“Được rồi, cậu chơi game đúng không, có người vì trang bị cho nhân vật mà tranh đoạt âm ỉ, trở mặt tổn thương nhau, cái này gọi là bị trò chơi điều khiển, còn có người câu cá xem hoa, chỉ đi dạo chung quanh, chơi được thì chơi, không chơi thì vui vẻ đi nơi khác, cái này gọi là hưởng thụ trò chơi, hiểu chưa?”

“Trước đây là phụ thuộc, bây giờ là tự mình hưởng thụ, ý chị là vậy phải không?”

“Không sai, tình yêu của cậu cũng như một trò chơi, trước đây level cậu quá thấp, bị tình ái xoay vần, sau khi bị thương cậu đã biết thương lấy chính mình, hiện tại coi như đã lên được level mới, cứ chậm rãi hưởng thụ đi, nếu ngay từ đầu cậu ở level này thì chị đã cược cậu chống đỡ đến cuối năm cơ.”

“Trước đây tôi ngu ngốc, không nghĩ đến cảm nhận của hoa trắng nhỏ, giờ thì khác rồi.”

“Ai mà chẳng có lúc hồ đồ, khả năng học hỏi của cậu rất cao, ít nhất cũng không giống tên Trương Vô Kỵ ngu xuẩn cả đời.”

“Thái hậu... Đạo này chị đang xem kiếm hiệp à?”

“Ừ, kiếm hiệp hay mà, nói chung cậu thắng cấp xuống cấp không quan trọng, có thể mang hoa trắng nhỏ đến cho chị chơi là tốt rồi, bản tọa cũng muốn nhìn thử xem cậu ám nhà ai đã đẩy ngã Khuru Thiên của bản tọa thế này.”

Gặp núi băng núi... Khuru Thiên cười khở. Nhưng ít nhất anh cũng hiểu được thế nào là hưởng thụ trò chơi, mà nếu nói vậy thì... Thái hậu chính là Boss, là đại Boss mạnh nhất nhất nhất!

Thời gian sau đó, Lâm Nhược Thần hầu như đều nằm nghỉ trên sô pha, Khuru Thiên có lúc ngồi một bên nói chuyện phiếm với cậu, có lúc chạy đi dọn dẹp nhà cửa, chuẩn bị thức ăn, lúc cậu ngủ, anh sẽ một mình đọc sách, lên mạng, hai người ở chung vô cùng hòa hợp, như chưa hề có một tháng cắt đứt liên lạc kia.

Mười giờ tối, Lâm Nhược Thần nằm trong phòng Khuru Thiên ngủ say, anh chỉnh đèn ngủ ở mức thấp nhất, rồi nhẹ chân nhẹ tay trở ra phòng khách đọc truyện, trong căn phòng yên tĩnh chỉ còn âm thanh lật giở loạt soạt, thỉnh thoảng anh ngừng lại, nghĩ đến chuyện vừa phát sinh trong 24 giờ qua, đột nhiên, âm thanh khe khẽ từ bên trong truyền ra cắt đứt dòng suy nghĩ của anh.

Khuru Thiên vội vã chạy vào, nhìn cậu đang trần trọc vì ác mộng, khẽ chau mày.

“Nhược Thần?” Anh ngồi vào bên giường, nhẹ nhàng lay lay cậu.

Lâm Nhược Thần giật mình tỉnh giấc, hai mắt mở to ngơ ngác, rồi đột nhiên ngồi bật dậy, nhào đến ôm chặt Khuru Thiên, vùi đầu vào hõm vai anh.

“Xảy ra chuyện gì?” Khuru Thiên có chút kinh ngạc, cũng nhanh chóng ôm lại cậu, dịu dàng hỏi.

“Mơ thấy anh không có ở đây.” Giọng cậu như đang tủi thân, lại như đang dối hờn.

“Đâu nào, anh chỉ ở phòng khách đọc truyện thôi.” Khuru Thiên nhè nhẹ vỗ lưng cậu, Lâm Nhược Thần không nói, chỉ ôm anh chặt hơn, “Sao vậy? Đau ở đâu? Trước khi ngủ em chưa uống thuốc, để anh lấy cho em uống nhé?”

Khuru Thiên dỗ dành, nhưng cậu vẫn ôm chặt anh không buông, chỉ một lát sau, có dòng chất lỏng nóng hổi nào đó rơi trên vai anh, rồi tràn xuống như mưa, thấm ướt áo, tan vào tận đáy lòng.

“Xin lỗi, biết anh sẽ đau lòng nhưng vẫn gọi cho anh.” Lâm Nhược Thần nức nở.

“Không không, là lỗi của anh, là anh sai, anh ngu ngốc.” Khưu Thiên ôm cậu thật chặt. “Anh không đau lòng, thật đấy, nhìn thấy em anh rất vui.” Giọng Khưu Thiên run run, nước mắt Lâm Nhược Thần mãi miết rơi trên lưng anh, đốt thành một vết thương sâu hoắm, nhưng cảm giác mang đến không phải tuyệt vọng, mà là yêu thương và hối hận.

“Có mà, lúc ở tiệm sách anh cũng rất bị thương, rõ ràng anh không hề muốn thấy mặt tôi.” Lâm Nhược Thần nhỏ giọng nức nở. “Nhưng lúc đó tôi sốt cao, nghĩ đến trước khi chết sẽ không gặp được anh, nên mới gọi.”

“Đâu nào đâu nào, gặp em anh rất vui, thật đấy, em sốt em đói, tất nhiên phải gọi cho anh rồi.” Khưu Thiên vẫn ôn nhu dỗ dành, đối với cậu, có bao giờ anh tính toán thiệt hơn?

“Tôi không đói, tôi chỉ sợ anh không còn muốn gặp tôi nữa.” Lâm Nhược Thần sụt sịt.

“Rồi rồi, thì không đói cũng muốn gọi cho anh,” Khưu Thiên nhẹ nhàng vỗ lưng cậu, “Anh lúc nào cũng mong được gặp em hết, đừng khóc, uống thuốc đi nào, xong rồi anh ở lại đây với em, nhé?”

“Ừm.” Lâm Nhược Thần bấy giờ mới chịu buông ra, hai mắt nhoe lệ, nằm xuống giường, tay vẫn nắm chặt mép áo Khưu Thiên.

Anh mỉm cười với sang bàn nhỏ cạnh giường rót nước và thuốc cho cậu, đợi cậu uống xong, mới đặt người nằm xuống bên cạnh, thử thăm dò ôm cậu vào lòng, cả người cậu thả lỏng, nhắm mắt tùy ý để anh ôm, cứ như vậy, an tĩnh nằm trong vòng tay anh, chìm vào giấc ngủ.

Ánh trăng ngoài cửa sổ tràn vào phòng, khiến hai mắt Khưu Thiên hoen lệ, một Lâm Nhược Thần sinh bệnh yếu ớt như trẻ nhỏ, lại khiến anh hiểu được nội tâm và tình ý của cậu, hóa ra trong lòng cậu anh lại chiếm một vị trí lớn đến như thế, hóa ra hạnh phúc là cảm giác thế này đây, chân thực, sống động đến khắc cốt ghi tâm.

Như vậy là đủ rồi. Khưu Thiên tự nhủ, thân thể đang ôm trong vòng tay này, nếu ngày mai bỗng trở nên xa vời chẳng thể với tới, anh cũng không oán giận, vì bây giờ mong muốn duy nhất của anh, chính là để cho cậu được sống cuộc đời như ước nguyện.

“Nhược Thần.” Khưu Thiên moi trái tim ra, đem tình yêu kết lại thành hai chữ, hòa tan vào ánh trăng.

“Ừm...” Lâm Nhược Thần mơ hồ đáp lại.

“Nhược Thần.” Khưu Thiên nhịn không được lại gọi lần nữa.

“Ừ...” Lâm Nhược Thần cọ cọ vào vai anh.

“Nhược Thần, em có nhớ anh không?” Khưu Thiên hỏi khẽ vào tai cậu.

“Nhớ...” Lâm Nhược Thần, trong cơn cảm mạo yếu đuối, giữa lúc mơ mơ màng màng, cứ vậy mà trả lời.

“Nhược Thần, sao em lại mong một đôi cánh dẫn đường cho anh?” Khưu Thiên hỏi, nhiệt độ từ lòng bàn chân bắt đầu lan lên khắp cơ thể.

“Rất đau buồn... đừng hỏi...” Lâm Nhược Thần ngọ ngoạy kháng nghị.

“Nói một chút là được rồi, nói xong sẽ không phiền em nữa.” Khưu Thiên nhe nhẹ vỗ lên đôi bàn tay cậu đang ôm lấy anh, dịu dàng nói, ngọt ngào như dỗ trẻ.

“Vì anh khóc... rất đau lòng...” Cậu nửa tỉnh nửa mê, giọng nói ậm ừ nghe không rõ.

“Hửm? Anh đâu có khóc.” Khưu Thiên không hiểu lắm.

“Có... Anh khóc trong lòng, chỉ là anh không thấy được, người khác cũng không ai thấy được, rất đau buồn...” Thanh âm của cậu dần nhỏ xuống, dường như đã chìm vào giấc ngủ.

Ngọn lửa trong ngực Khưu Thiên hốt nhiên bùng cháy, chưa bao giờ mãnh liệt như thế, đốt cho anh thành tro bụi.

“Anh yêu em,” Khưu Thiên dán vào tai cậu thì thầm, thanh âm run rẩy, chẳng thể ngờ sẽ có một ngày mình nói ra được ba chữ này, “Anh yêu em, yêu em...”

“Ừm, em...” Lâm Nhược Thần chưa nói hết câu, đã hoàn toàn say ngủ, chỉ còn lại tiếng hít thở phập phồng bên tai.

Ánh trăng rọi sáng khắp phòng, Khưu Thiên nghe lắng tiếng thở nhịp nhàng của cậu, mắt tràn lệ, giọt giọt rơi xuống gối, vô tức vô thanh.

Đêm nay ánh trăng như nước, như đêm đó đã từng soi sáng nơi thành phố núi, lặng lẽ, dài lâu như tháng năm vĩnh hằng.

35. Chương 35: Vàng Thật

Sáng sớm tỉnh lại, trong căn phòng chỉ còn lại một mình, cửa không khóa, phòng khách và phòng bếp cũng không truyền đến âm thanh nào, Khuru Thiên sợ đến nhảy dựng, xồng xộc lao ra ngoài, mới thấy Lâm Nhược Thần an tĩnh ngồi uống sữa trên sô pha.

“Hết hồn, cứ tưởng em trốn về rồi chứ.” Khuru Thiên đi đến ôm cậu vào lòng, “Sao lại uống sữa? Anh mua bữa sáng cho em nhé.”

Trong quá khứ, Khuru Thiên vẫn luôn tránh mọi đụng chạm thân thể với cậu, chỉ sợ không khống chế được bản thân mà làm ra chuyện bậy bạ, nhưng bây giờ, có cơ hội thì anh phải tận dụng bằng hết.

“Đồ trong tủ lạnh em không muốn ăn,” Lâm Nhược Thần đang bệnh, vẫn để yên cho Khuru Thiên ôm, có chút bốc đồng đòi hỏi, “Em muốn ăn bánh trứng nướng, bánh bao đậu đỏ rắc mè.”

“Vâng vâng vâng, tiểu nhân lập tức đi mua.” Khuru Thiên dở khóc dở cười, Lâm Nhược Thần sinh bệnh thật là quá đáng yêu, hơn nữa sao trước đây lại không phát hiện ra cậu thích bánh bao đậu đỏ rắc mè nhỉ. Lại nhớ đến hôm đó hai người cùng ăn một bữa sáng, về sau đều là bi kịch...

Lâm Nhược Thần vẫn còn hơi đuối và mệt mỏi, ăn sáng xong, uống thuốc, lại nằm trên sô pha đọc sách. Khuru Thiên ôm notebook ngồi một bên.

“Cuối tuần sau Thái hậu về, anh đang chat với chị ấy, vốn hẹn nhau đi ăn, em đi cùng nhé, tối thứ bảy được không?” Khuru Thiên vừa nói, hai mắt Lâm Nhược Thần đã sáng lên, ừ một tiếng, lại tiếp tục vùi đầu vào tiểu thuyết.

Đem cậu ra làm chủ đề để bàn luận ngay trước mặt cậu khiến anh có cảm giác hơi tội lỗi, nhưng hiếm khi có dịp Thái hậu tâm tình sáng khoái thế này, phải nắm chặt thời cơ muốn gì hỏi nấy, kéo qua cơn rồi sẽ không còn được như thế nữa.

Anh cố gắng khống chế biểu cảm trên mặt, tránh để cậu nhìn thấy điệu cười quá sức gian tà của mình, kể lại mọi chuyện tối qua cho Thái hậu.

“Vất vả lắm mới thoát khỏi hố lửa, giờ hoa trắng nhỏ có nói gì làm gì, tôi cũng không ý kiến nữa.”

“Nói thì hay lắm.”

“Nếu hoa trắng nhỏ đồng ý phá vỡ tường chắn, cùng tôi nhảy hố, đương tôi sẽ vui mừng! Nhưng hy vọng này không cao lắm, nên thôi tôi cứ yên phận dựa vào tường nhìn theo cậu ấy là được rồi, coi như hy sinh đời mình cho cậu ấy được vui đi.” Sau chuyện đêm qua, Khuru Thiên giống như được khai sáng.

“Người nào yêu sâu hơn là người thua trước, nhưng sáng khoái nhận thua như vậy cũng là đức tính tốt, à

mà cậu đang nói cái tường nào thế?” Thái hậu hôm nay hiền lành hết mực, hự, sao thấy không đúng lắm.

Khuru Thiên kể cho chị về lối ra hai tầng ở nhà ga Đài Bắc và bức tường đá ngăn trở.

“Ôi chào, bản tọa có tài đức gì mà dạy dỗ nên kẻ ngu ngốc trăm năm hiếm gặp như cậu hả?” Thái hậu vẫn vô cùng hiền lành.

“Cầu Thái hậu khai kỳ.”

“Tường phía trên vững chãi, cậu lại không biết đục khoét phía dưới sao? Xem phim 1995 chưa? Tường dày đến thế mà người ta đào 17 năm cũng thông đó! Cậu là cái đồ ngốc nghếch, chị không muốn nói cậu nữa!”

“A!” Khuru Thiên đột nhiên rống lên.

“Sao vậy?” Lâm Nhược Thần ngẩng đầu khỏi trang sách.

“Thái hậu bảo sẽ mua vùng cay làm quà cho anh, anh vui quá ấy mà.” Khuru Thiên cười hì hì chống chế, Lâm Nhược Thần dùng ánh mắt dò xét anh, chớp chớp hai cái.

“Đến lúc đó mình nấu lẩu ăn ha!” Anh vội vã bổ sung thêm một câu, cậu mới hài lòng tiếp tục cúi xuống.

Liếc trộm gò má cậu lộ ra giữa trang sách, tâm tình Khuru Thiên trở nên kích động. Hóa ra nỗ lực bao lâu nay của anh hoàn toàn không uống phí, từ lúc bắt đầu gặp gỡ, anh đã dùng một chiếc thìa, rồi dần dần từng muỗng từng muỗng nhỏ, đào lên không biết bao nhiêu đường hầm bí mật, lén lút mà đến, im lặng mà đi, qua qua lại lại, cho đến khi chân tường vững chãi nơi con tim cậu nứt vỡ, mặt đạo mới dần dần hiện ra.

“Tôi có đào, chỉ là tôi không biết mình đang đào! Hơn nữa tôi đã đào thông, con mẹ nó không ngờ tôi lại đào thông!” Khuru Thiên gắng sức kiềm chế cơn kích động, tiếp tục tỉnh bơ gõ chữ, ngón tay vô cùng chuẩn xác.

“Cũng chỉ mới một phần nhỏ thôi.” Thái hậu rất biết cách tạt nước lạnh.

“Không sao hết! Chui lọt nửa người nhìn ngắm phong cảnh bên kia cũng tốt rồi!” Khuru Thiên hùng hực khí thế.

“Vậy cậu cứ từ từ ngắm, chị đi cướp vé đây.”

“Cướp vé? Chị bảo cuối tuần về mà?”

“Cuối tuần chị được nghỉ dài hạn 10 ngày!!! Chị đã có vé từ Hương Cảng về Đài Loan rồi, giờ đi giành vé Thành Đô Hương Cảng đây! Giết!” Thái hậu hét lớn xông lên, trong nháy mắt máu đỏ văng tứ phía, Khuất Thiên mới hiểu, hóa ra hôm nay Thái hậu bận giết kẻ khác, không rảnh đi giết anh, hèn gì mà hiền lành đến thế.

Tất máy, toàn bộ thời gian tiếp theo Khuất Thiên dành để sắm trọn vai đầy tớ trung thành, hầu hạ chủ nhân cơm nước thuốc thang xem TV trò chuyện phiếm, buổi chiều sau khi uống thuốc, Lâm Nhược Thần mệt mỏi quay về giường ngủ, chủ nhật đầu thu, ánh mặt trời ấm áp, xuyên qua cửa kính hoa văn, nhẹ nhàng rải nắng vào phòng, Khuất Thiên kéo rèm, chuẩn bị đi ra ngoài.

“Ở lại với em.” Lâm Nhược Thần đột nhiên mở miệng, như làm nũng, lại như đang tùy ý.

“Được.” Khuất Thiên nhin không được nét cười toe toét bên môi, trèo lên giường nằm nghiêng bên cạnh cậu, mặt đối mặt, dựa vào nhau thật gần.

“Ngủ đi, anh nằm với em.” Khuất Thiên thăm dò đặt tay lên lưng cậu, khẽ ôm vào lòng, Lâm Nhược Thần không cự tuyệt, chỉ im lặng nhìn anh.

Một lát sau, mới nghe cậu mở miệng, “Anh quen tổng cộng bao nhiêu bạn trai rồi?”

Cái gì đến sẽ đến, vấn đề này như ẩn chứa triệu hồn, tổng thẳng Khuất Thiên vào địa ngục hủy diệt.

Anh cắn răng khai báo: “... 16 người.”

“Ồ, vậy còn được, ít hơn em nghĩ.” Thanh âm của cậu rất bình tĩnh, như đang hỏi giá một món hàng ngoài chợ.

Khuất Thiên nhìn cậu nghi ngờ, “Chứ em đoán mấy người?”

“Trên dưới 30, từ lúc đại học đến giờ cũng đã hơn 11 năm, tính cả thời gian không quen ai, với tốc độ của anh, ít cũng 30 người.” Giọng cậu vẫn thản nhiên, như đang nói, chứ à, có thể bán giảm giá cho tôi không.

“Sao mà nhiều vậy được, có đến 13 trong 16 người là quen trước năm 26 tuổi, sau đó anh không bậy bạ nữa, không phải anh đang kiếm cớ biện hộ đâu, anh hối hận thật đó.”

“Ừ, em biết, anh chỉ là quá cô đơn, không tìm được cách nào khác.”

“Hơn một nửa là vì thế, nửa còn lại là do Thái hậu xúi dại,” Khuất Thiên nhìn ánh mắt nghi hoặc của cậu, cười khổ, “Thái hậu bảo lúc còn trẻ có thể xằng bậy một chút, đến khi về già mới có cái mà nhớ lại, lúc đó anh mới 19 tuổi, Thái hậu nói gì cũng tin.”

“Ha ha, anh nói xấu chị ấy, không sợ em méc sao,” Lâm Nhược Thần cười trêu, “Rõ ràng anh đang đem chị ấy ra làm cái cớ.”

“Tiểu Thành cũng nói thế, toàn chữ anh bày bịa thôi.” Khưu Thiên gật đầu thừa nhận, anh đã không còn ngần ngại đào lên tầng lá mục ở nơi sâu nhất cho cậu xem nữa, “Em nói vì sinh đôi nên luôn có cảm giác mình chỉ còn một nửa, thật ra, anh còn thấy bản thân mình thiếu hụt đến bảy tám phần, tìm mãi, tìm mãi vẫn chẳng có cách nào khiến trong lòng trở nên đủ đầy, anh đã từng chơi thể thao, tham gia văn nghệ, ngay cả đàn len cũng từng thử, đợi mùa đông anh sẽ đan khăn quàng cổ cho em, lại nói tiếp, dù làm cách nào đi nữa, không có biện pháp vẫn là không có biện pháp, anh cũng chẳng có một cô em gái song sinh làm bạn.”

“Được rồi, tặng Tiểu Nhược cho anh, coi như đáp lễ cái khăn quàng cổ,” Lâm Nhược Thần cười lớn, “Sao 26 tuổi thì anh không vậy nữa?”

“Khi ấy một người bạn của Tiểu Thành đột ngột mất đi, anh cũng khá thân với cô ấy, đó là lần đầu tiên có một người bạn cùng lứa với bọn anh rời nhân thế, Tiểu Thành bị đả kích khá lớn, bỏ việc, còn anh bỗng nhiên thông suốt, nếu đã không thể nào lấp đầy được khoảng trống trong lòng, thì hãy mặc kệ nó, dù sao cuộc đời này vốn dĩ đã như vậy, sống thế nào rồi cũng sẽ đến lúc chết đi.” Khưu Thiên vẫn nghĩ mình đã che giấu rất tốt, tất cả nước mắt, buồn thương, và cõi lòng u tịch của anh đã chôn chặt ở nơi sâu nhất rồi, những gì đã rửa nát, đều được phủ lên một tầng lá rụng vàng óng ánh, không một ai hay biết.

Lâm Nhược Thần lẳng lặng nhìn anh, một lúc sau, đột nhiên nhích lại gần vùi sâu vào ngực anh, Khưu Thiên lập tức vòng tay ôm chặt lấy người vẫn hoài nhung nhớ, tim đập liên hồi.

Vẫn như đêm qua, cậu gối đầu trên vai anh, lẳng lặng nhắm mắt, lúc Khưu Thiên cho rằng cậu đã ngủ, lại nghe cậu mở miệng, “Tiểu Nhược nói anh là hàng thật.”

“Ừ, vàng thật trăm phần trăm, không pha tạp chất.” Khưu Thiên cầm tay cậu đặt lên ngực, nghe được tiếng cậu cười khe khẽ, xung quanh hai người chỉ còn sự tĩnh lặng dịu dàng, như hơi lạnh của mưa thu, nhẹ nhàng phủ xuống.

“Trước đây, những người em quen, nó đều không thèm liếc mắt, vậy mà giờ lại đi nói giúp anh,” Lâm Nhược Thần ầm ức, “Còn nói chơi với anh rất vui.”

“Có thể làm đồ chơi cho Kim Tương Ngọc, là vinh hạnh của anh,” Khưu Thiên cười nghịch nghịch ngón tay cậu. “Anh hỏi được không? Những người trước kia, sao Tiểu Nhược lại không thích?”

“Ừm, nó nhìn người chỉ bằng cảm giác thôi,” Lâm Nhược Thần suy nghĩ một chút mới nói, “Lúc trước em từng quen ba người, lần nào cũng rất nghiêm túc, nhưng Tiểu Nhược đều nói bọn họ là hàng giả, không muốn lãng phí thời gian nhìn bọn họ, kết quả, lần nào nó cũng đúng.”

“Tiểu Thành từng nói, ngoài cuộc sáng suốt, trong cuộc u mê,” Khưu Thiên cười, “Tiểu Nhược là người hiểu em nhất, biết rõ em cần gì, bản thân em thì ở trong cuộc nên nhìn không ra.”

“... Cũng đúng,” Lâm Nhược Thần cười hai tiếng, “Em chia tay họ đều là vì không cùng suy nghĩ và cách sống, họ đang tìm một người cùng lối đi với họ, mà em giống như vòng xoay Trung Cảng, phải đi qua một lần mới tìm được phương hướng cuối cùng.”

“Vòng xoay Trung Cảng tốt mà,” Khưu Thiên ôm cậu chặt hơn, “Nhưng anh không đi ngang qua nó, lần nào về Đài Trung cũng dừng ở đó luôn, nhà anh ở ngay trạm đó đấy.”

Lâm Nhược Thần không nói gì, im lặng vùi sâu vào người anh, Khưu Thiên không nhìn được gương mặt cậu, chẳng thể làm gì hơn, chỉ có thể nhẹ nhõm về lên lưng cậu, nghiêng đầu nhìn ra cửa sổ, cây nhỏ Mùa Thu xanh biếc đang đón nắng, an nhiên mà bình lặng.

Anh cất ghế nhỏ đi, nhưng lại đem cây nhỏ đặt trước cửa sổ. Cây Mùa Thu, thân xanh biếc, như tâm hồn Khưu Thiên.

“Có biết tại sao ở Khang Định, em lại kéo anh chụp ảnh chung không?” Rất lâu sau đó, Lâm Nhược Thần mới mở miệng, giọng nói bình thản, “Khi đó thấy cầu Thải Hồng, em chợt nhớ đến một câu, rằng du lịch, về một nghĩa nào đó cũng giống như nằm mộng, và anh chỉ là ảo ảnh, nên em chụp lại bức hình đó với hy vọng sau này tỉnh mộng, vẫn còn điều gì đó để em nhớ kỹ anh.”

Đêm đó, Cầu Vòng lặng yên đứng, như đang chờ đợi.

“Sao lại muốn nhớ kỹ anh?” Khưu Thiên đã từng hỏi vấn đề này, lúc đó cậu chỉ bảo rằng, vì hữu duyên, nhưng anh có dự cảm đáp án lần này sẽ khác.

“Vì em biết, nếu trong cuộc sống gặp gỡ anh, em nhất định sẽ thích anh,” Lâm Nhược Thần ngừng một lát, mới ngẩng đầu khỏi bờ vai Khưu Thiên, nhìn anh rồi nói, “Cũng may anh không phải là thật, em không cần phải sợ, chỉ cần nhớ kỹ anh là tốt rồi, nhưng lúc đó trông anh lại cô đơn đến thế...”

Mặt hai người cách nhau rất gần, cơ thể Khưu Thiên phản ứng trước lý trí, theo bản năng hôn lên.

36. Chương 36: Đỉnh Quang Minh

“Anh muốn bị lấy cảm sao?” Lâm Nhược Thần để yên cho Khưu Thiên hôn, xong mới lùi ra xa, hơi hơi trách cứ, “Sao lúc nào cũng dễ xúc động vậy.”

“Anh anh anh chỉ có trước mặt em mới dễ xúc động thôi,” Khưu Thiên nóng bừng cả người, đầu kêu ong ong, hai tay gắng sức ôm chặt cậu, vừa vội vừa lúng túng, “Anh anh anh ... cái đó... chuyện đó... yêu... cái đó...”

Lâm Nhược Thần nhìn thẳng vào mắt anh vài giây, sau lại ngả đầu lên vai anh, nói tiếp, “Lúc đó trông anh

rất cô đơn, em vẫn luôn tự hỏi, có phải vì anh vẫn không gặp được người mình muốn gặp hay không? Thế nhưng, nếu gặp rồi, người đó lại không thể hồi đáp tình cảm của anh, chẳng phải sẽ càng u tịch hơn trước ư?”

“Không đâu, chỉ cần làm bạn với người đó là anh thỏa mãn rồi.” Khuất Thiên gần như trả lời ngay tắp lự.

“Thiên Thiên...” Im lặng vài giây, Lâm Nhược Thần lại mở miệng, trong giọng nói có phần bất đắc dĩ, “Em thật sự rất thích cuộc sống một mình, tự vui tự buồn, tự mình bầu bạn, khi chỉ có một mình, sẽ không ai chạy đến thay đổi kế hoạch lâu dài của em, sao anh không ngoan ngoãn ở trong mộng, sao lại đột nhiên chạy đến?”

“Xin lỗi, anh...” Khuất Thiên tràn đầy hối hận.

“Không, là lỗi của em, em mới phải xin lỗi,” Lâm Nhược Thần cắt lời anh, trong giọng nói đầy áy náy, “Biết anh thích mình, em vẫn cố chấp cho rằng chỉ cần nói rõ chúng ta chỉ có thể làm bạn, là có thể duy trì tình bạn với anh, mà anh cũng không còn cô đơn nữa, em hưởng thụ sự quan tâm chăm sóc của anh, lại quên mất rằng như thế hoàn toàn không công bằng...”

“Không phải thế! Thật sự là lỗi của anh!” Khuất Thiên đột nhiên buông cậu ra, ngồi dậy, hai tay khua khoảng loạn cả lên, kích động giải thích, “Là anh ngu ngốc! Sau này anh sẽ không thế nữa!”

“Anh kích động cái gì?” Lâm Nhược Thần hơi ngẩn ra.

“Anh... anh... Vì anh thật sự rất ngốc rất ích kỷ, mỗi lần nghĩ đến, anh lại hận bản thân mình đến chết, em đừng tự trách, là anh ngu dại thật đó, không liên quan gì đến em đâu, sau này cũng không,” Khuất Thiên uể oải ngã xuống giường, lại kéo cậu vào lòng, nhân cơ hội sờ soạng vài cái, rồi mới nói, “Mà từ khi nào em biết anh thích em?”

“Lúc làm mô hình, anh giúp em băng bó, nhìn cái mặt vừa vụng vừa ngốc kia, người qua đường trong vòng ba cây số cũng nhìn ra,” Âm thanh của cậu mệt mỏi rã rời, “Ừm, Thiên Thiên à, em mệt quá, muốn ngủ, lần sau nói tiếp được không, nói chung, anh để em suy nghĩ kỹ một chút, nhé?”

Khuất Thiên bỗng cảm thấy trái tim như bị ai siết chặt, bầu trời bỗng rực nắng chói chang, bỏ câu trắng từ đâu bay lượn, trước mặt như có pháo hoa nổ rộ, tường đá ẩm ẩm sục sục, bụi mù giăng đầy khí quản, khiến anh không sao thở nổi.

“A... a...” Thanh âm của anh hoàn toàn tắc nghẽn, bước chuyển này thật sự quá bất ngờ, anh không chịu đựng nổi, chỉ có thể cố sức ôm chặt Lâm Nhược Thần, như muốn khảm cậu vào trong ngực.

“Em còn vài việc phải suy nghĩ, em không có cách nào chỉ vì rung động hay nhớ thương mà ngay lập tức thay đổi cuộc sống của mình, cho dù anh là hàng thật...” Lâm Nhược Thần dùng giọng mũi nhỏ xịu trước khi hoàn toàn chìm vào giấc ngủ, nhẹ nhàng nói.

“Anh... Anh biết, đây là hai việc khác nhau.” Khuê Thiên vùi vào mái tóc cậu, hít sâu một hơi, hổn hển vài giây mới tìm lại được thanh âm của mình, đầu vẫn còn run rẩy, “Dù em quyết định như thế nào, anh cũng sẽ thuận theo.”

“Ừm, em muốn ngủ, anh cứ đi làm việc của mình đi, không cần theo em đâu.”

“Được được được, tỉnh dậy nhớ gọi anh nhé.” Khuê Thiên lại gắng sức ôm cậu một cái thật mạnh, mới buông ra, nhẹ nhàng rời khỏi phòng.

Anh gắng gượng đi đến phòng khách, rồi đột nhiên ngã quỵ người xuống, hai tay chống sàn, quá nhiều cảm xúc xếp chồng lên nhau như những quân cờ domino ào ạt bị xô ngã, anh leo lên sô pha, toàn thân run rẩy, cảm giác mừng rỡ đến phát điên như con thú hoang ăn mòn lý trí, áp lực dồn ứ trong cổ họng, chỉ mong được nhảy cẫng lên gào rú cho thỏa nỗi lòng.

Không được, phải bình tĩnh. Khuê Thiên cố gắng khắc chế bản thân, há to miệng hít thở từng cơn, Lâm Nhược Thần đang ngủ, không được đánh thức cậu.

Vừa rồi cậu đã nói gì? Em sẽ suy nghĩ? Em sẽ suy nghĩ? Em sẽ suy nghĩ! Trời ạ, chẳng nhẽ trong vở kịch thật sự chỉ cần than ôi hai tiếng là đã rẽ sang một hướng hoàn toàn khác vậy sao?

“Thái hậu, hoa trắng nhỏ nói sẽ suy nghĩ!!”

Khuê Thiên run rẩy mở notebook, run run gõ tin nhắn, không có cách nào kiềm được nỗi kích động đang dâng trào, cuối cùng chạy đến bụng cửa cuốn, nhảy ra sân thượng, tự tát vào mặt mình hai cái.

Ôi mẹ ơi, đau quá! Khuê Thiên bụm mặt. Mẹ nó, đúng là phim truyền hình giờ vàng mà!

Lại tiếp tục run rẩy cầm điện thoại gọi cho Lý Di Thành, đề nhỏ loa, kể lể một tràng.

“Cái này đúng là làm đồ bữa trưa xong chán nản bỏ đi đến đầu hẻm thì được ông chủ gọi lại tặng miễn phí hai suất còn khuyến mãi thêm ba cái trứng chiên! Tui nhất định đang nằm mơ! Sao có thể! Sao có thể!” Khuê Thiên cố gắng hạ giọng xuống, vẫn không kìm được kích động.

“Chúc mừng! Ngay cả ông chủ quán cũng bị cậu làm cho cảm động! Cuối cùng đã bẻ được hoa rồi! À không, sắp bẻ được đến nơi rồi, bình tĩnh lại coi, suy nghĩ biện pháp tiếp theo, đừng có dấn ra đây chờ tuyên án!” Giọng Lý Di Thành tràn ngập hưng phấn hiếm thấy.

“Chả phải lúc trước cậu bảo không có cách nào theo đuổi hoa trắng nhỏ à, còn bảo nếu tui là người thích hợp, cậu ấy sẽ tự chạy tới!” Khuê Thiên hoang mang.

“Thì cũng phải biểu hiện thành ý chứ, cho người ta biết cậu thực sự hợp với người ta, như tui chẳng hạn,

biết Đại Võ hợp với mình, nhưng nếu ổng cứ nằm chết dí một chỗ, đến cả bánh đậu đỏ cũng không chịu mua cho tui, cậu nghĩ tui sẽ để ý đến ổng sao?” Lý Dĩ Thành nói xong, đầu dây bên kia truyền đến câu gì không nghe rõ, âm thanh của cậu cũng đột nhiên bị đẩy ra xa, dường như đang nói, “Em nói là bánh đậu đỏ, quần quần áo áo cái gì...”

“Biết rồi, để tui suy nghĩ, đi xếp quần áo với bánh đậu đỏ nhà cậu đi.” Khuu Thiên sáng khoái cúp điện thoại, tiếp tục ôm đầu gối xồm trên ban công.

Mẹ nó chứ, lần này ông chủ đãi tiệc thật là lớn, truyện của mình được xuất bản tiếp, tình tiết thêm mới hoàn toàn, không, phải nói là không những được xuất bản tiếp mà còn khuyến mãi thêm phiên ngoại đặc biệt 30 trang in màu!

Khuu Thiên quay cuồng suốt năm phút, mừng rỡ và kích động như điên trong lòng vẫn không có dấu hiệu giảm xuống, suy nghĩ một chút, bèn gọi cho Tiểu Nhược.

“Hừ, biết gọi điện đến rồi đấy à, bệnh của Tiểu Thần thế nào rồi?” Hoa nắp ấm vẫn là hoa nắp ấm quyền uy.

“Sao em biết tôi đang chăm sóc em ấy?” Khuu Thiên nhất thời ngây người, từ lúc anh ở bên cậu tới giờ, chưa thấy cậu động vào điện thoại.

“Bảo anh ngốc cảm có sai, là tôi tặng ổng cho anh đó!” Tiểu Nhược nắm cò súng trong tay, bắt đầu lên đạn. “Kể anh nghe cụ thể thì cũng được, chẳng qua dạo gần đây đang thèm lẩu cung đình.”

“Rồi, không thành vấn đề, em muốn ăn bao nhiêu cũng được, mau mau kể cho anh rể tương lai đi.” Khuu Thiên cắn răng, chẳng lẽ nào thì mười cái lẩu với mười một cái cũng chẳng khác gì nhau.

“Ồ, nắm chắc dữ vậy à, được rồi,” Tiểu Nhược đã bị lẩu cung đình thu phục, bắt đầu thao thao bất tuyệt bán đứng anh trai mình, “Hôm đó ổng gặp anh xong thì gọi tôi, bảo là nhìn anh rất đau đớn, đều là lỗi của ổng, nói một hồi rồi bắt đầu khóc, hôm sau lại gọi bảo đang sốt, kêu tôi đến trông, tôi nói gọi anh đi, ổng không chịu, tôi mới bảo để đó tôi tự gọi, thế là ổng cãi nhau với tôi ầm ĩ cả lên, sau cùng cũng chịu đồng ý, nhưng lúc đó ổng sốt muốn mụ người luôn rồi, nói cái gì mà anh sẽ không đến đâu sẽ không thèm để ý đến ổng đâu, tôi thấy ấy, anh vừa nhận điện thoại là đã bay tới rồi đúng không?”

“Đúng vậy, em thật là, hiểu được cả anh trai em lẫn tôi.” Khuu Thiên cười khổ.

“Ổng rồi ren trong lòng nên suy nghĩ không thông, sau khi anh chạy mất, ổng xin nghỉ đến Đài Trung ba ngày, nhìn bộ dạng khổ sở lắm, thế mà ngoài miệng còn bảo không sao hết, ổng vốn đã quen sống một mình, chỉ cần qua một thời gian là ổn thôi, còn anh thân kinh bách chiến, cũng sẽ khỏi bệnh rất nhanh.”

“Tôi không có thân kinh bách chiến! Đây là lần đầu tiên tôi... lần đầu tiên... cái kia...” Khuu Thiên ấp a ấp úng.

“Á, đừng nói với tôi, đi mà nói với Tiểu Thần ấy,” Tiểu Nhược run lên một cái, “Mà ổng nói sao? Sẽ suy nghĩ chuyện ở bên anh à?”

Khuru Thiên bèn đem mọi việc kể lại một lần, “Vậy đó, tôi vốn đã chuẩn bị tinh thần làm bạn trở lại rồi, nhưng bây giờ có cơ hội thì nhất định không thể buông tha, em có ý kiến gì không?”

“Tiểu Thần nói đúng đó, anh đừng tưởng hai ba năm nay Tiểu Thần không hề gặp người nào khiến ổng rung rinh, chẳng qua mấy người đó ổng nhắm mắt ngó lơ hai ba bữa là quên, chỉ có anh là khác, nói sao nhỉ...” Tiểu Nhược đột nhiên nhớ đến một chuyện, “A! Anh biết Tiểu Thần ăn được chao chứ?”

“Chao? Chẳng phải em ấy dị đứng với đậu nành sao?”

“Đúng thế, nhưng riêng chao thì ổng ăn được, vì sau khi lên men thì thành phần trong đó đã biến đổi rồi, trạng thái của ổng bây giờ cũng giống như vậy đó, anh đã tác động lên một phần nào đó bên trong con người ổng, chính vì vậy mà ổng mới quyết định xem xét đến việc thay đổi cuộc sống độc thân một lần nữa, chứ không phải chỉ vì nhớ thương xúc động gì đâu.” Tiểu Nhược nghiêm túc giải thích.

“Tôi là men ủ, tôi có thể biến đổi em ấy, nhưng em ấy chỉ cần biết tôi có tồn tại, chỉ cần nghĩ đến tôi khiến em ấy có thêm sức mạnh là đủ rồi, không nhất thiết phải ở cạnh tôi đúng không?” Khuru Thiên đã tự mình trải nghiệm tâm tình này, nhưng bây giờ nếu có cơ hội ở bên nhau, anh tất nhiên phải nắm lấy.

“Không sai, tình yêu đôi khi sẽ như vậy, anh cứ xem Trương Á Linh và Hồ Lan Thành...”

“Em ví dụ cũng văn chương quá ha.” Khuru Thiên rất ít khi động đến mấy thể loại này.

“Thôi được rồi, vậy anh thấy Sirius và Snape...”

“Hai người này thì liên quan gì?”

“Chắc anh không hiểu à, thế còn Sherlock và Watson...”

“Em có muốn ăn lẩu cung đình không?” Khuru Thiên tung đòn sát thủ.

“Được rồi. Nói chung, thời đại bây giờ, chỉ tình yêu thôi là chưa đủ để ở bên nhau, có những người cả đời không kết hôn, sợ dĩ như vậy, vì nếu kết cục vẫn là chia tay, chẳng bằng cứ độc thân như lúc đầu, dù sẽ có nhiều tiếc nuối...” Tiểu Nhược chắc lưỡi, “Tiểu Thần bảo anh ngốc lắm, nói chuyện trêu tượng anh không hiểu, phải ví dụ rõ ràng.”

“Tôi không có ngốc, tôi... Mà thôi em thích ví dụ thì cứ ví dụ đi.” Khuru Thiên quyết định không nên lãng phí thời gian giải thích.

“Tốt, anh biết Van Gogh chứ, ông ấy từng tự cắt một bên tai trái của mình, từ đó về sau chỉ sống với một bên tai.” Tiểu Nhược nghiêm túc nêu ví dụ. “Dù vậy, thính lực của ông ấy vẫn như cũ, chỉ là thiếu một bên tai mà thôi, hiểu không?”

“Tôi từ men ủ giờ thành lỗ tai luôn rồi.” Khưu Thiên mếu máo, nhưng anh hiểu, tất cả cũng chỉ nằm ở hai chữ tiếc nuối, Lâm Nhược Thần từ bỏ anh, sau này sẽ vĩnh viễn tiếc nuối, nhưng dầu vậy, cuộc sống của cậu vẫn chẳng có gì thay đổi.

Anh không phải bộ phận không thể thiếu trên cơ thể cậu, dù mất đi sẽ đau đớn, sẽ bị thương, nhưng không thể chết được.

“Giống như Simon de Beauvoir viết cho Nelson...”

“Ngừng! Tôi hiểu rồi!” Khưu Thiên rất sợ mấy cái dẫn chứng kinh điển kiểu này.

“Hiểu rồi thì tốt, nói chung tôi dặn rồi đó, Tiểu Thần cần rất nhiều không gian cá nhân, anh cứ để mặc ổng là được.” Tiểu Nhược nói xong, hỏi thăm tình hình anh trai một chút, rồi nhắc nhở Khưu Thiên. “Mỗi khi bệnh ổng thích ăn bánh mì phết bơ đậu phộng, nhớ đừng cắt thành chín miếng, nướng vừa giòn là được.”

Tiểu Nhược cúp máy xong, Khưu Thiên vẫn còn ôm điện thoại tự kỷ trên sân thượng, quá nhiều cảm xúc kéo đến cùng một lúc, có mừng rỡ có bất an có hy vọng, khiến anh đờ người ra như dờ, qua một lúc lâu sau, mới miễn cưỡng lết hai chân đã tê rần, từng bước từng bước bò vào phòng.

Ngồi trên sofa với hai chân tê buốt, tay với lấy notebook, Thái hậu đã lên triều, vừa nhẩm lại một câu.

“Chính trị gia lúc nào chả bảo sẽ xem xét.” Thái hậu luôn luôn thích chà đạp kẻ khác như thế.

Vậy là Khưu Thiên lại múa bàn phím kể lại cuộc trò chuyện với Lý Dĩ Thành và Tiểu Nhược một lần, sau đó cung kính xin chỉ thị, “Giờ tôi làm gì đây? Ngồi yên đợi hay tự thân đi đốc thúc?”

“Bọn chị chỉ giúp cậu giết đến đỉnh Quang Minh thôi, giờ thăng cấp rồi, tự nghĩ đi.”

“Chị vẫn còn đang xem kiếm hiệp à?”

“Ồ, vợ của Đặng Siêu dễ thương quá, nói chung, cậu là người hiểu hoa trắng nhỏ nhất, tình yêu cũng là tình yêu của cậu, đừng hỏi người khác, tự thân vận động đi.”

“Được rồi, vậy chỉ điểm cho tôi một câu thôi, tự tôi nói chuyện với hoa trắng nhỏ.” Khưu Thiên đột nhiên tràn đầy dũng khí, đã từng rơi xuống hố, giờ còn có gì phải sợ.

“Sống dựa vào nhau, cùng chia hoạn nạn.” Thái hậu bãi triều đi xem kiếm hiệp.

Chương này có rất nhiều tên riêng, nói thật thì mình lười chú thích quá, nên chỉ nói sơ qua, còn lại chỉ cần google là ra heng

Trương Ái Linh là nữ văn sĩ nổi tiếng ở Trung Quốc, tác giả của “Sắc, Giới”, Hồ Lan Thành là người chồng đầu tiên của bà.

Sirius và Snape trong Harry Potter thì ai cũng biết rồi. Sherlock và bác sĩ Watson thì càng khỏi phải bàn, thiên hạ ship couple này điên cả đảo (mình cũng ship, hehe) Mà nói đến đây thì thấy chị Tiểu Nhược là fan gọn chắc luôn (Hay đúng hơn là chị Bất Dạ fan gọn LOL)

Tiếp là Van Gogh, danh họa Hà Lan. Trong những năm bệnh tật và khủng hoảng thần kinh cuối đời, ông đã từng tự cắt bỏ tai trái vì tình bạn tan vỡ với họa sĩ Paul Gauguin. (Chị Tiểu Nhược ship dữ quá, xuyên lĩnh vực xuyên thời gian luôn.)

Simon de Beauvoir là nữ văn sĩ người Pháp. Nelson là người tình của bà.

Đỉnh Quang Minh là một trong ba đỉnh núi cao nhất của dãy Hoàng Liên. Trong bộ kiếm hiệp Ý Thiên Đồ Long Ký, Trương Vô Kỵ đã một mình lãnh đạo Minh giáo thoát khỏi sự vây đánh của lục đại môn phái trên đỉnh Quang Minh, tổng đàn Minh giáo.

Đặng Siêu là nam diễn viên truyền hình có tiếng của Trung Quốc.

Ngoài ra, câu cuối của Thái hậu chính là 2 thành ngữ, “Tương y vi mệnh, tương nhu dĩ mật.”

37. Chương 37: Bánh Mì Phết Bơ

Khuất Thiên tắt máy, nằm dài trên sofa, tưởng như trong không khí còn nghe được tiếng hít thở của Lâm Nhược Thần, anh nhắm mắt lại, để hình ảnh đôi mắt nhòa lệ của cậu đêm qua chiếm đầy tâm trí, khiến anh nhớ đến bức ảnh chụp cùng cậu ở thành phố núi, lúc cậu nói rằng, muốn “dùng góc độ đơn giản nhất để nhìn nhận sự việc”.

Đơn giản, đơn giản coi anh là ảo ảnh vụt lướt qua trong mộng, mộng tan rồi, về sau sẽ chẳng còn ai biết đến ai.

Bỗng nhiên Khuất Thiên chợt hiểu ra mọi việc. Lâm Nhược Thần nhất định đã biết anh hẹn đồng hồ báo

thức, nên mới cố tình ra đi trước khi anh tỉnh lại, bởi cậu không muốn đối diện với lời chia tay vốn luôn luôn phức tạp. Mà một đêm kia cậu đồng ý ở lại bên anh, cũng đơn giản chỉ vì muốn lưu lại một kỷ niệm, ngày sau tạm biệt, còn có thể nhớ đến nhau dài lâu.

Lâm Nhược Thần hiểu rõ con người Khuru Thiên, rằng anh sẽ chẳng thể chịu được nỗi hờ hững khi yêu, rằng anh sẽ sụp đổ chóng vánh, sẽ buông tay đầu hàng trước cuộc tình không có lời hồi đáp, như khi Tôn Ngộ Không để tiên nữ Tử Hà ra đi đã chẳng thể dằn lòng mà động đến thất tình lục dục. Nghĩ đến đoạn này, sống mũi anh lại cay cay.

Trước khi bay đi, Tử Hà đã nói gì? Thiếp có thể nhìn thấy trước mọi việc, nhưng thiếp không lường được kết cục này, ừ, tựa như Lâm Nhược Thần đọc được suy nghĩ của Khuru Thiên, lại chẳng hay anh chính là men ủ, bất tri bất giác đã ăn sâu vào cơ thể cậu tự lúc nào, ha ha, mình cũng thật giỏi quá, mình là men ủ đấy. Khuru Thiên đang từ cay sống mũi bỗng biến thành kẻ ngốc há mồm cười hềnh hệch, thiếu điều chảy nước miếng nữa thôi.

Hơn ba giờ, anh thay quần áo ra ngoài, trước lúc ra khỏi cửa mới nhìn vào bản thân mình trong gương, quả nhiên vẫn là đồng chí Khuru Thiên đẹp trai lai láng phong độ ngời ngời, ngoại trừ Lý Dĩ Thành và sư phụ, không một ai hay biết kẻ đang cười trong gương kia, ngoại trừ gương mặt có gầy đi một ít, đã từng kinh qua khổ đau sầu muộn như thế nào.

Mà mẹ nó chứ. Khuru Thiên rửa cằm. Tại sao chuyện của Lý Dĩ Thành khi chuyển ngoặt có hẳn một trận động đất và một ngày ngao du Thượng Hải, còn chuyện của anh chỉ có một cơn sốt, một trận cảm mạo tặng kèm một osin trung thành? Bất quá, được làm người hầu kẻ hạ cho Lâm Nhược Thần quả thật là sung sướng, đằng nào thì mình cũng M lắm rồi, chỉ hy vọng sẽ được mãi mãi chăm sóc cho cậu, cùng nhau cả một đời...

Anh đột nhiên biết mình nên nói gì với cậu, từ ví dụ của Lý Dĩ Thành đến lời chỉ điểm của Thái hậu và Tiểu Nhược, tất cả đều cùng hướng về một việc. Bèn phát tay tạm biệt bản thân trong gương, hớn hử chạy ra ngoài mua bánh mì và bơ đậu phộng.

Trong lúc Lâm Nhược Thần còn đang ngủ, Khuru Thiên hết sức bận rộn, nào rón rén dọn dẹp quét tước căn phòng nguyên bản vốn thuộc về Lý Dĩ Thành, nào đi mua ga trải giường, lau bàn ghế, dọn nhà, xong xuôi lại chạy xuống bếp nướng bánh mì phết bơ.

Ngoài cửa sổ, mưa lất phất rơi tự bao giờ, Khuru Thiên ngửi mùi hương bánh mì trong không khí, lẩm nhẩm diễn lại một lần những lời sẽ nói với Lâm Nhược Thần, bất tri bất giác lại cầm lấy bánh mì vừa nướng xong lên gặm, hết miếng này đến miếng khác.

“A,” Lâm Nhược Thần đột nhiên xuất hiện, nhìn trừng trừng Khuru Thiên, “Anh ăn hết rồi.”

“...” Khuru Thiên vẫn còn ngậm bánh mì trong miệng, ngơ ngác quay đầu, trên mặt là vẻ hoảng hốt đáng thương như cô vợ nhỏ bị chồng phát hiện đang ăn vụng trong bếp.

“Sao lại dậy rồi? Để anh nướng cái khác cho em.” Anh vội vàng nuốt xuống, mau lẹ phết bơ lên một miếng

bánh khác.

“Nghe mùi thơm nên tỉnh,” Lâm Nhược Thần kéo ghế ngồi, “Vừa hay đang thèm.”

“Tiểu Nhược bảo em sinh bệnh sẽ thèm ăn cái này, nhưng sao lại không được cắt ra?” Khưu Thiên phết bơ xong, cho bánh vào lò nướng, cười hì hì ngồi xuống bên cạnh cậu, kéo hai bàn tay cậu đặt vào tay mình.

Này thì tranh thủ ăn đậu hũ, hà hà. Khưu Thiên cười tít mắt.

“Lúc còn nhỏ mẹ em dẫn đến tiệm trà sữa, gọi một phần bánh mì phết bơ cho em và Tiểu Nhược,” Lâm Nhược Thần nhìn chăm chú vào lò nướng, hoàn toàn quên mất hai bàn tay mình đang bị nắn tới nắn lui, “Nhưng vì bánh cắt làm chín nên bị lẻ, cuối cùng dư ra một miếng, thế là mẹ quyết định chia đôi, mỗi đứa một nửa.”

“Có nửa miếng thôi mà? Dù sao thì miếng lớn hình vuông, cắt ra cũng đều vậy.”

“Nửa miếng cũng là nhiều lắm đó, hồi bé mẹ em kiểm soát quà vặt của hai đứa rất kỹ, không cho ăn nhiều,” Lâm Nhược Thần kháng nghị, “Em và Tiểu Nhược đều ghét kiểu cắt bánh đó, hơn nữa nó hình tam giác, không đẹp...”

Lò nướng “Ding” lên một tiếng.

“Nướng xong rồi kìa!” Lâm Nhược Thần rút tay ra, đẩy Khưu Thiên đi lấy.

“Ăn một cái thôi, em đang đau họng, ăn nhiều không tốt.” Khưu Thiên bưng đĩa bánh, kéo Lâm Nhược Thần vào phòng khách.

“Ừ, ăn xong em về.” Lâm Nhược Thần cắn bánh.

“Cũng đang định nói với em chuyện này.” Khưu Thiên nhanh chóng sắp xếp từ ngữ lại một chút, mới mở miệng. “Mấy ngày tới em ở chỗ anh đi.”

Lâm Nhược Thần gặm từng miếng bánh nhỏ, hai mắt nghi ngờ liếc nhìn Khưu Thiên.

“Em còn đang bệnh, ban ngày đi làm mệt, ở chỗ anh, tan tâm về anh có thể chăm sóc em, giúp em nghỉ ngơi, phòng trống anh đã quét dọn xong rồi, em hoàn toàn có không gian riêng của mình, anh không quấy rầy em đâu, ừm,” Khưu Thiên tranh thủ nói thêm một câu ngoài kịch bản, “Nếu em muốn sang chỗ anh ôm anh cùng ngủ với anh thì hiển nhiên là quá hoan nghênh rồi.”

“Ừm...” Lâm Nhược Thần như đang suy nghĩ, vẫn tiếp tục gặm bánh.

“Em đã quyết định sẽ suy nghĩ tương lai lâu dài với anh, thì chúng ta cũng nên bàn bạc thẳng thắn, em không thích phiền phức, anh có thể đảm bảo em là ở với anh sẽ không có bao nhiêu phiền phức, nhà anh rất đơn giản, chỉ có mẹ và anh trai, năm đó khi anh come out bọn họ còn cực kỳ vui vẻ, vì không phải lo anh đi làm hại đời con gái nhà người ta nữa... Ày, cái này không phải trọng điểm.” Khuru Thiên đập đầu bình bịch lên thành sô pha, nói cái gì vậy hả, làm hại đời con trai nhà người ta chẳng lẽ lại tốt đẹp hơn sao.

“Bạn bè anh chỉ có mỗi Tiểu Mã là em chưa thấy, cứ coi hắn như NPC chủ quán rượu là được, Thái hậu thì cuối tuần này em sẽ gặp, đồng nghiệp thân thiết chỉ có mỗi sư phụ anh là anh Cường, còn thì anh không hút thuốc thỉnh thoảng có uống chút rượu, đang dự định năm sau về Đài Trung.” Khuru Thiên nói, thuận tiện rút khăn giấy cho Lâm Nhược Thần đã ăn xong lau tay, lại tiếp tục múa lưỡi.

“Khi ở chung thì sinh hoạt của chúng ta đều có phần không gian riêng, anh sẽ không bám dính lấy em, sẽ không can thiệp vào chuyện của em, cho dù em hai giờ sáng muốn dậy một mình đi ngắm biển, anh cũng sẽ không theo,” Khuru Thiên tích cực vận dụng khả năng quảng cáo dự án chuyên nghiệp của mình, “Thực ra những cái đấy đều không có vấn đề gì, quan trọng nhất chính là cuộc sống chung của hai người, tình yêu dù to lớn đến đâu cũng sẽ có lúc bị những chuyện nhỏ nhặt ảnh hưởng, nên giờ nhân tiện em đến đây dưỡng bệnh, anh sẽ cho em thấy những mặt khác nhau mà em chưa thấy, coi như để em từ từ khảo sát.”

“Mọi sự trên đời đều có duyên phận, em bỏ mất ba năm để theo đuổi ngành thiết kế, lại nhờ đó mà gặp gỡ anh, biết đâu khi khảo sát xong rồi, em lại nhận ra anh thực sự xứng đáng để em thay đổi cách sống, dùng ba năm mà đổi được từ anh một đời, em đang lời vô cùng lớn đó, vị thí chủ này, ngài thấy sao?”

Khuru Thiên lưu loát nói một tràng, thật ra chỉ muốn biểu đạt một thứ, đó là anh sẽ không cưỡng ép, không hy vọng xa vời, được thì anh vui, không được anh cũng sẽ không hối tiếc, anh sẽ chỉ cố gắng hết mình, mọi chuyện hãy cứ để thời gian phân xử.

“Khảo sát cái gì... Đây gọi là sống thử.” Lâm Nhược Thần hiếm khi gặp được biểu hiện nghiêm túc của Khuru Thiên, cũng thẳng thắn trả lời.

“Không, sống thử là hai chiều, khảo sát chỉ có một chiều thôi,” Khuru Thiên xích lại nắm lấy bàn tay đã lau sạch sẽ của cậu, siết thật chặt, “Bên phía anh hoàn toàn kiên định, không cần thử.”

“Để em nghĩ.” Đôi mắt Lâm Nhược Thần ngừng lại trên gương mặt Khuru Thiên, chăm chú nhìn thật sâu.

“Ừ, vậy mình ngoéo tay nhé,” Khuru Thiên móc ngón út với cậu, “Anh cam đoan, dù sau đó em quyết định ở một mình, anh cũng sẽ không trách em, càng không rời xa em, chúng ta vẫn làm bạn bè, giúp đỡ lẫn nhau, cuộc sống bên trong của em không có anh cũng không sao, sinh hoạt bên ngoài vẫn có anh là được, đừng nghĩ cho anh, hãy quyết định theo mong muốn thật sự của em thôi.”

“Anh không thấy như vậy thì em quá ích kỷ sao?” Lâm Nhược Thần nhìn ngón tay út đang bị Khuru Thiên nắm chặt.

“Sao có thể, cái này cũng giống như bảo em hãy đến StormWind, nơi đó có vị vua Varian Wrynn vô cùng đẹp trai dũng mãnh, trong khi trái tim em đã lỡ thuận phục trước ác quỷ Soul rồi...”

“Em không chơi Warcraft, nghe không hiểu.” Lâm Nhược Thần liếc anh, ra chiều kháng nghị.

“Không sao, anh đã được huấn luyện nêu ví dụ một cách chuyện nghiệp rồi,” Khưu Thiên nghĩ nghĩ, cuối cùng đem bản cũ ra xài, “Vậy đi, giống như giờ bảo em bỏ thiết kế, quay lại với tài chính, người không biết sẽ cho rằng vì làm tài chính đem lại thu nhập cao, em dao động trước sức hấp dẫn của nó, nhưng bản thân em biết rõ, quyết định của em vốn chẳng liên quan đến những thứ tiền bạc lợi ích phù phiếm đó.”

“Dù vậy, vẫn rất không công bằng với anh.” Lâm Nhược Thần cúi xuống, lắc đầu.

“Là không công bằng với em mới đúng,” Khưu Thiên bật cười, “Em đã cho anh nhìn thấy điều anh mong được thấy nhất đời này, anh rất biết ơn em, giờ em còn phải lo lắng suy nghĩ cho ước nguyện của anh, có thiệt thì cũng là em thiệt.”

Thái hậu nói rất đúng, kẻ yêu càng sâu chính là kẻ thua cuộc. Nhưng, thua thì có sao, trong tình yêu vốn có bao giờ nói đến công bằng.

“Ồ, nói cũng phải, hóa ra là em chịu thiệt...” Ngữ điệu của Lâm Nhược Thần bắt đầu thả lỏng.

“Dù có thế nào, em cũng đừng lo cho anh.” Khưu Thiên siết tay cậu, nhẹ nhàng lắc lắc. “Anh thực sự muốn bên em, nhưng em đừng cảm thấy áp lực, lần này anh có thể xử lý tốt.”

“Sao có một đêm mà anh trở nên già dặn thế.” Lâm Nhược Thần hơi ngẩn người.

“Anh vừa nâng cấp đó, giờ anh là phiên bản 3D rồi.” Khưu Thiên không giấu được đắc ý trong lòng, “Thấy sao? Giờ cứ ở lại chỗ anh vài ngày trước đã, có TV lớn sô pha rộng, à em biết không, trong tủ lạnh còn một phần thịt bò đấy.”

“Ừ.” Lâm Nhược Thần nhìn Khưu Thiên, bỗng nhiên nhoài người sang ôm lấy anh. “Cảm ơn anh, đã vì em.”

“Anh bây giờ đang lừa bán mình cho em đó, có cảm ơn cũng là anh nói mới đúng,” Khưu Thiên cũng ôm chặt lấy cậu, đầu dựa trên vai cậu, “Giờ về chỗ em lấy hành lý nhé.”

Khưu Thiên biết quyết định của mình hoàn toàn đúng đắn, tình cảm của anh bây giờ đã không cần hồi báo, cho dù bị từ chối lần nữa cũng chẳng sao, thay vì lo lắng hốt hoảng, hãy cứ làm như Thái hậu nói, kéo một chiếc ghế, nhàn nhã ngồi xuống ngắm phong cảnh, chờ đợi việc gì đến sẽ đến.

Lâm Nhược Thần là màn hình lớn chiếu nên tình yêu của đời anh, nhưng cái anh đang xem, là câu chuyện Khưu Thiên và tình yêu của Khưu Thiên, chứ không phải chuyện tình Khưu Thiên và Lâm Nhược Thần, đã đi qua một chặng đường dài, những gì muốn lĩnh ngộ đã được lĩnh ngộ, sẽ mãi mãi nằm lại trong lòng, giờ đây dẫu Lâm Nhược Thần quyết định như thế nào, cũng không còn quá quan trọng như trước nữa.

Dù sao, nếu không phải tình nhân, thì hãy là bằng hữu, nếu đã không thể nằm yên trong mộng, vậy thì hãy đem thực thể, đem sinh mệnh chẳng đủ đầy này ra bồi thường cho cậu. Nương tựa lẫn nhau, cùng chia hoạn nạn. Khuru Thiên thì thầm với lòng mình.

Đồng tâm đồng mệnh, mãi không xa rời.

Chạng vạng chiều chủ nhật, Khuru Thiên và Lâm Nhược Thần bắt đầu chặng đường dưỡng bệnh kiêm khảo sát cuộc sống hai người. Cậu muốn ở riêng một phòng, nguyên nhân chính là sợ lây bệnh, nguyên nhân thứ hai là Khuru Thiên đi làm sớm hơn cậu nửa tiếng.

“Vậy khỏi bệnh rồi cuối tuần anh ôm em ngủ được không?” Khuru Thiên cười hì hì dụ dỗ.

“Khỏi bệnh em về.” Lâm Nhược Thần cũng cười đáp trả.

“Nhưng mà ngoài thói quen sinh hoạt ra, em cũng phải xem cả kỹ năng trên giường chứ, như vậy mới có kết quả khảo sát toàn diện được.” Khuru Thiên vẫn chưa từ bỏ ý định chào hàng, dù sao anh vẫn là người thực tế, tình yêu trên tinh thần có thể không cần hồi báo, nhưng đậu hũ thì vẫn phải ăn, hơn nữa Thái hậu có nói, tâm lý và sinh lý là hai việc khác nhau.

“Đợi khỏi rồi tính, nhưng em cảm mạo là lâu khỏi lắm...” Lâm Nhược Thần tươi cười nhìn Khuru Thiên nhỏ lệ chạy đến một góc vẽ vòng tròn

38. Chương 38: Bên Lề Ranh Giới

Tháng chín sắp đi qua, quan hệ của hai người vì một trận cảm của Lâm Nhược Thần mà hoàn toàn thay đổi, dư chấn trong lòng còn chưa kịp tan hết, tuần lễ mới đã vội vã quay guồng.

Sáng sớm hai người tự mình ra khỏi cửa, chiều tan tầm, Khuru Thiên tay trái mang cơm tối, tay phải ôm Lâm Nhược Thần đã mệt sắp chết trở lại nhà. Buổi tối hầu như cậu đều nằm nghỉ trên sô pha, Khuru Thiên ngoan ngoãn hầu hạ cậu cơm nước thuốc men, sau lại chạy đi làm việc nhà, xong xuôi đâu đấy mới ngồi vào bên cạnh cậu cùng xem TV, trò chuyện câu được câu mất, nào là công việc mệt mỏi ra sao, rồi hôm nay gặp phải những chuyện gì.

Có đôi khi Khuru Thiên nhìn thấy trong ánh mắt cậu niềm thân thiết khôn cùng, hai người ở bên nhau ngọt ngào như tình nhân, thỉnh thoảng cậu lại tựa đầu lên vai anh, để anh chơi đùa với ngón tay mình, không gian tràn ngập tình ý, dịu dàng mà trầm sâu.

Lại có đôi khi ánh mắt cậu trở nên xa xăm, yên lặng chìm vào thế giới của riêng mình, hai người ngồi trên sô pha cách nhau một khoảng, vẫn bên nhau như một lẽ tự nhiên.

Bước chân của Lâm Nhược Thần dạo quanh hai rìa biên giới, đến không thấy người, đi không thấy tiếng, dường như không có đáp án, lại dường như đã xác định rõ ràng.

Cả hai dần dần phát hiện ra một vài thói quen sinh hoạt kỳ lạ của đối phương, như chén bát của cậu không được úp xuống; như y phục của cậu không được treo lên, chỉ có thể xếp vào, trừ lúc phơi đồ thì không tính; hay như khi cậu ăn xong bánh mì phết bơ và xem phim, thì tâm trạng sẽ vô cùng vô cùng tốt, lúc đó muốn ôm hôn sờ mó kiểu gì cũng không thành vấn đề.

Đến nỗi Khưu Thiên, ngoại trừ muốn ôm cậu ngủ, muốn cùng cậu ăn sáng trước khi đi làm, muốn nướng bánh mì phết bơ cho cậu, đã không còn mong muốn nào hơn nữa.

Nhưng vì cổ họng cậu đang đau, món đó không thể ăn nhiều, Khưu Thiên đành phải ôm nỗi dày vò muốn lừa người ta ăn bánh mì phết bơ hồng nhân cơ hội sầm sỡ, cố gắng đợi cho đến ngày cậu hoàn toàn khỏe mạnh.

Cũng có lúc hai người vùi đầu trong phòng Khưu Thiên, dùng màn hình máy tính 21 inch của anh xem phim HD, Khưu Thiên đã đặt lại ba chiếc ghế nhỏ lên bệ cửa sổ, một hôm mới sức nhớ mà hỏi cậu, “Sao em lại để mấy cái ghế lên cửa sổ thế?”

“Phơi nắng đó.” Lâm Nhược Thần thờ ơ trả lời, mắt vẫn dán vào anh chàng diễn viên Âu Mỹ đẹp trai lai láng trên màn hình.

“Hả? Nghĩa là sao?” Khưu Thiên có chút hoang mang. Chứ không phải vì muốn ngắm cảnh cùng anh sao?

“Ghế làm bằng giấy, dễ hút ẩm, thỉnh thoảng phải đem ra phơi nắng,” Lâm Nhược Thần phát phát tay, “Anh đừng phiền nữa, phim đang gay cấn.”

“Ặc.” Khưu Thiên không nói gì, chỉ ôm lấy cậu, cọ tới cọ lui. Lần này ngay cả Thái hậu cũng đoán sai rồi... Thôi quên đi, là anh tự mình suy diễn sâu xa.

“Vậy ba cái ghế có ý nghĩa đặc biệt gì không?” Đợi Lâm Nhược Thần xem phim xong, Khưu Thiên mới hỏi tiếp.

“Thì là cái ghế thôi.” Lâm Nhược Thần click chuột mở một phim khác.

“Không có ý gì nữa à? Chẳng hạn ghế quầy bar là anh, ghế biển là Khẩn Đình gì gì đó?”

“Hả? Không có, lúc đó em nghĩ gì thì làm nấy thôi.” Lâm Nhược Thần lại phát tay ý bảo anh câm miệng, tập trung xem trai đẹp diễn xuất.

Sự tình đơn giản, nhân tâm phức tạp. Khưu Thiên quyết định từ nay về sau sẽ không suy nghĩ nhiều nữa,

chả phải ai cũng như Thái hậu nói câu nào là thâm sâu câu đó.

“Vậy em xem phim đi, anh ra phòng khách lên mạng,” Khuru Thiên lại ôm Lâm Nhược Thần cạo vài cái, “Tối thứ sáu đi LB ngồi một lát nhé?”

“Ừ, nếu bữa đó hết ho thì em đi,” Lâm Nhược Thần cười xoa tóc anh, “Được rồi được rồi, anh đi chơi đi, không cần theo em.”

Cuộc sống của hai người, giản đơn mà hòa hợp, tâm thuận ý đồng, chỉ còn thiếu một cơ hội để Lâm Nhược Thần ra quyết định cuối cùng, là đủ.

“Cơ hội bao giờ mới đến?” Lý Dĩ Thành hỏi Khuru Thiên trên MSN.

“Chỉ có thể gặp, không thể cầu, hoa trắng nhỏ giờ đang ở ngưỡng cửa, chỉ đợi có cơ hội là bước qua thôi.” Khuru Thiên nhìn Lâm Nhược Thần đang xem phim trong phòng, thở ngắn than dài.

“Lúc đó tui cũng từng đứng ở ngưỡng cửa... Rất nguy hiểm.” Lý Dĩ Thành gửi qua một cái mặt run cầm cập.

“Cậu còn có mặt mũi mà nói, năm đó tui cảnh cáo cậu cái gì hử?” Tuy bây giờ tên khốn kia đối với Tiểu Thành rất tốt, nhưng cứ nghĩ đến chuyện năm đó là Khuru Thiên lại tức điên cả người.

“Ai dza năm đó tui mù mắt trái mà, đừng nói nữa.” Lý Dĩ Thành đáp.

“A! Cởi chuông cần người buộc chuông!” Lý Dĩ Thành lại tiếp.

“Sắp tới cậu tính đem hoa trắng nhỏ đi gặp Thái hậu còn gì, lúc đó Thái hậu ném cậu vô nhà trọ bình dân, nhờ vậy mà gặp gỡ hoa trắng nhỏ, giờ xin Thái hậu ném hoa trắng nhỏ vào tay cậu đi!” Lý Dĩ Thành tiếp tục gõ.

Cởi chuông cần người buộc chuông! Khuru Thiên gần như đứng bật dậy. Chính xác! Thái hậu ném người, cú nào trúng cú đó, tuy rằng Lâm Nhược Thần sau khi bị ném có thể không rơi vào vòng tay Khuru Thiên, nhưng ít nhất cũng có thể giúp mọi sự sớm an bài, hết thấy nhân duyên đều đến từ tay Thái hậu, nhất định cũng sẽ kết thúc trên tay chị.

Anh lên cấp, nhưng vẫn chưa qua được trò chơi, bởi Lâm Nhược Thần chỉ là tiểu boss khi đi phó bản, Thái hậu mới là đại boss cuối cùng, chỗ của chị mới là cửa cuối, chị vừa là phật vừa là quỷ, là đại ma nữ mạnh nhất nhất nhất, cả bang hội liên kết cũng không thể đánh bại.

Con mẹ nó, thật là đáng sợ.

Khuru Thiên run run tay đóng notebook, đứng dậy giật cửa cuốn, không khí mát lạnh bên ngoài sân thượng tràn vào nhà, anh ưỡn ngực hít một hơi đầy khoang phổi, sau lại ngấn ra trầm mặc.

“Có chuyện gì thế?” Lâm Nhược Thần xem phim xong, đi ra đã thấy Khuru Thiên đứng đờ một chỗ, thân thiết hỏi, “Hít thở không khí trong lành sao?”

“Hi hi,” Khuru Thiên quay lại cười gian, “Đang nói chuyện với hốc cây.”

“Hốc cây? Trên sân thượng có mỗi chậu hoàng tâm điệp thôi mà.” Lâm Nhược Thần nhìn sân thượng trống trải, trên lan can treo một chậu cây nhỏ, những nhánh hoàng tâm điệp buông mình trong không khí.

“Nói chung là bí mật, cứ xem như hoàng tâm điệp là nơi trú ẩn tâm sự đi,” Khuru Thiên đóng cửa cuốn, kéo cậu vào sô pha. “Nào nào nào, osin đẹp trai đã hâm canh gà cho em rồi đó, ăn xong uống thuốc rồi đi ngủ.”

Bí mật của anh rất nhỏ nhoi, rất ít ỏi. Muốn ở bên cậu, ôm cậu ngủ, nghe cậu nói, muốn nắm tay cậu chậm rãi đi về phía trước, bình tĩnh thông dong, không cần gì phải vội...

“Từ lúc nào em bắt đầu nghĩ đến chuyện chung sống với anh?” Khuru Thiên mang canh gà cho cậu, bản thân lại ngồi sát một bên.

“Tuần trước, lúc anh mua cháo cho em ăn,” Lâm Nhược Thần bưng chén canh, nhìn gương mặt tò mò của Khuru Thiên, giải thích, “Anh mua một lúc năm sáu phần, em biết là anh tính dự trữ trong tủ lạnh, muốn ăn lúc nào thì hâm ngay lúc ấy, nhưng quán đó mở cửa 24/24, lại ở ngay dưới lầu, chỉ cần xuống mua là có, so với việc hâm cháo trong lò vi ba thì còn tiện hơn, lúc đó em vừa sốt vừa nghĩ, anh ngốc đến như vậy, nếu bỏ anh một mình, dù không chết, cũng thật khiến người ta lo lắng.”

“Trước đó chưa từng suy xét sao?” Khuru Thiên có chút bất ngờ, năm phần cháo, lại đào lên thìa đất cuối cùng trong mật đạo.

“Hoàn toàn không.” Lâm Nhược Thần uống canh.

“Lúc trước chỉ một lòng muốn làm bạn với anh, được ngày nào hay ngày ấy?” Dù đã thông suốt, Khuru Thiên vẫn muốn xác nhận lại.

“Đúng vậy.” Lâm Nhược Thần vẫn tiếp tục uống canh, trả lời thản nhiên.

“Vậy đồng ý lên giường với anh, vì muốn lưu lại một kỷ niệm?” Thật ra Khuru Thiên muốn hỏi là, em có muốn lưu thêm thật nhiều kỷ niệm nữa hay không...

“Ừ...” Lâm Nhược Thần chôn mặt trong bát, lỗ tai đỏ rần lên.

“Vậy nếu... nếu em không phát sốt, hoặc là nếu Tiểu Nhược tới trông em, hai chúng ta sẽ mãi mãi như vậy?” Bước chuyển ngoặt này thật khiến Khuru Thiên muốn rơi lệ.

“Ừ.” Lâm Nhược Thần tiếp tục chôn mặt trong bát.

“Vậy nếu anh chỉ mua có một chén cháo, em có suy nghĩ lại không?” Khuru Thiên làm bộ khóc hu hu.

“Không.” Lâm Nhược Thần ngẩng lên, liếc nhìn Khuru Thiên.

“... Nếu anh mãi mãi không gặp lại em nữa, em cũng không tiếc nuôi sao?” Khuru Thiên rút khăn giấy, làm bộ lau nước mắt.

“Có chứ.” Lâm Nhược Thần đột nhiên buông bát, quay sang ôm lấy Khuru Thiên. “Lúc anh nói không liên lạc, em rất buồn, cũng rất nhớ anh, nhiều lúc nhịn không được mà bật khóc, nhưng cuộc đời luôn có nhiều tiếc nuối, anh thấy Sirius và Snape...”

“Ngừng!” Khuru Thiên nhân cơ hội sờ trên sờ dưới, cuối cùng bưng bát canh đặt lên tay cậu, “Ngoan, uống hết canh đi, xong uống thuốc rồi đi ngủ.”

Sirius và Snape thì liên quan gì? Khuru Thiên đổ mồ hôi.

Thứ sáu, ngày đầu tiên của tháng 10, chạng vạng trời đổ mưa phùn, dưới bậc thềm đọng lại một vũng nước nhỏ, loang loáng phản chiếu ánh đèn đường, Khuru Thiên lại một tay ôm cằm tối một tay ôm Lâm Nhược Thần trở lại, cậu bây giờ chỉ còn hơi ho khan, cơ thể đã khỏe lên rất nhiều, thực ra anh vẫn muốn để cậu nghỉ ngơi thêm, nhưng cậu lại chủ động đòi đi LB.

“Tuần này anh ở nhà hầu em suốt rồi, đi uống chút rượu đi cho đỡ buồn.” Lâm Nhược Thần uống canh gà Khuru Thiên bưng tới, ánh mắt nhìn anh tràn ngập nhu tình.

“Vậy chỉ cho em uống nước trái cây thôi, mười một giờ phải đi về.” Khuru Thiên vui vẻ đồng ý, cầm thuốc và nước hầu hạ một bên. “Ngày mai đi gặp Thái hậu sẽ hao tổn sinh lực lắm đó, phải ăn no ngủ khỏe.”

Hơn chín giờ, Khuru Thiên dắt Lâm Nhược Thần vào LB, vẫn ngồi ở chỗ cũ bên góc quầy bar, nhưng anh để cậu ở bên trong, nếu mệt có thể tựa lưng vào tường.

“Cho một ly Sờ rồi... Khụ, một bia và một nước chanh nóng.” Khuru Thiên mau chóng đổi giọng, tên ly rượu kia thật quá *** đáng! Vô sỉ! Hạ lưu!

“Hôm nay không uống Sờ rồi Xuyên nữa à?” Bartender nửa cười nửa cợt liếc Khuru Thiên, kín đáo quan sát Lâm Nhược Thần bên cạnh. “Bị đại boss đánh cho tan tác rồi hở?”

Khuru Thiên hưng hăng trừng bartender, “Đại boss còn đang ở trên máy bay, tôi vẫn chưa ngỏm đâu.”

“Tôi muốn mời bạn ăn cơm, anh đề cử nhà hàng nào xem? Đừng đắt quá.” Bartender không thèm để ý ánh mắt giết người của Khuru Thiên, đưa bia và nước chanh sang.

“Có nhà hàng cay Tứ Xuyên khá ngon, hoặc nhà hàng Thái ở cửa nam cũng được lắm.” Khuru Thiên đáp rất nhanh.

“Món Tứ Xuyên không được, lần trước mới người ta ăn món Tứ Xuyên, xong rồi mới nhớ ra người ta làm việc ở Tứ Xuyên.” Bartender thở dài ảo não.

“Anh cũng ít có xuẩn lắm, mà sao bạn anh không phản đối?” Khuru Thiên cảm thấy người này quá ngu ngốc, cơ nhưng mà, sao chuyện này nghe quen quen thế nhỉ...

“Có chứ, điểm mạnh của bạn tôi là phản đối bằng cách thuận theo đó, ăn bay của tôi hơn hai ngàn.” Bartender nói xong, lại tiếp tục làm việc.

Trong lúc Khuru Thiên và bartender công khai liếc mắt đưa tình, Lâm Nhược Thần ở một bên chỉ im lặng uống nước chanh.

“Hèn gì anh nghĩ ghé quầy bar chính là anh,” Lâm Nhược Thần đột nhiên mở miệng, “Thân thiện đẹp trai, cả người toàn là hường phấn.”

“Anh hường phấn chỗ nào?” Khuru Thiên cười hì hì kéo tay cậu, đặt lên đùi mình.

“Từ trên xuống dưới đều là hường phấn, ai nhìn thấy cũng bị anh thu hút hoặc muốn thu hút anh...”

“Tiểu Lam?” Tiếng gọi ngạc nhiên cắt đứt lời Lâm Nhược Thần, lại khiến tim Khuru Thiên suýt nữa vọt lên cổ họng.

“Hi, Tiểu Đồng.” Khuru Thiên quay đầu, mỉm cười với Tiểu Đồng đã năm năm không gặp, trên gương mặt là tác phong chuyên nghiệp của người làm dự án, lịch sự chào hỏi.

“Đã lâu không gặp, á, cậu là Fafa?” Tiểu Đồng kinh ngạc nhìn Khuru Thiên rồi lại nhìn Lâm Nhược Thần. “Hai người cặp với nhau? Ôi trời đất ơi, Mộng Cầu Vòng mà còn, nhất định đây sẽ là tiêu điểm.”

“A, anh là bạn của Võ Đại Lang, lúc họp admin đã từng gặp nhau,” Lâm Nhược Thần vẫy bàn tay không bị Khuru Thiên nắm lên chào, “Bọn tôi không cặp với nhau, chỉ nắm tay chơi vậy thôi.”

Khuru Thiên bị câu nói của cậu thui cho một đám.

“À, dạo này sao rồi?” Tiểu Đồng quay sang Khưu Thiên, kéo ghế ngồi bên cạnh anh, “Đại Võ có nhắc tới em, không ngờ chạy một vòng, cuối cùng hai người đó lại về bên nhau.”

“Tên khốn kia bị vậy là đáng đời, hần nợ Tiểu Thành, bảo hần đem cả đời ra trả là còn phước.”

“Hai người họ đều thiếu nợ nhau, Đại Võ mất hết hy vọng, mấy năm không có tin tức của Tiểu Thành, sống cũng chẳng dễ chịu gì,” Tiểu Đồng vừa nói, vừa vỗ vỗ bàn tay Khưu Thiên, “Cũng không có gì, chỉ là thấy em nên lại chào vậy thôi, dù lúc trước đã từng ở bên nhau, nhưng tôi nghĩ bạn trai em nhiều như thế, đoán em cũng chẳng nhớ được tên tôi đâu, không ngờ em vẫn nhớ.” Nói xong, phất tay rời đi.

Đồ khốn nhà anh, rõ ràng là cố ý nói cho cậu ấy nghe mà! Khưu Thiên rửa thầm trong lòng, lại không dám quay đầu nhìn Lâm Nhược Thần.

“Một trong những bạn trai cũ của anh?” Giọng của cậu nghe rất bình tĩnh, còn có chút hiếu kỳ.

“Ừ, chính là bữa trưa đang ăn dở thì bị lấy đi đó,” Khưu Thiên cứng ngắc quay người nhìn cậu, anh biết rõ, dù 16 bạn trai cũ của anh có xếp thành một hàng đứng trước mặt cậu, cũng chẳng mấy may ảnh hưởng đến quyết định chung sống của hai người, nhưng dù sao cũng cảm thấy hổ thẹn...

“Ánh mắt anh cũng tốt đấy, người này rất được,” Lâm Nhược Thần hài lòng gật đầu, vừa cười vừa nói, “Xem ra là cố ý nói cho em nghe nhỉ, năm đó anh đắc tội gì người ta phải không.”

“Chuyện năm sáu năm trước rồi,” Khưu Thiên chỉ có thể cười khổ, thời gian anh quen Tiểu Đồng là dài nhất, nếu năm đó anh không chạy đi đánh tên khốn kiếp kia, có lẽ hai người còn ở bên nhau lâu hơn, nói cho cùng, Tiểu Đồng chỉ là cảm thấy uất ức việc mình bị đem ra làm vật hy sinh mà thôi.

“Em biết, quá khứ là quá khứ, bây giờ là hiện tại, đừng lo, em không ngại,” Lâm Nhược Thần uống hết ly nước, vẫn cười cười. “Về thôi, mười một giờ rồi, em muốn ngủ.”

Khưu Thiên vẫy tay chào bartender, dẫn cậu về nhà, trước khi ngủ bèn cẩn thận thăm dò, “Mai là cuối tuần rồi, qua phòng anh đi, cho em khảo sát độ thoải mái của gối ôm hình người.”

“Chả phải anh nói đi gặp Thái hậu rất hao tổn công lực sao, còn bảo em ăn no ngủ kỹ.” Lâm Nhược Thần cười tươi rói, ánh mắt lại lạnh như băng, nói xong, quay lưng vào phòng đóng cửa.

Rõ ràng là để ý mà, rõ ràng khó chịu mà, còn ghi khuyết điểm đầu tiên của anh là bạn trai cũ rất nhiều, cảm giác rất không tốt, hu hu, Thái hậu ơi, ngày mai nhờ cả vào chị đó... Khưu Thiên cắn chặt bóng, cô độc lẫn lộn trên chiếc giường rộng đủ hai người nằm.

39. Chương 39: Tham Kiến Thái Hậu

Ngày trọng đại cung nghênh thánh giá cuối cùng cũng đến, Đài Bắc nhiều mây, gió nhẹ, buổi trưa Khu Thiên rời giường, nướng bánh mì bơ, hâm bánh bao đậu đỏ, pha cà phê, rồi chạy về phòng xem lịch âm.

Năm 2010, ngày 2 tháng mười, âm lịch 25 tháng tám, thứ bảy.

Hợp: Xuất hành, tế lễ, cúng bái.

Kỵ: Mọi việc không thích hợp.

Mẹ nó mẹ nó mẹ nó.

Khu Thiên giật tờ lịch âm, vò thành một cục ném vào tường, lại vọt ra sân thượng múa may quay cuồng bên chậu hoàng tâm điệp, chửi đổng chửi xéo không thành tiếng, sợ đánh thức Lâm Nhược Thần, cuối cùng nhịn không được chửi luôn cả tổ tông mười tám đời hoàng tâm điệp.

“Anh đang làm gì đó?” Lâm Nhược Thần vừa rời giường đã thấy Khu Thiên đại hỏa ngút trời cháy phần phật trên sân thượng, bề ngoài lại an tĩnh không một tiếng động.

“Không có gì, tập thể dục buổi trưa,” Khu Thiên hít sâu một hơi, mỉm cười bước vào phòng khách, “Ra ngoài đi dạo chút không, vô chùa thắp nhang cũng được.”

“Sáu giờ đi ăn với Thái hậu rồi mà.” Lâm Nhược Thần nghi hoặc.

“Ừ.” Khu Thiên cắn răng. Tế lễ cúng bái, mọi việc không thích hợp, ăn ăn cái con khỉ, ông đây là đi chịu chết!

Đành ôm theo quyết tâm bi tráng ra trận hy sinh, dẫn theo Lâm Nhược Thần, sáu giờ có mặt ở trạm dừng xe buýt gần quán hải sản nướng.

“Nói chuyện với Thái hậu không cần khách khí,” Anh dạy cậu cách đối phó với Thái hậu, “Thái hậu thích những ai trò chuyện thoải mái, ghét dung tục, ác ý, cũng ghét ai cứ im thin thít không chịu thể hiện, nếu giữa chừng anh với Thái hậu có nói gì khó hiểu em cũng đừng để ý...”

“Đang truyền đạt sách lược phòng thủ với bản tọa đó hử?” Thái hậu đột nhiên xuất hiện bên cạnh Khu Thiên, lạnh lùng thốt.

“Tham kiến thái hậu! Thái hậu anh minh thần võ, thọ cùng trời đất! Vi thần chỉ đang tuyên dương thần uy của thái hậu thôi,” Khu Thiên vội vã đẩy Lâm Nhược Thần lên phía trước, chắn giữa mình và Thái hậu, “Em ấy là Lâm Nhược Thần, nickname A Phát.”

“Chào Thái hậu.” Lâm Nhược Thần có hơi khấn trương, vẫy tay chào chị.

“Ừm, tốt tốt, xinh xắn hiền lành, đi với tên gốc nhà chị thật là đáng tiếc,” Thái hậu ngấm ngấm vài lần, xong ném một túi vùng cay về phía Khuru Thiên, “Quà của cậu, chị mua một lúc 10 túi đấy.”

“Thái hậu! Tôi vừa cao vừa đẹp trai, rất xứng đôi với em ấy đó!” Miệng Khuru Thiên oán hận, tay vẫn nhanh nhẹn cắt vùng cay vào ba lô, vừa quay đầu đã đổi sắc mặt, cười hề hề với Lâm Nhược Thần, “Đợi em cảm xong mình nấu lẩu ăn.” Lâm Nhược Thần gật đầu, gương mặt hơi hoảng hốt.

“Em đang nghĩ Thái hậu quá khác so với tưởng tượng phải không?” Khuru Thiên bày ra vẻ mặt hết như năm đó đã từng bị dọa một lần, “Không nghĩ tới Thái hậu vẫn còn trẻ như vậy, đúng không?”

“Ừm, nhỏ nhắn xinh xắn.” Lâm Nhược Thần ngượng ngừng cười với Thái hậu.

“Người không cần cao, não mới càng linh hoạt, chẳng như tên gốc nhà chị, chân dài cho lắm vào, não bộ truyền lệnh không kịp, tay chân lúc nào cũng hành động trước đầu óc.” Thái hậu bắt đầu chà đạp Khuru Thiên.

Thái hậu nhỏ nhắn, mang một đôi bốt cao gót mới miễn cưỡng được 160cm, đứng bên cạnh Khuru Thiên 182cm, cả người rực rỡ, mái tóc xoăn dài bồng bềnh, tay đeo một mớ vòng kim loại, ăn mặc như tay guitar trong những ban nhạc metal rock, gương mặt nhìn kiểu gì cũng chỉ mới 25 tuổi.

“Hôm nay chị ấy theo phong cách metal rock,” Khuru Thiên không thèm để ý đến lời trêu ghẹo của chị, chỉ chỉ vào bộ trang phục trên người chị, “Anh còn thấy cả tiểu thư đài các, sinh viên nho nhã, hot girl nóng bỏng, quý cô trí thức...”

“Chị đang cosplay cuộc sống đó, nhìn cậu coi, ngày nào cũng mặc áo sọc, có gì vui,” Thái hậu phát tay mở màn, “Được rồi, bản tọa đói bụng, nhanh chân lên!”

Ba người vừa trò chuyện vừa đi bộ đến quán, suốt dọc đường Khuru Thiên và Thái hậu đều móc mĩa dẫu đá nhau, Lâm Nhược Thần thì thoáng lên tiếng, anh biết chị vẫn đang chiếu tia X-quang dò xét cậu, nghĩ thầm hôm nay mọi sự không thích hợp, trong lòng vô cùng bất an.

Đến quán, ông chủ vẫn còn đang sắp nguyên liệu lên quầy, lửa cũng vừa mới thấp, phục vụ nhiệt tình mang ghế ra mời họ ngồi rồi đưa thực đơn cho cả ba lựa chọn, bảo xin đợi một lát.

Thái hậu kéo ghế ngồi xuống, bắt đầu khai trận.

“Tướng mạo hai đứa hòa hợp, phong cách cũng tự nhiên, rất tốt,” Thái hậu tán thưởng, “Hợp tác với nhau rất ăn ý, không hề miễn cưỡng.”

Á á á Thái hậu đang ra chiêu! Khuru Thiên bắt đầu hưng phấn.

“Cũng chỉ có đẳng cấp hoa nắp ấm như cậu mới ăn được Thiên Thiên thôi,” Thái hậu vỗ vỗ vai Lâm Nhược Thần, giao phó trọng trách, “Thiên Thiên nhà chị cho cậu dùng làm thức ăn đó, rất ngon nha.”

“Thái hậu, em ấy là hoa trắng nhỏ, hoa nắp ấm là em gái em ấy.” Khuru Thiên vội vàng chen vào.

Thái hậu dùng ánh mắt vô hạn thương tiếc nhìn Khuru Thiên, Lâm Nhược Thần lại ngẩn ra chả hiểu hai người đang nói gì.

“Thằng này, nói nhà cậu gốc cậu còn không chịu,” Thái hậu thở dài ảo não, “Hoa trắng nhỏ mà là bản hợp thể của chị và Tiểu Thành sao? Khiến một tay giang hồ lão luyện đã đánh vô số trận, hạ gục vô số người cam tâm tình nguyện nhận thua, nguyện làm trâu làm ngựa cả đời, bị ăn sạch không còn một mẩu sao?”

Một tiếng sấm rền vang trong đầu Khuru Thiên, hai chân anh hốt nhiên mềm nhũn, từ từ trượt khỏi ghế.

Sở dĩ Thái hậu luôn đúng, là bởi vì anh chỉ nhìn được bề ngoài, còn chị lại nhìn thấu bản chất bên trong.

“Sao có thể... Sao có thể...” Khuru Thiên lẩm bẩm, sao anh lại phạm phải một sai lầm sơ đẳng như thế được? Cho dù là một Thái hậu thiện lương hay một Tiểu Thành dịu dàng đi nữa, cũng không thể nào giống với hình ảnh hoa trắng nhỏ ngây thơ thuần khiết được!

Đôi song sinh này không chỉ có vẻ ngoài và tính cách hoàn toàn trái ngược, bản chất lại còn tương phản với nhau, Nhược Thần... Nhược Thần.... Nhược Thần căn bản không phải con mẹ nó hoa trắng nhỏ gì hết, đó chỉ là vẻ bề ngoài thôi a a a! Tui căn bản không phải bị hoa bề, tui là tự dâng mình cho hoa nắp ấm ăn sạch không còn một mẩu a a a!

Thảo nào Tiểu Nhược chân thành dặn dò anh phải chăm sóc cho cậu, bởi vì lòng Tiểu Nhược mới chính là hoa trắng nhỏ đơn thuần thiện lương a a a! Sao anh lại không phát hiện ra, Lâm Nhược Thần từ đầu đến cuối chỉ lẳng lặng đứng đó, bình tĩnh ung dung, tất cả đều là anh tự chui đầu vào lưới, ở khách sạn bình dân, ở Khang Định, cả đến khi về lại Đài Bắc cũng là như vậy! Cậu ăn xong còn không chịu nhả xương, chỉ có anh bị hại thê thảm, giờ có muốn khóc cũng biết tìm ai mà khóc đây!

Giả nai ăn... Không, giả hoa trắng nhỏ ăn tui! A! Giờ mới nhớ lúc vừa tìm được cậu ở Đài Bắc, Thái hậu đã bảo anh ngẫm lại xem đằng sau vẻ đẹp của hoa trắng nhỏ chính là gì, còn dặn anh đừng chỉ nhìn vào mặt tích cực của vấn đề... Hóa ra hoa trắng nhỏ chính là vẻ nguy trang của hoa nắp ấm, sai, hoa trắng nhỏ vốn dĩ ngay từ đầu đã là hoa nắp ấm, quả nhiên hôm nay mọi việc không thích hợp mà, về sau nhất định phải tin lịch âm hu hu hu...

Giống như hồi quang phản chiếu, toàn bộ ký ức giữa anh và Lâm Nhược Thần ào ạt trở về như thác lũ, sau khi lược bỏ đi hơn ngàn chữ vụn chữ, chỉ còn lại một câu.

Là quán giang hồ, tiệm lẩu thứ 17 anh ăn thật ra chính là sào huyết giang hồ!

“Anh làm sao thế?” Lâm Nhược Thần nhìn Khuru Thiên đang ngồi phịch trên đất, vẻ mặt sắp chết, chân tay mềm nhũn, ba hồn bảy vía đã lìa thân xác, “Cái gì là hoa trắng nhỏ hoa nắp ấm?”

“Không có gì, Thái hậu... Thái hậu dạo này đang thích chơi game Nông trại.” Khuru Thiên vỗ vỗ bụi, lom còm đứng lên, mỉm cười với cậu đầy kiên cường.

“Xùy~” Thái hậu khinh thường cười mỉa, Khuru Thiên bấm môi liếc chị một cái, thấy chị đang cúi đầu xem thực đơn, không có ý định tiếp tục đề tài vừa nãy, mới quay sang lôi kéo Lâm Nhược Thần.

Mùa thu, bầu trời gió mây lãng đãng, Khuru Thiên hí hóp mắt nhìn chủ quán đang làm cá, con cá lớn vẫn còn sống giãy đành đạch trên thớt, bị một cán dao mạnh mẽ của ông chủ táng xuống, ngay lập tức là đời.

Đây gọi là một đao chết tại chỗ đó! Khuru Thiên rơi lệ, len lén sờ lên cổ, nói gì thì nói, ông đây cũng đã bán thân cho chủ quán giang hồ rồi, quan tâm người ta là hoa trắng nhỏ hay hoa nắp ấm làm gì, chỉ cần là Lâm Nhược Thần của ông là tốt rồi, hu hu hu, đao này đau quá.

Đường phố rực rỡ lên đèn, trong quán cũng trở nên nhộn nhịp.

Khuru Thiên tự nhiên như ở nhà, quay sang phía Lâm Nhược Thần nào lột vỏ tôm, nào để cá bỏ vào chén cậu, Thái hậu ở bên kia nhàn nhã nói chuyện phiếm, Lâm Nhược Thần vừa hưng phấn vừa xấu hổ, nhiệt tình hồi han chị như fan boy gặp gỡ thần tượng, Khuru Thiên chỉ có thể tận tụy làm osin bên cạnh, mắt mở trừng trừng nhìn Lâm Nhược Thần vong ân bội nghĩa bỏ anh chạy theo Weaver... Không, là Neltharion bỗng biến thành Deathwing ...

(Weaver là tạo hình trong game WarCraft, một loài rồng xanh dương canh giữ tri thức. Neltharion là chúa tể rồng đen quyền lực, sau này phản bội loài rồng, biến thành rồng lửa Deathwing hủy diệt.)

Hiếu kỳ của Thái hậu đối với Lâm Nhược Thần dường như còn cao hơn cả Lý Dĩ Thành, dù thật ra chỉ chênh lệch đôi chút, nhưng vẫn có cảm giác thân thiết không nói nên lời, như khi ăn món quen được chủ quán cho thêm rau xanh tỏi ớt.

“Thái hậu, chị với hoa trắng... hoa nắp ấm rất thân thiết, lúc trước ngay cả Tiểu Thành cũng chưa được vậy.” Khuru Thiên nhân cơ hội cậu vào nhà vệ sinh, bỏ nhỏ với chị.

“Anh em với vợ con khác nhau.” Thái hậu đưa ly rượu đã uống hết đến trước mặt Khuru Thiên.

“Em ấy còn chưa chịu về làm vợ tôi, Thái hậu, chị ném tôi vào nhà trọ bình dân khiến tôi gặp gỡ em ấy, giờ chị ném em ấy vào vòng tay tôi được không?” Khuru Thiên cun cút rót rượu, vẻ mặt thương cảm cầu xin.

“Cậu cho chị là thổ địa à?” Thái hậu lạnh lùng nhấp rượu.

“Thái hậu~ Nể tình vi thần hầu hạ dưới gối người 12 năm, giúp vi thần chút đi mà.” Khuru Thiên đưa ngón trỏ sang chọt chọt cánh tay chị, mếu máo tủi thân.

“Để đó tính sau.”

Đến khi thức ăn trên bàn đã vơi đi gần hết, Khuru Thiên bắt đầu nhấp nhồm không yên, xem chừng bên kia Thái hậu chưa có ý định xuống tay, nhưng trước mặt Lâm Nhược Thần anh cũng không thể ra hiệu cho chị, trận này mà không đánh nhanh thì sẽ thua tan tác... Khuru Thiên âm thầm rơi lệ, giờ dưa về hướng con ốc cuối cùng trên đĩa, “cạch” một tiếng, dưa anh và dưa Thái hậu đụng nhau.

“Thỉnh Thái hậu dùng.” Khuru Thiên lập tức thu dưa về, bị ánh mắt sắc lém của chị cửa cho một cái.

Thái hậu thông dong gấp thịt ốc, cho vào miệng nhai, lại uống một ngụm rượu.

“Chị nói, Tiểu Phát Phát này, đứa gốc nhà chị, cậu định thế nào với nó đây?” Cuối cùng Thái hậu đã khai đao.

“A? Tôi... vẫn còn chưa nghĩ xong, đang mông lung lắm...” Lâm Nhược Thần rót rượu cho chị, lại liếc sang Khuru Thiên, “Tôi thực sự hợp với cuộc sống một người, nhưng đùa với Thiên Thiên lại rất vui.”

“Không sai, chưa kể đùa kiểu gì cũng không chết, là hàng cao cấp trăm năm khó gặp.” Thái hậu gật gù.

“Đúng thế đúng thế, em gái tôi cũng bảo vậy.” Lâm Nhược Thần hưng phấn gật đầu.

“Hello! Tui đang ngồi ngay đây, tui là người sống đang cử động đây...” Khuru Thiên vẫy tay chen vào.

Trọng tâm câu chuyện nhanh chóng chuyển sang những điểm thú vị của cuộc sống song sinh, không ai thêm để mắt đến tiểu M bé nhỏ bên cạnh, Khuru Thiên cần khẩn rơi lệ, bên rót rượu cho Thái hậu, bên gấp rau hầu Lâm Nhược Thần.

“Thời gian trôi qua thật nhanh, lần trước gặp mặt đến nay cũng đã hơn nửa năm rồi,” Thái hậu tiếp tục đưa ly rỗng cho Khuru Thiên, cảm thán nói, “Hai đứa có biết tại sao thời gian mãi không ngừng trôi?”

“Là thời gian thì phải trôi thôi.” Khuru Thiên trả lời, anh không muốn nghĩ nhiều, chẳng nào thì Thái hậu đã xuất chiêu rồi, chắc chắn sẽ nói ra đáp án.

“Vì... như thế mới có ngày mai?” Lâm Nhược Thần hỏi lại.

“Chà, Tiểu Phát Phát thông minh nha, thời gian trôi, là để chúng ta luôn luôn bước tới, sao, rất thâm thúy đúng không?” Thái hậu cười tà, vẻ mặt như đang đùa giỡn hai kẻ ngu si.

“Thái hậu, cầu tiếng Trung, cầu giải thích.” Khuru Thiên đáp theo thói quen.

“Hoa khoe sắc, hãy bẻ nhanh. Đừng chờ hoa rụng, bẻ cành làm chi.” Thái hậu rung đùi đắc ý ngâm thơ.

“...” Thiên Thiên hoàn toàn câm nín, lúc trước tưởng đi bẻ hoa, ngờ đâu lại bị hoa bẻ, thôi coi như cũng được đi, ai dè sờ sẫm nửa ngày, thứ bẻ anh vốn dĩ chẳng phải là hoa.

“Cuối cùng tôi đã biết tư duy kỳ quái của Thiên Thiên là từ đâu ra rồi.” Lâm Nhược Thần bưng bình tỉnh.

Trọng tâm câu chuyện lại tiếp tục chuyển dời, Thái hậu bắt đầu kể vài việc lý thú trong cuộc sống ở Đại lục, Lâm Nhược Thần lắng nghe chăm chú, Khuru Thiên vẫn là người hầu chăm chỉ, bị chị sai đi mua Slurpee ở cửa hàng tiện lợi bên cạnh, lúc anh mang ly Slurpee trở về, thấy chủ quán vẫn đang làm cá, trong lòng buồn bực không thôi.

Thái hậu hôm nay ra chiều quá nhẹ, haizz, xem ra có người sẽ còn đứng ở ngưỡng cửa thật lâu.

T/N: Số phận của tiểu M thiệt đáng thương *phụt cười*

Mình giải thích một chút, câu thơ Thái hậu ngâm nằm trong bài “Áo thêu vàng” của Đỗ Thu Nương, đời Đường.

“Khuyên anh chớ tiếc áo thêu vàng,

Khuyên anh hãy tiếc thời xuân xanh.

Hoa khoe sắc, hãy bẻ nhanh,

Đừng chờ hoa rụng, bẻ cành làm chi.”

(Dịch: Khuyết danh)

Nó cũng chính là câu Lý Dĩ Thành đã từng dùng khi Khuru Thiên vừa mới tìm được hoa trắng nhỏ ở Đài Bắc đó.

40. Chương 40: Ngày Lành Tháng Tốt

Buổi tối thứ bảy, ngày “mọi việc không thích hợp” theo lịch âm, thời tiết dần dần chuyển lạnh, quán hải sản nướng rộn ràng âm thanh, tiếng gọi món, chạm ly, tiếng nói cười giòn giã.

“Được rồi, bạn chị đang đợi đi uống rượu, hai đứa xem thứ tư hoặc thứ năm tuần sau lại ăn một bữa.” Vừa qua mười giờ, Thái hậu tuyên bố bãi triều.

Đêm tháng mười, gió thổi lạnh lạnh, Khu Thiên cho tay vào túi, lặng lẽ nhìn Thái hậu rời đi, lý trí và cảm xúc đang vật vã đấu tranh trong ngực, rằng liệu có nên lao đến... ôm chân chị, cầu xin Thái hậu quyền uy hãy ra tay chà đạp, hãy đá ngã Lâm Nhược Thần vào lòng anh đi, nhưng khi liếc nhìn đôi mắt cổ cao đầy đĩnh đạc kia, Khu Thiên đành ngậm ngùi từ bỏ, thôi thôi, nhờ chị không đá cậu mà đá anh thì chỉ có chết.

“Em đuổi quá.” Lâm Nhược Thần kéo kéo góc áo Khu Thiên, ngược mắt lên nhìn anh, gương mặt mỗi một như cao thủ võ lâm vừa kinh qua một trận sinh tử.

“Thật sự hao tổn công lực đúng không,” Khu Thiên sóng vai cậu đi về phía trạm xe, “Mười năm trước lúc anh ăn tối với Thái hậu lần đầu, phải mất ba ngày sau mới phục hồi công lực đấy, rất đáng sợ, chị ấy có thể khiến toàn bộ nhân sinh quan mấy chục năm của em hoàn toàn đảo lộn.”

“Ừ, cách nhìn nhận sự việc của Thái hậu rất khác người,” Lâm Nhược Thần nói xong, đột nhiên duỗi tay trái, đặt lên bàn tay phải đang nằm trong túi áo Khu Thiên. “Nắm tay.”

Khu Thiên vội vàng rút tay khỏi túi, nắm chặt bàn tay cậu, mười ngón giao nhau, trong đáy mắt tĩnh lặng như nước của Lâm Nhược Thần điểm lên những nét cười lấp lánh.

Anh bỗng cảm thấy một niềm bất an mơ hồ, lần cuối cùng sóng vai nhau mà đi, anh đã quay lưng bỏ chạy trốn chết, hôm nay mọi việc không thích hợp, cậu lại đột nhiên chủ động như thế, thật khiến lòng bồn chồn. Chẳng lẽ Thái hậu thực sự đạp ngã hoa trắng... hoa nắp ấm, chỉ vì một câu “Hoa khoe sắc, hãy bẻ nhanh” kia? Chẳng lẽ trên đời thực sự có việc thần kỳ đến thế?

“Lâu lắm rồi không nắm tay một người mà đi, em gần như đã quên cảm giác này.” Lâm Nhược Thần bình thản nói.

“Vậy mình hãy nắm tay nhau mỗi ngày.” Khu Thiên nhanh nhẹn chào hàng.

“Ha ha,” Lâm Nhược Thần cười rất dối dịu dàng, “Anh có biết tại sao khi đó em gọi cho anh không?”

“Nhớ anh? Đói bụng? Tiểu Nhược bảo em gọi?” Khu Thiên nhớ lại những giọt nước mắt của cậu đêm hôm ấy.

“Cũng chỉ là thứ yếu, quan trọng nhất là, lúc đó em sốt đến mớ màng, đột nhiên nghĩ, nếu mình thật sự có mệnh hệ gì, liệu có phải sẽ không được nhìn mặt anh lần cuối trước khi chết không?” Cậu ngẩng đầu, nghiêm túc nhìn anh, “Hoặc cho dù không chết, nhưng nếu sốt đến ngu người thì càng tệ hơn, vì sau này có thấy anh cũng không nhận ra anh.”

Khuru Thiên dừng bước, lẳng lẳng nhìn cậu. “Nhưng kể cả như thế, em cũng không hề có ý định sẽ ở bên anh?”

“Ừ.” Cậu trả lời rất nhanh.

“Sốt cao, nghĩ đến anh, thấy anh mua sáu phần cháo, bèn quyết định cân nhắc?” Khuru Thiên ngẩn ra, không thể hiểu được logic của cậu.

“Không, sốt cao khiến em trở nên yếu đuối, nhưng tình trạng ấy chỉ là tạm thời, rồi sẽ nhanh qua, không ảnh hưởng đến quyết định của em, em không phải vì bị cảm xúc chi phối, vì sợ mất đi nên mới chịu thỏa hiệp.” Lâm Nhược Thần vẫn nắm tay anh, tiếp tục bước đi.

“Anh biết, về điểm này thì em rất giống với Tiểu Thành, thật ra anh khá ngưỡng mộ tính cách đó, vì anh không thể làm vậy được.” Khuru Thiên thở dài, trong sáu khuyết điểm cậu đã liệt kê ra ở anh, phần nói về “xúc động” đặt rất nhiều dấu chấm than, quả thực, anh là người rất dễ nương theo cảm tính.

“Anh có ưu điểm của riêng anh,” Lâm Nhược Thần siết lấy những ngón tay Khuru Thiên, “Chẳng hạn, anh mua một lúc sáu phần cháo là để em có thể ăn lúc nào cũng được, chẳng hề bận tâm xem em đối với anh như thế nào, một kẻ ngu ngốc chỉ biết tốt với em, chỉ cho đi mà không cần hồi báo, lúc nào cũng thế, giống như nó đã trở thành một phần con người anh, nên em mừng anh ngốc, thật ra là đang khen anh đó.”

“Ừ, sáu phần cháo, hộ một đời.” Khuru Thiên làm bộ khoa trương ôm ngực. Thật ra lúc đó anh không biết cậu thích ăn vị gì, nên mới mua hết sáu loại cháo trên quầy.

“Sau này anh đi làm người phát ngôn cho quán cháo được rồi đấy.” Lâm Nhược Thần bật cười, ngả đầu lên vai Khuru Thiên, vỗ vỗ cánh tay anh.

“Khoan đã!” Khuru Thiên hốt nhiên dừng bước, nhìn cậu đang chẳng ngại ngần mà thể hiện hành động thân mật với anh giữa chốn đông người, phố phường ồn ã bỗng trở nên xa vắng, trước mặt anh bây giờ chỉ còn lại nét cười hiển hiện trong sóng mắt cậu, rục rịch, tỉnh nguyên.

“Em suy nghĩ kỹ?” Giọng Khuru Thiên run run.

“Ừ, em...”

“A a a đừng nói!” Khuru Thiên kích động ôm chặt lấy cậu, gần như nhảy dựng lên, “Ngày hôm nay mọi việc không thích hợp, địa điểm cũng không tốt! Anh không muốn nghe! Anh không muốn nghe!”

“... Anh đang đóng phim giờ vàng đấy à? Giờ không nghe, khi nào mới nghe?” Lâm Nhược Thần đỏ khấc đỏ cười.

“Để anh về xem lịch!” Khưu Thiên nắm tay cậu chạy băng băng về phía trạm xe.

Vừa về đến nơi, lập tức bay lại chỗ tập lịch âm trong phòng khách, giật phăng lấy một tờ.

Ngày 3 tháng 10, năm 2010, âm lịch 26 tháng 8, chủ nhật.

Hợp: Động thổ, tân gia, khánh thành, cưới gả, đặt giường...

(Trong phong thủy, đối với các cặp tân hôn, việc đặt giường cưới vào phòng cũng cần phải được xem ngày giờ cẩn thận.)

Cưới gả! Đặt giường!

Ngày mai quá tốt, cưới gả xong trực tiếp lên giường! Ai cưới ai gả không quan trọng! Quan trọng là ở giường! Giường!

“Sau mười hai giờ là em nói được rồi!” Khưu Thiên vọt tới bên cạnh Lâm Nhược Thần, hưng phấn nhảy cẫng lên, “Ngày mai ngày tốt!”

“Còn hơn một giờ nữa ư, em mệt lắm, muốn ngủ.” Lâm Nhược Thần dụi mắt.

“Vậy mau đi tắm rồi uống thuốc xong hẵng ngủ.” Khưu Thiên ôm cổ cậu, cọt cọt cầu xin, “Hôm nay ngủ phòng anh đi, nha nha nha, chỉ ôm ngủ thôi, mai là ngày lành tháng tốt đó.”

“Ừ, nhưng cấm anh làm bậy, em mệt muốn chết rồi.” Lâm Nhược Thần liếc anh một cái cảnh cáo.

“Vậy lúc hết mệt thì làm bậy được phải không?” Hai mắt Khưu Thiên lờ lờ phát sáng...

Thứ bảy mọi việc không thích hợp, lúc Khưu Thiên lên giường, Lâm Nhược Thần đã ngủ say; chủ nhật ngày tốt để cưới gả, lúc Khưu Thiên rời giường, Lâm Nhược Thần vẫn còn ngủ say.

Khưu Thiên nhìn đôi má người yêu chìm trong gối đầu, từ xuân, qua hè, đến thu, tình cảm của dành cho cậu trăm xoay nghìn chuyển, lại chẳng hề với bớt đi nửa phần, mà đêm qua, nét cười lấp lánh trong mắt cậu, ánh lên hình dáng anh rực rỡ giữa phố đêm muôn mảnh đèn màu, như ngọn lửa cuối cùng của bắc đẩu, và đáp án hiện lên trong đó, rạng ngời mà kiên định.

Thái hậu thực sự đã đẩy người ngã về phía anh, trong lúc anh chẳng hay chẳng biết, chị đã xô bước chân cậu qua bên kia cánh cửa, vậy nên, khi thời khắc chờ đợi đã lâu kia chợt đến, anh lại trở nên bình tĩnh ung dung, người đã rơi vào vòng tay anh, nào có còn gì phải gấp gáp.

Khuru Thiên rón rén xuống giường, xem lại tờ lịch âm một lần nữa, đã sống qua hơn nửa đời người, tương lai phía trước bây giờ mới bắt đầu, anh mỉm cười, vuốt phẳng tờ lịch, dán lên tường.

Lại đến phòng bếp chuẩn bị bữa sáng, hâm bánh bao đậu đỏ, pha cà phê, nướng bánh mì, xong kéo ghế chống cằm ngồi suy tưởng, toàn bộ quá trình quen biết Lâm Nhược Thần một lần nữa hiện ra trong đầu, trong hương cà phê và bánh mì nướng thơm ngậy ngất, anh nói với bản thân, sống dựa vào nhau, cùng chia hoạn nạn...

“Làm sao thế?” Lâm Nhược Thần vừa rời giường xuất hiện nơi cửa bếp.

Khuru Thiên ngẩng đầu lên, nhìn cậu tóc tai tán loạn, nhin không được bật cười.

“Không có gì, chỉ đang nghĩ, anh thật sự rất yêu em.”

Lâm Nhược Thần ngẩn ra vài giây, mới nói. “Anh nướng bánh mì đến hồ đồ rồi sao?”

“Chẳng phải em yêu anh vì anh ngốc ư?” Khuru Thiên cười hì hì.

“Nói cũng phải,” Lâm Nhược Thần gật đầu, đi vào bếp ôm lấy gương mặt anh. “Khuru tiên sinh, kẻ ngốc nghếch này, có muốn làm bạn trai của tôi không?”

“Lâm tiên sinh, nhìn cậu có thành ý như vậy, thôi thì tôi miễn cưỡng đồng ý.” Khuru Thiên vùi đầu trong vòng tay cậu, thanh âm nghèn nghẹt phiêu tán trong không khí.

Lâm Nhược Thần nhẹ nhàng ôm lấy anh, mãi một lúc lâu sau mới nói, “Được rồi, đừng khóc, không lấy bánh mì ra thì cháy cả bây giờ.”

“Tối nay đi chợ đêm ăn thịt bò chúc mừng nhé?” Khuru Thiên kéo áo cậu lau sạch nước mắt trên mặt mình.

Lâm Nhược Thần khẽ ừ một tiếng, xoa xoa đầu anh, lại vào phòng tắm rửa mặt chải đầu, Khuru Thiên tắt lò nướng, dọn bữa sáng lên bàn, hai người vừa ăn vừa nhàn thoai, như thể cuộc trò chuyện vừa rồi chỉ là quyết định tối nay đi chợ đêm ăn thịt nướng, mà không phải là sự khởi đầu một đoạn tình duyên.

Đối với họ, tình yêu đến rúng động tâm can, đến đắm say cuồng nhiệt, đều đã từng trải qua, giờ đây quyết định của cậu, cũng chỉ là một lời chú giải nhỏ bé nơi cuối sách, bút vừa hạ xuống, trang sách khép lại, đặt tay nhau đi vào sinh hoạt.

Tâm tư bình tĩnh, không có nghĩa là tay chân an ổn, trong lúc Lâm Nhược Thần gặm bánh bao đậu đỏ, Khuất Thiên ôm lấy người bạn trai cuối cùng của anh trong suốt đời này, danh chính ngôn thuận mà vừa hôn vừa sờ vừa nắn, vui quên trời đất.

“Anh còn làm phiền lúc em đang ăn thứ gì nữa, ba tháng cũng đừng mong động vào em.” Sau một hồi, Lâm Nhược Thần lạnh lùng thốt.

Khuất Thiên lập tức văng ra xa năm mét, ngồi vào ghế nhỏ bên cạnh.

“Vậy đợi em ăn xong thì anh ôm hôn chút xíu thôi được không?” Khuất Thiên làm cái mặt tủi thân như vợ nhỏ.

“Biết ngay là anh chỉ muốn chuyện này thôi mà,” Lâm Nhược Thần thở dài, “Được.”

“Hi hi, à mà em nghe Thái hậu nói câu nào thì hạ quyết tâm?” Khuất Thiên an phận ngồi một bên.

“Hoa khoe sắc, hãy bẻ nhanh.” Lâm Nhược Thần đưa cốc sang cho anh.

Khuất Thiên nhìn nhìn chiếc cốc, côi lòng cảm lạnh, cuối cùng vẫn là anh bị bẻ, hay đúng hơn là bị ăn thịt, liệu có thể coi là số trời đã định hay không?

“Sao lại là câu này?” Khuất Thiên rót cà phê và sữa cho cậu.

“Ừm, thật ra em vẫn hợp sống độc thân nhất.” Lâm Nhược Thần cầm lại chiếc cốc, nhàn nhã uống một ngụm. “Thứ hai là vừa độc thân vừa làm bạn với anh, thứ ba mới là ở bên anh.”

“Nhưng anh lại bảo không thể làm bạn với em, nên cuối cùng em chỉ còn hai lựa chọn là thứ nhất và thứ ba.” Khuất Thiên có cảm giác mình đang bị gài bẫy, hóa ra anh chỉ là phương án cuối cùng.

“Nói đúng rồi đó.” Lâm Nhược Thần cười trêu, vẻ mặt đùa giỡn kẻ ngu si được thừa hưởng vận nguyên từ Thái hậu. “Tất nhiên còn có lý do khác, thật ra, trong lúc anh đi mua Slurpee, Thái hậu đã kể em nghe chuyện điêu khắc trên gỗ mục của chị ấy.”

“Gì cơ? Điêu khắc trên gỗ mục?” Khuất Thiên nhảy dựng lên.

“Sao vậy?” Lâm Nhược Thần giật mình, ly cà phê suýt nữa trượt khỏi tay, cà phê bên trong trào ra ngoài sóng sánh. “Anh đừng có dễ kích động như thế!”

“Anh sẽ sửa, mà nếu sửa không được cũng không cho phép em trả lại hàng,” Khuất Thiên vội vàng rút khăn cho cậu lau tay, xong nhào tới ôm hôn cậu. “Thái hậu rất không thích nhắc đến chuyện đó, nếu chị ấy đã

nói, nghĩa là xem em như người nhà, người nhà của anh.”

“Ừ, Thái hậu cũng bảo chị ấy chưa bao giờ phán xét người khác, cũng không can thiệp vào cuộc sống của bất cứ ai, nhưng riêng chuyện này thì chị ấy không thể không xen vào,” Lâm Nhược Thần kéo Khưu Thiên ngồi xuống, sờ sờ khuôn mặt anh, “Thái hậu rất yêu thương anh, chị ấy bảo nếu em ở bên anh, sau này hối hận rồi vẫn có thể chia tay, nhưng nếu không, biết đâu một ngày bỗng trở nên tiếc nuối, muốn quay lại với anh thì đã chẳng còn cơ hội, bởi thời gian cứ mãi không ngừng trôi, mỗi ngày đều có người sinh ra và chết đi, đến lúc đó sẽ vĩnh viễn ân hận đã chưa từng bên anh.”

“Thái hậu... chuyện xưa cũ đó...” Khưu Thiên nhất thời không tìm được từ nào để nói.

“Em bảo với chị ấy, một khi đã quyết định, em sẽ không bao giờ hối hận, hơn nữa cuộc đời này luôn có nhiều tiếc nuối,” Lâm Nhược Thần lại cầm một chiếc bánh, vừa ăn vừa hỏi Khưu Thiên, “Anh đoán xem chị ấy nói gì?”

“Ừm,” Khưu Thiên khoanh tay trước ngực, nhắm tính thời gian cái bánh sẽ được ăn hết, “Hư Trúc?”

“Sao anh biết?” Lâm Nhược Thần vẫn còn ngậm bánh trong miệng, hỏi ngắc ngứ.

“Vì Thái hậu cho rằng trên đời này không có gì là tuyệt đối, lòng người rồi sẽ có lúc đổi thay, chị ấy rất thích đem Hư Trúc ra làm ví dụ.” Khưu Thiên chỉ nói có một nửa, nửa còn lại chính là, năm xưa Thái hậu rất thích ví anh với Đoàn Dự, gặp người nào yêu người đó.

“Ừ, Thái hậu đã nói như thế, ngay cả Hư Trúc còn có thể hoàn tục, thì việc gì mà chẳng thể xảy ra. Sau đó, kể em nghe chuyện cũ điêu khắc trên gỗ mục.” Lâm Nhược Thần cúi đầu ăn hết bánh bao, mới nâng mắt lên nhìn Khưu Thiên. “Chị ấy nói, loại sách bìa cứng gáy dày như chị ấy, vậy mà cũng có ngày hối hận, huống chi em chỉ là sách mỏng bìa mềm, ân hận chỉ là chuyện sớm muộn.”

“Em cứ vậy mà tin lời Thái hậu?” Khưu Thiên hiểu rất rõ ràng, Thái hậu đã đem cả chuyện của mình ra kể lại, nghĩa là đã quyết tâm đập ngã lòng kiên định của kẻ khác, còn là không thành công không lùi bước.

“Thay vì nói em tin tưởng Thái hậu, không bằng nói em tin anh,” Lâm Nhược Thần mỉm cười với Khưu Thiên, “Vì anh đã từng nói, Thái hậu luôn luôn đúng, nhưng thật ra điều khiến em ra quyết định cuối cùng, chính là một chiêu Thái hậu dạy em.”

“... Anh không muốn nghe.” Khưu Thiên tràn đầy dự cảm bất lành.

“Ha ha, thật ra Thái hậu chỉ khuyên em xem xét sự việc trên một góc độ khác thôi,” Lâm Nhược Thần vui vẻ nhéo mặt Khưu Thiên, “Xem anh như nhân vật phụ của phụ, ra ngoài... ngoại tình với anh, mới thật là kích thích, chơi chán lại quay về với vợ cả, mà vợ cả đó chính là bản thân em, vừa thanh thản lại không ràng buộc, hơn nữa nhân vật phụ kiểu anh dù đùa kiểu nào cũng không chết được.”

Khuru Thiên hơi giật mình, nghiêng đầu suy nghĩ trong giây lát, rồi đột nhiên ôm lấy cậu hôn một cái rõ kêu, xong chạy ào vào phòng lấy điện thoại, đầu bên kia vừa nhấc máy đã vội vã hét lên, “Thái hậu! Cảm ơn chị! Yêu chị vô cùng! Moa~~~” Anh hôn chụt một phát vào ống nghe, rồi sung sướng đập máy trong tiếng chửi rửa của Thái hậu.

“Ha ha ha ha ha, này anh diễn viên phụ, anh không sợ Thái hậu gọi lại chửi sao?” Lâm Nhược Thần cười nghiêng ngả.

Khuru Thiên nhìn ánh mặt trời đầu thu chiếu nghiêng nghiêng trên bàn nhỏ, và hình ảnh Lâm Nhược Thần vừa cười vừa ăn bánh mì phết bơ, bỗng nhớ đến một câu anh đã từng nói với Thái hậu ở Thành Đô, rằng trên thế gian này nhất định sẽ có thứ gì đó khơi lên được lòng nhiệt tình của anh, hiện tại, anh đã tìm được rồi.

Nhược Thần, ánh nắng ban mai, dịu dàng ấm áp, sưởi nóng trái tim anh, khiến anh cam tâm tình nguyện gieo mình vào chiếc lọ bắt sâu của hoa nắp ấm, không có đường lui, không hề hối hận, bởi Lâm Nhược Thần chính là đáp án cho tất cả thiếu hụt trong cõi lòng chưa khi nào đầy đủ của Khuru Thiên.

Hoan nghênh ghé thăm, cả đời này cũng đừng mong trốn. Hoa nắp ấm nói với anh.

“Không đâu, Thái hậu ghét nhất là gọi điện thoại.” Khuru Thiên tự tin tràn đầy cười với cậu, “Nhân vật phụ thì thế nào, anh sẽ giành lấy vai chính ngay thôi, hơn nữa bạn trai em toàn đức toàn tài, tha hồ cho em đùa không chán, ngay bây giờ chúng ta vào phòng, em có thể tha hồ kiểm định thử xem.”

41. Chương 41: Tình Yêu Còn Tiếp

Trước khi Thái hậu rời Đài Loan, ba người hẹn nhau ăn một bữa cơm, Thái hậu hôm ấy tâm tình thoải mái, bữa ăn diễn ra suôn sẻ, hai tiếng đồng hồ sau, chị tuyên bố bãi triều.

“Chơi chán rồi thì rút.” Trước khi chia tay, Thái hậu lưu lại một câu cho Lâm Nhược Thần, cũng không quên trên cột Khuru Thiên, “Còn cậu, chấp nhận số phận đi.”

“Tôi đã hoàn toàn chấp nhận rồi, tôi là M mà,” Khuru Thiên hay còn gọi tiểu M, gật đầu quy phục, “Thái hậu, rất cảm ơn chị, kiếp này không thể hồi báo, nhưng kiếp sau tôi lại không muốn làm trâu làm ngựa, nên thôi từ giờ chị cứ ra sức mà S tôi đi.”

“Hầy, chẳng qua chị sợ cậu bỏ xác trên đảo cô độc, chả còn ai cho chị chơi.” Thái hậu vỗ vỗ cánh tay anh, “Giờ đã biết tại sao thời gian lại không ngừng trôi chưa?”

“Hà? Vì khi hoa khoe sắc hãy bẻ ngay?”

“Sai, là để người đi trước trồng cây gây quả,” Thái hậu làm mặt nghiêm túc, “Cậu bây giờ đang ở dưới bóng râm của chị, đối xử với người ta cho tử tế vào, lén phéng coi chừng chị cho quả rụng bể đầu cậu.”

“Yên tâm đi, tôi sẽ dùng kỹ xảo cao siêu trên giường khiến em ấy...” Khuất Thiên chưa kịp nói hết câu, đã bị Lâm Nhược Thần đập thẳng ba lô lên đầu.

Lại nói, hai ngày sau khi Lâm Nhược Thần quyết định dọn về với anh, trong lúc đợi cậu tan tầm, Khuất Thiên bèn ghé cà phê “Chưa đặt chân”, chủ quán Mặc Mặc thấy anh đã biến mất hơn một tháng nay lại xuất hiện, trên gương mặt lộ ra vẻ ngạc nhiên hiếm thấy, đưa mắt quan sát anh từ đầu đến chân, “Đến đợi A Phát?”

“Ừ, lâu không gặp,” Khuất Thiên cười cười, lại ngồi bên cửa sổ. “Như cũ.”

“Hôm nay quán mời khách,” lúc Mặc Mặc mang cà phê ra cho Khuất Thiên, vẫn chưa thể tin được, “Tôi cứ tưởng anh nhất định sẽ chết trong hố lửa, ngờ đâu còn có thể chuyển bại thành thắng.”

Hố lửa... rất nóng... chuyển bại thành thắng...

“A! Từ đầu anh đã biết tôi...” Khuất Thiên giật mình bừng tỉnh, run run chỉ vào Mặc Mặc.

“Lúc anh gọi tên cậu ấy, bản mặt mê trai kia không lẫn đi đâu được, đến người ngu cũng biết tổng anh nghĩ gì.” Mặc Mặc cười khẩy, ung dung bước vào trong quầy.

Khuất Thiên vừa nâng cốc, đã nghe âm thanh cổ gắng đè nén của Mặc Mặc vang lên từ phía sau rèm cửa, “Ai mà ngờ bằng sơn fafa lại bị tên kia lừa đảo, thiệt là hại đời mà...”

“Ăn nói có đức tí,” một giọng khác thì thầm trả lời, “với cả tính cách của fafa như thế, còn chưa biết là ai làm hại ai...”

Bằng sơn fafa... Hừ, không nghe không nghe. Khuất Thiên cảm lạnh, uống cà phê mà như uống thuốc đắng, anh không muốn biết những chuyện thâm cung bí sử của Mộng Cầu Vòng, càng không muốn biết bên cạnh mình có bao nhiêu ví dụ cầu huyết ly kỳ a a a.

Hơn nữa, lừa đảo fafa thì có gì khó chứ, đừng quên năm đó ông đây được mệnh danh “trăm trận trăm thắng” nhớ, hừ hừ, ông đây vui sướng để cho người ta làm hại mình đây, rồi sao, rồi sao? Khuất Thiên mắng thầm trong lòng.

Lại cách vài ngày, lúc anh vừa tắm xong đi ra, đã thấy Lâm Nhược Thần ngồi nghiêm chỉnh trên sofa, hai tay khoanh trước ngực, cười nói với anh. “Điện thoại anh vừa reo, là, bé, cưng, đang, gọi.”

Khuất Thiên run bắn nhìn nụ cười của cậu, lập tức nhào qua túm lấy di động còn đang nhấp nháy, “Ê, Lý

Dĩ Thành, có gì phun lẹ,” rồi len lén nhìn vẻ mặt cậu, đưa điện thoại qua, “Nè, Võ Đại Lang muốn gặp em...”

Lâm Nhược Thần cúp máy xong, quê độ không chịu nổi, bèn ra oai phủ đầu, nhào đến căn Khuê Thiên. “Tiểu Thành thì để Tiểu Thành đi, ai cho lưu cái tên gây hiểu lầm thế hả.”

“Lúc trước đồng nghiệp cứ quẩn lầy anh đòi mai mối cho em gái hần, anh bực mình quá mới sửa lại tên của Tiểu Thành rồi bảo nó gọi đến, cố tình để tên kia thấy, sau cũng lười đổi lại.” Khuê Thiên ngoan ngoãn để cậu cắn, được rồi được rồi, trăm sai ngàn sai, cũng đều là anh sai.

“Hừ, anh bị Thái hậu dạy dỗ 12 năm, chỉ có thể nghĩ ra được phương pháp rách nát như vậy à?” Lâm Nhược Thần nhanh chóng chuyển đề tài.

“Nói cũng phải, làm vậy tức là đang bôi nhọ Thái hậu, anh sẽ kiểm điểm.” Khuê Thiên ôm lấy cậu, tay ấn điện thoại, sau đưa đến trước mặt người yêu, “Đổi vậy được chưa, A Phát đại nhân?”

“Không có ruột?”

“Em không thấy Tiểu Thành rất giống tượng binh đất sét à, ruột của tượng binh đất sét lúc nào chả rỗng không.” Khuê Thiên rất đặc ý với tên gọi này, “không có ruột”, ha ha ha.

Lý Dĩ Thành sau khi biết chuyện, chỉ nói một câu, “trò mèo cũ rích”, xong lập tức đổi tên Khuê Thiên trong điện thoại từ “Tình yêu” thành “Không có não”.

“Cậu ấy hả, đầu óc ngu si tứ chi phát triển, gọi ‘không có não’ là đúng rồi.” Lý Dĩ Thành khinh bỉ nhấn tin cho Khuê Thiên, thế là hai người ôm lấy điện thoại vận dụng 72 phép thần thông, nhấn tin cười nhạo mắng mỏ nhau suốt đêm.

Lại một cuối tuần, sau khi bệnh của Lâm Nhược Thần đã khỏi hẳn, hai người cùng nhau quay về Đài Trung, Khuê Thiên giữ đúng lời hứa, mời Tiểu Nhược ăn lẩu cung đình, đồng thời được như ý nguyện nghe cô gọi anh một tiếng “anh trai”.

“Cảm giác có em gái thật tốt,” Khuê Thiên hài lòng gật đầu, rồi lại bắt đặc dĩ lắc đầu, “Nhưng mà em ăn cũng nhiều lắm, lẩu cung đình rất mắc đó...”

“Hừ, lấy Tiểu Thần ra đổi cho anh được mỗi cái lẩu cung đình, tui mới là người chịu thiệt đây, anh không ưng tui không đổi nữa!” Tiểu Nhược vừa nói vừa kéo Lâm Nhược Thần về phía mình.

“A a a trả Thần Thần của anh lại cho anh!” Khuê Thiên lập tức tranh cướp Lâm Nhược Thần trở về.

“Ặc, Thần Thần cơ đấy, ác gì mà ác dữ,” Tiểu Nhược xoa xoa bụng, “Tui vừa mới ăn no, hai ông anh làm

ơn tha tui đi.”

“Hãy, em không hiểu rồi, bọn anh là một cặp trời sinh đó, anh gọi Thiên Thiên, em ấy gọi Thần Thần, tụi anh hợp lại chính là...” Khuất Thiên cúi xuống ôm lấy cậu từ phía sau lưng, tựa đầu trên vai cậu, “Hồn nhiên Thiên Thần!”

“Tui đi ới.” Tiểu Nhược xoay người bỏ chạy.

“Này, lẩu cung đình mắc lắm, không được lãng phí, em nuốt lại cho anh...”

Khuất Thiên gục đầu trên vai Lâm Nhược Thần cười đắc ý, Tiểu Nhược đã nói, anh yêu cậu bằng chính bản thân anh, chứ không phải đem tình yêu ra để trao đổi với cậu, hiện giờ, anh đã hiểu.

Tình yêu cũng như một nồi lẩu, đun hoài đun mãi rồi sẽ đến lúc cạn đi, nếu để quá lửa... sẽ mất vị ngon, những nguyên liệu bên trong cũng dần dà biến chất, không còn ăn được, nếu dùng tình yêu để duy trì tình yêu sẽ chẳng thể dài lâu; ngược lại, anh yêu cậu bằng chính bản thân mình, chỉ cần anh còn sống, sẽ vẫn còn yêu, như năm nay, như sang năm, như ngày dài tháng rộng về sau.

Cuộc đời này, anh và cậu, nắm lấy tay nhau, đi đến bạc đầu.

“Thần Thần, bao giờ em mới định đi xăm?” Khuất Thiên lúi lúi kéo kéo Lâm Nhược Thần, cùng với Tiểu Nhược đã sắp nôn ọe ở đằng sau, nhàn nhã tản bộ.

“Thật ra xăm đau lắm, dù sao cũng chỉ là hình thức, không quan trọng,” Lâm Nhược Thần vừa đi vừa ngắm cảnh, trả lời cho có chuyện, rồi đột nhiên quay sang nhìn Khuất Thiên, “Mình về Đài Trung đi, bánh nướng ở đây vừa to vừa ngon.”

“Ừ, nhưng để qua năm nhé? Anh lĩnh thưởng cuối năm xong đã, với cả bây giờ mà nghỉ việc thì có lỗi với anh Cường...” Khuất Thiên đồng ý ngay, lại tiếp, “Nhưng mà hình xăm... Thôi để anh đi xăm cũng được, mỗi người một nửa, tình cảm không phai mờ.”

“Tốt, nhưng anh cao hơn em, nếu muốn hai nửa khớp với nhau thì anh phải xăm vào mông đấy...”

“...”

Cứ như vậy, họ dùng cách riêng của mình, chậm chậm bước đi, thu qua đông tới, dường như không có gì ảnh hưởng đến hai người.

Căn nhà chung của họ, Khuất Thiên mỗi ngày bảy rưỡi rời giường, rửa mặt chải đầu thay quần áo chuẩn bị đi làm, đợi Lâm Nhược Thần tám giờ thức dậy, ôm hôn anh chào tạm biệt, rồi anh sẽ hòa vào dòng người tấp tể ở Đài Bắc, tám rưỡi có mặt ở công ty, onl MSN, đợi Lâm Nhược Thần chín giờ đăng nhập.

Buổi tối tan làm, hai người chiếm cứ lãnh địa trên sofa, Lâm Nhược Thần có khi sẽ ngồi trong lòng Khuru Thiên trò chuyện xem TV, có khi một mình đọc sách, có khi ngẩn người quên hết xung quanh, những lúc ấy, Khuru Thiên sẽ pha một ly chocolate nóng đặt bên cạnh cậu, rồi cứ thế lẳng lặng làm chuyện của mình, không ai quấy rầy ai.

“Mùa đông nằm nhà uống một ly chocolate nóng, ấm áp ngọt ngào,” có lần Lâm Nhược Thần nhận tách chocolate từ Khuru Thiên, hôn anh một cái, “Cảm giác cũng giống như đang nắm tay anh.”

Vậy là mấy ngày sau đó, Khuru Thiên vẫn hết như lúc trước, cười ngu ngơ mua một núi chocolate nhét đầy ngăn bếp.

Hai người thường đến Chùa Đặt Chân uống cà phê, ăn cơm tại quán quen đầu ngõ, thi thoảng lướt qua siêu thị mua một ít vật dụng hàng ngày, cuối tuần đi xem triển lãm, dạo thư quán, cũng có khi làm ỏ trong nhà, cậu đọc sách, anh đan khăn quàng cổ, nhưng vì tốc độ của anh quá chậm, đan cả tuần chẳng được lấy một hàng, giữa chừng lại ngừng mũi đan, ngẩng lên nhìn gò má người yêu ẩn hiện bên trang giấy, cảm nhận thời gian lẳng lặng trôi bên ngoài cửa sổ.

Anh đã không còn kéo rèm che khắp nơi như trước nữa, anh bây giờ có cả một căn nhà đầy nắng, và người yêu đang đọc sách dưới ánh mặt trời.

Sự ổn định trong tình cảm khiến con người Khuru Thiên ngày càng tỏa sáng, đồng nghiệp nhiều chuyện lại lần la dò hỏi, rằng có phải anh sắp có chuyện vui, rằng anh bao giờ kết hôn, sinh con để cái, Khuru Thiên chỉ cười bảo vì tôi mới cắt tóc nên trông như thế đó, sau lại nhiệt tình lôi kéo đồng nghiệp kể lể thâm tình, lấy ra một đồng bài viết cắt dán từ đủ loại tạp chí, bắt đầu thao thao bất tuyệt nào là tỉ lệ ly hôn bây giờ cao thế nào, rồi chi phí phụng dưỡng vợ con lớn ra sao, rồi nền chính trị thế giới đang bắt đầu rung chuyển, nhân loại sắp diệt vong ôi thôi đủ thứ trên trời dưới đất, nói đến mức đồng nghiệp sợ quá bỏ chạy mà anh vẫn còn nín kén không tha, vài lần như thế, chẳng còn ai dám chui đầu vào rọ nữa.

“Em thấy chiêu này sao, Thái hậu chấm 65 điểm đó.” Khuru Thiên đắc ý bảo với cậu.

“Cũng còn được,” Lâm Nhược Thần mang báo ra cho anh, “Nhưng 65 thấp quá, Thái hậu chấm điểm thật nghiêm.”

“Lấy tiêu chuẩn của Thái hậu, 60 điểm là đủ chinh phục thế giới rồi.” Khuru Thiên ngửa mặt lên trời cười ha há, lại cúi đầu cắt cắt dán dán.

Đến đầu xuân năm sau, hai người bắt đầu xếp đồng xếp tây, vali lớn ba lô nhỏ, tất cả đều đã chuẩn bị sẵn sàng trong phòng khách.

Khuru Thiên cắt ghế nhỏ và cây nhỏ trong hộp, cẩn thận đặt vào vali, lòng bỗng nhiên cảm khái, năm ngoái, cũng vào thời điểm này, anh đang đứng trước rừng đào cầu xin một vận số đào hoa, nhân sinh và ái tình trước mắt chỉ là một màn sương hư ảo, vậy mà giờ đây, anh đã có cậu, cùng nắm tay nhau chuẩn bị quay về thành phố anh yêu...

“Anh nghĩ, chúng ta sẽ ở bên nhau bao lâu?” Lâm Nhược Thần đột nhiên ngồi xuống bên cạnh Khuu Thiên, nhìn cây nhỏ và ghế nhỏ trong hộp, nghiêng đầu hỏi anh.

“Em hỏi vậy là sai rồi, em không thể đoán trước tương lai, cũng không thể cưỡng ép tìm một đáp án.” Khuu Thiên gạt đầu ra về thông thái, lắc lắc ngón tay trước mặt cậu.

Đối với những vấn đề không có đáp án, thì đừng miễn cưỡng truy cầu.

“Vậy phải hỏi sao?” Lâm Nhược Thần hơi bất ngờ.

“Em còn nhớ lần đầu gặp nhau, em hỏi anh điều gì không? Rằng phải miêu tả biển cho một người chưa bao giờ nhìn thấy như thế nào,” Khuu Thiên cười ha hả, nhào đến ôm cậu, hai tay không yên phận sờ trên sờ dưới, “Thật ra anh đã có đáp án lâu rồi, đó chính là, không miêu tả được, chỉ có thể dẫn người đó đi nhìn ngắm đại dương, giờ anh hỏi em, em nói xem phải giải thích tình yêu cho người chưa biết yêu như thế nào?”

“Để người đó thấy được tình yêu?” Lâm Nhược Thần khéo léo tránh khỏi bản mặt đòi hôn của Khuu Thiên.

“Đúng đúng đúng, để người đó nhìn thấy tình yêu, tốt nhất là yêu đương với người ta luôn,” Khuu Thiên liều chết không tha, mặt càng xấp tới hơn, hai tay ngang nhiên thò vào trong quần áo cậu, thuần thực xoa nắn, “Vấn đề em hỏi, hiện tại anh không có cách nào trả lời, nhưng anh sẽ cho em thấy, chỉ cần em mãi đi theo anh, đợi đến ngày chúng ta già chết, lúc đó, em sẽ tự biết đáp án.”

Lâm Nhược Thần lặng người nhìn anh, chỉ một lát sau, nhào qua ôm lấy Khuu Thiên.

“Được,” cậu chủ động hôn anh, “Nhưng đừng mua chocolate vị thảo dược nữa, mùi nồng quá, em thấy mà ghê.”

“Ok ok, tuần sau về Đài Trung rồi mình đi mua kẹo đường...”

Tình yêu của họ, là giữa những sinh hoạt vụn vặt thường ngày, nương tựa vào nhau, chia sẻ ngọt, ngày qua ngày bình đạm an nhiên, tưởng như nhàm chán, lại là cách riêng họ dùng để yêu nhau, tĩnh lặng, nhiệm màu, không lửa nóng, cũng chẳng băng lạnh.

Họ chẳng cần mơ chi đến sông cạn đá mòn, chẳng hứa hẹn dài lâu như trời sâu bể rộng, họ chỉ bình thản bên nhau, chậm rãi từng ngày, đến khi sinh mệnh và con người đều già đi theo năm tháng, khoảnh khắc nắm lấy tay nhau, tình yêu của họ, như cơn mưa thu vừa chấm, lặng lẽ phủ vào lòng, rửa trôi đi những khổ đau mệt mỏi, để tất cả vẫn trong lành vẹn nguyên như thuở trước.

Nắng mai ấm áp, mưa thu chấm lạnh, dịu dàng bên nhau, dài lâu, tĩnh tại.

Lời tác giả:

Câu chuyện cũ này, tạm thời sẽ chỉ viết đến đây, còn lại, hai người ấy vẫn đang nắm tay nhau, ở bên nhau bằng cách của riêng họ. Vậy nên, câu chuyện sẽ mãi còn tiếp, mà chẳng hề chấm dứt.

Tôi thừa nhận đã không biểu đạt rõ ràng tính cách của Lâm Nhược Thần, sự mập mờ này khiến bạn đọc rất dễ hiểu lầm, rằng cậu là kẻ kiêu ngạo hoặc ích kỷ.

Lâm Nhược Thần có triết lý sống của mình, cậu hiểu rất rõ bản thân hợp nhất với điều gì, cậu thích tự do tự tại, một mình đến đi, dù Khuru Thiên khiến con tim cậu chao đảo, cậu vẫn không mấy may muốn quay đầu, bởi cậu biết rằng, ở bên anh, vốn không phải là cách sống thích hợp với cậu nhất.

Trên đời này có vài tỉ người, sẽ có vài tỉ cách sống, và không phải ai cũng một mực theo đuổi cuộc sống lứa đôi, tay trong tay trọn đời.

Nhưng cuối cùng cậu vẫn hạ quyết tâm ở cạnh Khuru Thiên, vì Khuru Thiên bằng lòng tôn trọng lối sống của cậu, mặc dù điều đó đồng nghĩa với việc anh sẽ mãi mãi không thể trở thành người yêu của cậu, anh vẫn không oán không hối, không nghĩ đến việc sẽ thay đổi cậu. Cuối cùng, chính sự tôn trọng nhất mực đó, lại là nguyên nhân khiến cậu đồng ý bên anh.

Kể cả bây giờ, cậu vẫn như lúc trước, đôi khi một mình dạo phố, xem phim, lên Đài Bắc nghe nhạc, nửa đêm đi ăn khuya. Không gọi Khuru Thiên đi cùng, Khuru Thiên vẫn tuyệt nhiên không ý kiến.

Không đi cùng cậu, chính là cách mà anh yêu cậu.

42. Chương 42: Pn1. Hoa Trắng Nhỏ

Đôi khi, cậu lại nhớ đến con người tên gọi Mùa Thu đó.

Chuyện đã qua hai tháng, vậy mà mỗi lần lên facebook, nhìn avatar hình chó cưng của một người bạn, lại không kìm được nhớ đến Khuru Thiên. Cậu cho rằng đây chỉ là di chứng của kỳ nghỉ dài ngày, thêm đôi chút xao lòng trên chặng đường du lịch. Kỳ nghỉ kết thúc, chuyến đi khép lại, tâm trí vẫn chưa kịp thích nghi, lòng nhớ đến Khuru Thiên là việc hết sức bình thường, bởi anh thuộc về ký ức của chặng đường đó.

Lúc ấy cậu đang vội vàng sắp xếp ba lô, không để ý có người đẩy cửa vào, đến khi ngẩng đầu lên, mới phát hiện người vừa lên tiếng chào mình kia đang mỉm cười ngồi ở giường bên cạnh.

Cậu nhận ra vẻ mặt đó, là vẻ mặt bơ vơ lạc lõng của những chú chó không người nuôi ở trung tâm chăm sóc động vật mà cậu đã từng thấy vô số lần. Là vẻ mặt như đang nói rằng, tại sao chẳng có ai cần tôi.

Là vẻ mặt, quạnh quẽ mà cô độc.

“Lần đầu đến Thành Đô sao?” Kiềm lòng không động, cậu lên tiếng.

“Anh là người Đài Loan!” Người đó nở nụ cười tươi rói, nhảy dựng lên khỏi giường, như nhân vật đêm qua cậu nhìn thấy trên kịch hát Tứ Xuyên, phất tay một cái, sắc xám ảm đạm bỗng bừng biến mất, thay vào đó là nét cười rạng rỡ như mặt trời, vàng rực, chói mắt.

Hôm ấy cậu cố tình kể lại thật nhiều chuyện xảy ra trên đường mình du lịch, thầm mong người đó sẽ có một cơn mộng đẹp, dù chỉ là một buổi tối.

Lại qua vài ngày, cậu nhìn thấy người đó, hai tay ôm vai, vẫn ánh mắt mơ màng chẳng biết phải đi đâu về đâu, chậm rãi bước qua cửa sổ quán cà phê nơi cậu đang ngồi. Lúc cậu giơ tay lên vẫy, người ấy chợt nở nụ cười. Dáng tươi cười rực rỡ chói mắt, khiến thân thể cậu bỗng như tấm kính thủy tinh trong suốt, để ánh nắng ấy soi rọi vào.

Sau khi trở lại Đài Bắc, thi thoảng cậu vẫn nhớ đến Khuru Thiên. Cậu vốn cho rằng đây chỉ là di chứng của kỳ nghỉ dài ngày, thêm chút xao lòng của chặng đường du lịch. Và thêm, niềm thương cảm man man.

Viết blog là bởi vì đôi khi buồn chán, muốn ghi lại vài dòng cảm xúc bất chợt của bản thân, là nơi chốn nghĩ suy của riêng mình, chẳng cần ai chia sẻ hay xen vào.

Vậy mà sau khi du lịch về, cậu lại đăng ảnh chụp của mình và Khuru Thiên lên.

Lúc trước từng đọc một tin tức nào đó trên internet, về một người đàn ông chuyên đi góp nhặt những “mảnh tâm tư” của người khác, từ ảnh chụp, từ blog, nhằm cầu nguyện cho người đó bình an hạnh phúc, những chuyện như thế cậu vốn chẳng bao giờ tin, nhưng lúc này, không hiểu sao cậu lại muốn đăng bức hình Khuru Thiên lên đấy, để những người xa lạ vô tình lướt ngang qua, sẽ giống như cậu, thành tâm cầu nguyện một chút gì đó ấm áp cho Khuru Thiên.

Để Khuru Thiên, không còn cô tịch như thế nữa.

Ba tháng sau đó, Khuru Thiên ngồi ở vị trí riêng của cậu, trong quán cà phê quen của cậu.

Cậu gõ gõ lên tấm kính thủy tinh, qua song cửa nhìn anh nở nụ cười.

Sau đó, bạn của bạn lại bảo với cậu rằng, Khuru Thiên giống như một phòng VIP của khách sạn năm sao, cậu nghe được, chỉ thấy ê ẩm cả lòng.

Cậu nhớ đến chú chó Golden Retriever ở trung tâm chăm sóc động vật, vẻ ngoài đẹp đẽ của nó từng khiến không biết nhiều bao người nhận nuôi, nhưng rồi hết người này đến kẻ khác đều mang đi trả, với lý do nào

là “không có thời gian chăm sóc”, “chi phí thức ăn quá lớn”, “nhà trọ quá nhỏ”, tới tới lui lui năm sáu lần, cuối cùng, chú chó đã chẳng còn mừng rỡ vẫy đuôi với mọi người, chỉ lặng lẽ nằm một mình trong góc.

Nụ cười của Khuru Thiên mang theo nỗi u buồn nhàn nhạt, những người đó lại chẳng hề nhận thấy.

Những người đó nói Khuru Thiên thế này, Khuru Thiên thế nọ, mỗi người một tay, từ phía sau lưng đẩy anh một cái, dù sức lực rất nhỏ, cũng dần dần khiến bước chân anh loạng choạng, rời xa ánh mặt trời.

Blog im lặng vốn chẳng ai lui tới, lại đều đặn tăng số lượng người xem, khiến cậu cảm thấy rất khó hiểu, bèn vào bảng điều khiển tra thử IP, đều là cùng một nơi nào đấy ở Đài Bắc. Mỗi ngày một lần, thời gian cố định từ mười một đến mười hai giờ đêm.

“Chưa đặt chân” là cái tên duy nhất được nhắc đến trên blog. Cậu gặp gỡ Khuru Thiên ở “Chưa đặt chân”. Khuru Thiên sống ở Đài Bắc. Suy luận rất đơn giản, lại không có gì chắc chắn, cậu cần xác thực. Thế là buổi tối hôm ấy lúc đến nhà anh chơi, cậu lấy lý do muốn gửi mail cho đồng nghiệp, mượn wifi của anh đăng nhập blog trên điện thoại.

Kết quả. Địa chỉ IP trùng khớp.

Cậu biết anh có lý do của anh. Cậu đọc được tình tự trong ánh mắt anh. Cậu thích anh. Nhưng cuộc đời của cậu và anh sẽ mãi là hai đường thẳng song song, bởi cậu đã chọn xong hướng đi của riêng mình.

Cậu thích gọi anh là Thiên Thiên. Thiên Thiên, đối xứng trong đối xứng, như hai người sống vai đi bên nhau, như cậu và anh, gặp nhau, chia sẻ cho nhau một chút ấm áp tạm thời, cho đến khi Khuru Thiên tìm được con đường của riêng anh.

Thế nhưng mọi chuyện lại phát triển ra ngoài sự khống chế của cậu, dù từ đầu đến cuối cậu đều giữ đúng một thái độ với Khuru Thiên, rằng hai người họ không hề có hi vọng, kết quả là, chính tay cậu đã rạch vào trái tim vốn chẳng lạnh lặn của anh vết thương sâu sắc nhất.

“Không sao đâu,” em gái cậu an ủi, “Người đó gan lì lắm.”

“Cậu với cái anh chàng Tư Mã... anh chàng cao lớn đó cãi nhau sao?” Chủ quán cà phê hỏi cậu, “Đừng lo, kiểu người như vậy đánh cũng không chết.”

“Xin lỗi.” Cậu thầm nói với anh trên blog. Xin lỗi, nhưng tôi không thể thay đổi cuộc sống của mình, nhìn bóng lưng anh cô độc khổ sở dưới mưa, lòng đau đốn, lý trí vẫn kiên định ở yên chỗ cũ, xin lỗi, em không thể cùng anh.

Đến lúc bệnh liệt giường, nhìn sáu phần chao Khuru Thiên vội vàng mua tới, lòng như bị đâm vào từng cội rễ, như trang giấy cũ ẩm ướt ứa màu bỗng lên đầy mốc meo.

Bị bệnh, sẽ khiến người cô đơn, mà cô đơn mãi mãi đồng cảm với cô đơn.

Nhiều lần tỉnh giấc từ cơn mộng, đều cảm thấy trời đất xung quanh chao đảo quay cuồng, cả cơ thể bỗng trở nên yếu đuối, đáy lòng mềm mại như nệm bông, chỉ cần động nhẹ vào đã lún xuống.

Giường của Thiên Thiên, phòng của Thiên Thiên, dịu dàng của Thiên Thiên.

Cậu không biết phải làm gì, tiến thoái lưỡng nan.

“Cuộc sống hai người và thế giới một người, thật ra... vẫn có thể song song đồng hành, đừng quá cố chấp bầu chặt lấy vấn đề,” Thái hậu chăm chú nói, “Thiên Thiên là người rất thấu hiểu, lúc cậu cần không gian một mình, nó luôn tự vui vẻ chơi với bản thân.”

“Như vậy rất không công bằng với anh ấy.”

“Vậy dứt khoát từ chối nó, để nó đau khổ cả đời.” Thái hậu nói rất đơn giản, lòng cậu càng nhức nhối. “Tương lai, cậu nhất định sẽ hối hận.”

Mọi thứ dường như sáng tỏ, lại vẫn thấp thỏm không yên, “Anh thật sự không để ý đến việc em đặt phương án ở bên anh vào vị trí thứ ba ư?”

“Có sao đâu, chẳng nào thì thế giới của em cũng chỉ có em và anh, vị thứ mấy mà chẳng được.” Khưu Thiên cười đến trong trẻo, hết thảy xung quanh anh đều sáng rực lên như mặt trời.

Cậu ôm lấy anh, nóng phồng đến từng đầu ngón tay.

Nhưng thật ra, từ đầu đến cuối cậu vẫn chưa hề nói yêu anh, lời không thể nói, sẽ khiến lòng day dứt.

Càng giấu diếm, càng khiến tình yêu không rõ ràng.

Thế là, cậu len lén lên blog viết một câu, “Em yêu anh, mau mau về nhà pha chocolate nóng cho em.”

Vài ngày sau đó, Khưu Thiên đột nhiên đỏ mặt tía tai, nơm nớp đứng lên khỏi máy tính, vào bếp rót một ly chocolate nóng, dè dè đặt đặt mang vào phòng khách cho cậu.

“Anh... anh... anh trước đây nhớ em, đi tìm em, cuối cùng phát hiện ra blog này, bèn chạy tới quán cà phê với mong muốn gặp em, sau này vẫn tính nói nhưng lại không biết mở lời như thế nào...”

“Em biết.” Cậu mỉm cười ôm lấy anh, hít thật sâu mùi hương của riêng mình Thiên Thiên vào đầy khoang

phối, lòng như biển lặng mùa thu, hơi nước lành lạnh và ánh sáng ôn hòa, “Cảm ơn anh đã yêu em, cảm ơn anh vẫn yêu em.”

“Còn gì nữa?”

“Anh tự lên blog mà xem đi.”

“Vậy để anh nói giúp cho lẹ,” Khuru Thiên cười hì hì, “Em yêu anh, anh yêu em, em rất rất yêu anh, anh rất rất yêu em, em vô cùng vô cùng yêu anh, anh vô cùng vô cùng...”

“Ồn ào quá!” Có người đỏ mặt, vui đầu vào ngực Khuru Thiên.

Một chút dông dài của người chuyển ngữ:

Vậy là cuối cùng Thu Vũ Vi Lương đã kết thúc. Tâm trạng của mình, như một bạn đã nói, lúc làm chỉ mong mau chóng hết nhanh, đến lúc hết thật, lại không ngừng tiếc nuối. Trùng hợp là câu chuyện của Khuru Thiên cũng dừng lại đúng những ngày đầu tháng 10, đầu thu, như hôm nay.

Lúc bắt đầu Thu Vũ Vi Lương là vào tháng 2, câu chuyện mở ra trong nỗi cô đơn mờ mịt của Khuru Thiên, linh hồn lẻ, ngẩn ngơ đi tìm một nửa còn lại chẳng biết đang trôi dạt nơi đâu của mình. Trải qua thăng trầm trăm trăn, cuối cùng, khi mưa thu đổ xuống, người có tình cũng đã kịp nên duyên. Có thể nói, cho đến giờ phút này, Thu Vũ Vi Lương là tác phẩm mình yêu quý nhất, và Khuru Thiên, tuy anh không phải nhân vật mình thích nhất, nhưng lại là nhân vật khiến mình đồng cảm nhất.

“Từ lúc còn thanh xuân bồng bồng dốc hết tâm tư ra khao khát, đến lúc rã rời mệt mỏi như hiện tại, có rất nhiều người trong giới cũng giống anh, tìm mãi tìm mãi vẫn không thấy một nửa của đời mình, cứ thế để tuổi xuân lặng lẽ trôi đi. Nhưng anh đã sống bao nhiêu năm, nhìn bao nhiêu thứ, thấy bao nhiêu điều, chỉ đơn giản muốn tìm cho mình một bàn tay để nắm suốt cuộc đời, lẽ nào cũng là quá tham lam hay sao?”

Không, anh không tham lam, chỉ là cuộc đời này vốn ít khi nào toàn vẹn. Cô độc của anh, mục rữa của anh, lãnh đạm của anh, và khao khát tưởng như không có lời hồi đáp của anh, tôi chưa bao giờ đồng cảm đến thế. Vậy nên, Khuru Thiên ạ, anh thật sự rất may mắn, vì trong vài tỉ linh hồn lẻ vẫn mãi tìm kiếm mảnh ghép của đời mình, anh nằm trong số ít những người vẫn kịp duyên kịp phận.

Kết cục viên mãn của anh, có lẽ là niềm an ủi dịu dàng cho tôi, giữa tuổi xuân đầy nuối tiếc vốn chẳng kịp xanh đã vội tàn, và một nửa lòng bỏ trống vĩnh viễn. Thiên Thiên, có lẽ, tầng lá mục của tôi sẽ mãi mãi nằm lại nơi đó, con đường của tôi sẽ mãi mãi chỉ một người đến đi, bàn tay trái nắm lấy bàn tay phải, tự mình bước tới. Chờ đợi một phận duyên rơi rụng, chẳng bằng tự mình vui với bản thân.

... Dài dòng như vậy, mong bạn không phiền lòng. Cảm ơn bạn, đã theo dõi câu chuyện này. Và nếu bạn

cũng yêu quý Thu vũ vi lương như mình, thì còn gì hơn.

P/S: Về bản ebook, hiện tại mình chưa có, hẹn bạn hôm khác. Và, *ôm mặt*, có tình yêu nào thương xót
lưu giúp mình tất cả chương truyện về word không...

TP. HCM, 04/10/2014

Kise Rin.

Thu vũ vi lương. Hết.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thu-vu-vi-luong-mua-thu-chom-lanh>